One Man's Art
Nora Roberts
Copyright © 1985 Nora Roberts
V
Lira®
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Singurătatea unui bărbat
Nora Roberts
Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Singurătatea unui bărbat / Nora Roberts; trad.: Graal Soft -
Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-334)820-8 I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

capitolul 1

Gennie îşi dădu seama că îl găsise din clipa în care trecu pe lângă prima clădire spălăcită, acoperită cu şin-drilă. Satul, numit pragmatic şi expresiv Windy Point1, se ridica în sfârşit la înălţimea standardelor ei personale faţă de o

aşezare de coastă din Mâine. Celelalte locuri în care se oprise de-a lungul coastei neregulate şi în permanentă schimbare i se păruseră prea dramatice, pitoreşti, uneori de o perfecţiune demnă de cărţi poştale. Poate că tocmai perfecţiunea fusese problema.
Când se hotărâse asupra acelei vacanţe de lucru, o făcuse în ideea de a explora un alt aspect al talentului ei. Dacă până atunci preferase să înfrumuseţeze şi să mistifice, bazându-se pe propria ei înclinaţie către iluzii, acum luase o decizie conştientă de a reda întocmai realitatea, indiferent cât ar fi fost de crudă. Intr-adevăr, geamantanul îi era plin ochi de desene rea-lizate după pietre şi mare, şi pământ, pe pânze şi carneţele de schiţe, dar...
Windy Point avea ceva mai mult. Sau poate ceva mai puţin. Aici nu era nimic luxuriant sau blând. Era o zonă rurală aspră. Aici nu erau copaci înfrunziţi şi umbroşi, ci doar câţiva brazi şi molizi piperniciţi, noduroşi şi bătuţi de vreme. Drumul era presărat din abundenţă cu denivelări. Satul însuşi, deşi nu era tocmai părăginit, avea un aer ce sugera bătrâneţea, cu toate durerile şi suferinţele ei. Sarea şi vântul afectaseră clădirile, măcinând din vopsea, lăsând urme pe ferestre. Rezultatul nu era un efect blând de decolorare, ci un aspect aspru.
Gennie vedea în el o frumuseţe funcţională. Aici nu existau clădiri frivole sau ornamente inutile. Fiecare construcţie îşi îndeplinea scopul - magazin universal,

poştă, farmacie. Cele câteva case înşiruite de-a lungul drumului principal reflectau prin forma solidă şi di-mensiunile cuminţi acelaşi implacabil simţ practic spe-cific pentru New England. Aveau şi flori, care adăugau o pată de culoare surprinzător de veselă şi zâmbitoare pe fundalul sumbru al şindrilei, dar observă că aproape fiecare casă avea şi o grădină de legume, bine îngrijită, în spate sau în lateral. Chiar dacă petuniile erau lăsate să crească într-o oarecare dezordine, morcovii fuseseră pliviţi atent.
Cu geamul maşinii coborât, simţea mirosul satului. Mirosea pur şi simplu a peşte.

Prima dată îl traversă direct, dorind să-şi facă o im-presie completă despre strada principală. Opri lângă un cimitir, cu pietre de granit severe şi iarbă înaltă şi sălbatică, apoi întoarse pentru a traversa din nou loca-litatea. Orăşelul nu era prea mare, iar drumul era cam îngust, însă îi lăsă o impresie de spaţiu suficient. Aici nu puteai da peste vecinul tău altfel decât intenţionat, încântată, Gennie opri în faţa magazinului universal, bănuind că acolo era centrul reţelei de comunicaţii din Windy Point.
Bărbatul aşezat într-un balansoar vechi de lemn nu se holbă la ea, deşi Gennie ştia că o văzuse trecând de două ori cu maşina pe acolo. Continuă să se legene în timp ce repara o cursă pentru homari stricată. Avea faţa cafenie, bronzată, a oamenilor de pe coaste, privirea prudentă, păr rar şi mâini puternice şi noduroase. Gennie îşi promise că avea să îl schiţeze exact aşa cum îl vedea. Coborî din maşină, luându-şi în ultimul moment şi poşeta, şi se apropie de el.
- Bună ziua.
Bărbatul o salută din cap, mâinile lui continuând să lucreze la şipcile de lemn ale cursei.
-Aveţi nevoie de ajutor?
- Da. Zâmbi, savurând accentul pronunţat şi tărăgănat care sugera cumva vioiciune. Aţi putea eventual să îmi spuneţi unde aş putea închiria o cameră sau o căsuţă pentru câteva săptămâni?

Vânzătorul continuă să se legene, cântărind-o cu privirea vicleană a ochilor lui spălăciţi. „Orăşeancă“, concluziona el, deşi nu neapărat cu dispreţ. Şi din sud. Deşi era un bărbat care considera Bostonul ca fiind în sud, pe ea ar fi plasat-o ca simţindu-se la ea acasă în regiunile umede de sub linia Mason-Dixon. Era îngrijită şi destul de drăguţă, deşi găsea că tenul ei închis şi ochii de culoare deschisă îi dădeau un aer destul de străin.
Pe de altă parte, dacă coborai mult dincolo de Port-land deja aveai de-a face cu străini.
Cât timp bărbatul se legănă şi reflectă, Gennie aşteptă răbdătoare, cu părul negru ridicându-i-se de pe umeri şi

fluturând în spate în briza sărată. Experienţa ei din New England din ultimele câteva luni o învăţase că, deşi majoritatea oamenilor erau binevoitori şi destul de prietenoşi, de regulă reacţionau foarte lent.
Nu arăta a turistă, îşi spuse el - mai degrabă ca una dintre acele prinţese de basm despre care citea nepoata lui în cărţile ei ilustrate. Faţa delicată se termina cu o bărbie uşor ascuţită, iar curbura pometţilor ei îi adăuga un aer arogant. Insă zâmbea, îndulcind aspectul, iar ochii îi erau de culoarea mării.
-Nu prea avem vizitatori vara, spuse bărbatul în cele din urmă. Şi au plecat toţi acum, oricum.
Nu avea să întrebe, îşi dădu seama Gennie. Dar pu-tea fi vorbăreaţă când îi convenea.
- Eu nu mă încadrez la vizitatori de vară, domnule...
- Fairfield - Joshua Fairfield.
- Genvieve Grandeau. îi întinse o mână pe care acesta o găsi satisfăcător de fermă în mâna lui asprită de muncă. Sunt artistă. Aş dori să petrec ceva timp aici pictând.
Artistă, reflectă el. Nu că nu i-ar fi plăcut tablourile, dar nu era sigur dacă avea complet încredere în cei care le realizau. Desenul era un hobby drăguţ, dar ca profesie... Totuşi, tânăra avea un zâmbet frumos şi o postură semeaţă.
- S-ar putea să existe o căsuţă cam la trei kilometri de aici. Văduva Lawrence n-a vândut-o încă. Balansoarul

scârţâi sub el, legănându-se în faţă şi în spate. S-ar putea să o închirieze o vreme.
- Pare în regulă. Unde o pot găsi?
- Peste drum, la poştă. Se legănă câteva secunde. Spune-i că eu te-am trimis, decise el.
Gennie îi oferi un rânjet scurt.
- Mulţumesc, domnule Fairfield.
Poşta era un simplu ghişeu cu patru pereţi. Unul dintre pereţi era ocupat de fante în care o femeie în rochie de bumbac sorta de zor corespondenţa. Chiar arăta ca o Văduvă Lawrence, reflectă Cennie, încântată în sinea ei, studiind părul împletit cuminte prins la ceafa ei.

- Mă scuzaţi.
Femeia se întoarse, aruncându-i lui Gennie o privire rapidă, ca de păsare, înainte de a veni la ghişeu.
-Vă pot ajuta?
- Aşa sper. Sunteţi doamna Lawrence?
-Da.
-Domnul Fairfield mi-a zis că s-ar putea să aveţi o căsuţă de închiriat.
Gura mică a femeii se strânse - singurul semn de mimică.
- Am o căsuţă de vânzare.
-Da, mi-a explicat acest lucru. Gennie încercă din nou să zâmbească. îşi dorea să rămână în orăşelul ace-la - şi să se bucure de cei trei kilometri depărtare pe care i i-ar fi oferit căsuţa. Mă întrebam dacă nu aţi fi dispusă să o închiriaţi pentru câteva săptămâni. Vă pot da recomandări dacă doriţi.
Doamna Lawrence o examină pe Gennie cu o privire rece. Ea îşi stabilea singură recomandările.
- Pentru cât timp?
- O lună, şase săptămâni.
Femeia coborî privirea spre mâinile lui Gennie. Văzu un inel de aur cu o împletitură sofisticată, dar nu era pe degetul potrivit.
- Eşti singură?
-Da. Gennie zâmbi din nou. Nu sunt căsătorită, doamnă Lawrence. Ultimele câteva luni mi le-am

petrecut călătorind prin New England, pictând. Mi-ar plăcea să rămân puţin aici, în Windy Point.
- Pictând? încheie văduva, măsurând-o din nou din priviri.
-Da.
Doamna Lawrence decise că îi plăcea cum arăta Gennie - şi faptul că era o tânără care nu sporovăia la nesfârşit despre ea însăşi. Iar adevărul era acesta: o căsuţă goală era complet inutilă.
-Locuinţa e curată, iar canalizarea e în stare bună. Acoperişul a fost reparat acum doi ani, dar soba are

personalitate proprie. Sunt două dormitoare, însă unul dintre ele e gol.
E dureros pentru ea, îşi dădu seama Gennie, deşi vo-cea văduvei rămase lipsită de inflexiuni şi chiar şi ochii îi erau calmi.
„Se gândeşte la toţi anii în care a trăit acolo."
- Nu sunt vecini prin apropiere, iar telefonul a fost scos din funcţiune. S-ar putea să reuşeşti să reinstalezi unul, dacă ai chef.
- Pare perfect, doamnă Lawrence.
Ceva din tonul lui Gennie o făcu pe femeie să îşi dreagă vocea. Fusese o notă de empatie sau înţelegere oferită discret. După o clipă, stabili drept chirie lunară o sumă mult mai rezonabilă decât se aşteptase Gennie. După cum îi stătea în fire, nu ezită, ci îşi urmă instinctele.
-O vreau.
Chipul văduvei trădă prima vagă tresărire de surprindere.
- Fără să o vezi?
- Nu e nevoie să o văd. Cu o rapiditate practică pe care doamna Lawrence o admiră, Gennie scoase din poşetă un carnet de cecuri şi notă suma. Eventual îmi puteţi spune de ce voi avea nevoie la capitolul pânzeturi şi veselă?
Doamna Lawrence luă cecul şi îl studie.
- Genevieve, murmură ea.
-Genvieve, o corectă Gennie, trecând uşor la fran-ceză. După bunica mea. Zâmbi din nou, îndulcindu-şi

trăsăturile de zână nemiloasă. Toată lumea îmi spune Gennie.
O oră mai târziu, Gennie avea în poşetă cheile de la căsuţă, două cutii cu provizii pe bancheta din spate a maşinii, iar în mână ţinea instrucţiuni către căsuţă. Trecuse pe lângă privirile distante şi circumspecte ale să- tenilor şi reuşise să nu chicotească în faţa holbatului fătiş al unui adolescent costeliv care intrase în magazinul universal în timp ce ea încerca să se hotărască asupra unui set de vase ceramice. Se lăsase amurgul până să fie gata de plecare. Norii erau joşi şi neprietenoşi acum, iar vântul se înteţise. Ceea ce nu făcea decât să sporească impresia de aven-tură. Gennie

porni pe drumul îngust şi denivelat care ducea către mare, cuprinsă de un fior de emoţie şi de agitaţie interioară care anunţau că se profila ceva nou la orizont.
Deprinsese în mod firesc pasiunea pentru aventură. Stră-stră-străbunicul ei fusese pirat - un neîmblânzit tâl-har al mărilor. Corabia lui fusese rapidă şi puternică, şi îşi luase fără scrupule tot ceea ce îşi dorise. Una dintre comorile lui Gennie era jurnalul lui de bord. Phillipe Grandeau îşi notase fărădelegile cu un fler şi simţ al ironiei cărora nu fusese în stare să le reziste. Era posibil să fi moştenit un puternic simţ practic din partea aris-tocraţilor strămutaţi din care se trăgea mama ei, însă Gennie era suficient de sinceră cât să-şi dea seama că s-ar fi aventurat în larg cu piratul Phillipe şi ar fi savurat fiecare clipă a experienţei.
Lăsându-şi maşina să treacă hurducându-se peste gropi, studie peisajul, atât de diferit de ceea ce văzuse în New Orleans-ul ei natal încât ar fi putut fi de pe o altă planetă. Nu era un loc care şă se preteze zilelor lungi şi leneşe şi nopţilor zvăpăiate. In această lume pietroasă, bătută de vânt, erai nevoit să rămâi permanent în alertă. Aici greşelile nu ţi-ar fi fost prea uşor trecute cu vederea.
Insă ea vedea mai mult decât uscat aspru şi pietre. Integritate. O simţea în pământul care se lupta în-continuu cu marea. Ştia că avea să piardă, milimetru

cu milimetru, secol după secol, intr-o bătălie nesfârşită, dar nu renunţa.
Deşi umbrele deveneau din ce în ce mai lungi odată cu lăsarea serii, Gennie opri, ispitită să transpună pe hârtie o parte dintre impresii.
La câţiva metri de drum se afla un mic golf, agitat acum că se apropia furtuna. Scoţând un carneţel de schiţe şi un creion, Gennie surprinse un miros de peşte şi alge în putrefacţie. Nu o făcu să strâmbe din nas; înţelegea că făcea parte din farmecul bizar care chema mereu bărbaţii pe mare.
Solul era subţire aici, pietrele netezite de contactul cu apa. Lângă drum se aflau pâlcuri de afini sălbatici, încărcaţi de ultimele fructe ale verii. Auzea vântul - un sunet clar

feminin - oftând şi gemând. încă nu vedea marea, dar îi simţea mirosul şi gustul în aerul ce se în-volbura în jurul ei. Nu avea de dat socoteală nimănui, nici un orar de respectat. Gennie se obişnuise de mult să îşi considere libertatea ca pe un dat firesc, însă solitudinea era altceva. O simţea aici, lângă micuţul golf biciuit de vânt de pe marginea drumului îngust, imposibil. Şi o îmbrăţişa. După ce se întorcea în New Orleans, un oraş pe care îl iubea, şi se îmbiba cu aerul uneia dintre acele zile care miroseau a fluviu şi a umanitate, avea să îşi amin-tească acea oră petrecută într-un loc răcoros şi pustiu în care fusese, poate, singura fiinţă pe o rază de câţiva kilometri. Relaxată, dar simţind în continuare pulsaţia emoţiei gata-gata să i se lipească de piele, începu să schiţeze, desenând mult mai multe detalii decât intenţionase atunci când se oprise. Lipsa zgomotelor omeneşti o fer-meca. Da, avea să îi placă foarte mult în Windy Point şi micuţa ei casă. Terminând, îşi aruncă înapoi în maşină carneţelul de schiţe. Era aproape întuneric acum, altfel poate că ar mai fi zăbovit, aventurându-se mai aproape de ţărmul mării. O aşteptau zile lungi de pictat... şi cine ştie

ce altceva i-ar fi putut aduce o lună întreagă? Zâmbind pe jumătate, învârti cheia în contact.
Când singurul răspuns fu un horcăit ursuz, încercă din nou. De data aceasta avu parte de un şuierat, un scârţâit şi un zdrăngănit deosebit de suspecte. Maşina îi făcuse ceva probleme în Bath, însă mecanicul de acolo îi strânsese câte una-alta şi mai făcuse mici inter-venţii pe ici-colo. De atunci mersese impecabil. Gândin- du-se la drumul accidentat, Gennie decise că ceea ce putea fi strâns se putea şi desface la loc la fel de uşor. Cu o înjurătură de uşoară iritare, coborî din maşină pentru a se uita sub capotă.
Chiar dacă ar fi avut sculele potrivite - şi nu credea că printre ele s-ar fi numărat şi şurubelniţa şi lanterna din torpedoul maşinii - nu prea ar fi ştiut ce să facă. închizând din nou capota, aruncă o privire dintr-un ca-păt în celălalt al drumului. Pustiu. Singurul sunet era vântul. Era aproape

întuneric şi, conform estimărilor ei, se afla la jumătatea distanţei dintre orăşel şi căsuţă. Dacă se întorcea pe jos, inevitabil ar fi găsit pe cineva care să o ia cu maşina, dar dacă îşi continua drumul, probabil ar fi ajuns la căsuţă în vreo cincisprezece minute. Ridicând din umeri, scoase lanterna din torpedou şi făcu exact ceea ce făcea ea de obicei. Merse înainte.
Lanterna se dovedi necesară aproape imediat. Dru-mul nu era cu nimic mai plăcut pentru mersul pe jos decât pentru maşină, însă avea să fie nevoită să înainteze cu grijă, ca nu cumva să sfârşească prin a se rătăci sau a cădea în vreun mic golf săpat în uscat. Şanţurile erau adânci pe aici, pietrele urcau până în drum, făcând-o să se întrebe cât de frecvent era străbătută, de fapt, acea zonă.
întunericul se lăsă rapid, dar nu în linişte. Vântul îi biciuia părul, continuându-şi vuietul grav, jeluitor.
in jurul picioarelor i se încolăceau firicele de ceaţă care, spera ea, aveau să rămână subţiri până ajungea sub un acoperiş. Apoi uită de ceaţă când se dezlănţui furtu- na^ plină de furie.
în alte circumstanţe, Gennie nu ar fi fost deranjată de ploaie, dar chiar şi simţul aventurii cu care era

înzestrată era pus la încercare în bezna urlătoare, în care raza jalnică a lanternei de-abia dacă reuşea să despice perdeaua torenţială de apă.
Prima ei reacţie, în timp ce continuă să înainteze greoi pe drumul neregulat, în adidaşii complet uzi, fu una de iritare. Insă treptat iritarea se transformă în disconfort, iar disconfortul în nelinişte.
Din când în când fulgerele iluminau câte un pâlc de bolovani sau tufişuri pipernicite, proiectând umbre aspre, neprietenoase. Chiar şi o femeie înzestrată cu o imaginaţie modestă ar fi putut fi înspăimântată. Gennie avea viziuni cu pitici răutăcioşi rânjindu-i din bezna ce învăluia totul. Fredonând ceva fără noimă pentru a-şi ţine în frâu panica, se concentră pe lumina lanternei ei.

„Şi ce dacă sunt udă“, îşi spuse Gennie, dându-şi la o parte din ochi părul din care şiroia apa. „N-o să mor din asta.“
Aruncă din nou o privire neliniştită către marginea drumului. Nimic nu se compara, decise Gennie, cu bezna regiunilor rurale. Şi unde era căsuţa? Cu siguranţă străbătuse deja mai mult de un kilometru şi jumătate. Cu inima strânsă, plimbă lumina în cerc. Tunetul bu- bui deasupra capului ei, în timp ce ploaia continuă să o izbească în faţă.
Ar fi fost nevoie de un mic miracol să găsească o că-suţă pustie şi întunecată bazându-se exclusiv pe lumina unei lanterne de uz casnic.
Fusese o prostie, îşi spuse ea, prinzându-şi strâns braţele în jurul pieptului şi încercând să gândească. Era întotdeauna o prostie să porneşti spre necunoscut atunci când aveai de ales. Şi totuşi aşa avea să facă întotdeauna. Părea că nu mai avea ce altceva să facă decât să încerce să se întoarcă la maşină şi să aştepte acolo să se termine furtuna. Gândul la o noapte lungă şi udă într-o maşină compactă nu era plăcut, dar era totuşi mai tentant decât să rătăcească pierdută prin furtună. Iar în maşină se afla o pungă de fursecuri, îşi aminti ea, continuând să plimbe lumina lanternei dintr-o parte în cealaltă,

în eventualitatea că era totuşi ceva prin apropiere. Oftând, aruncă o ultimă privire pe drum.
Şi o văzu. Gennie clipi, îndepărtându-şi apa din ochi, şi privi mai atent. O lumină. In mod cert ceea ce vedea în faţă era o lumină. Acea lumină însemna adăpost, câh dură, companie. Fără a ezita, Gennie porni spre ea.
Se dovedi a fi un drum şi cel puţin încă un kilometru şi jumătate, pe o furtună tot mai violentă şi un teren tot mai accidentat. Fulgerele spintecau cerul cu o lumină violetă malefică, creând o scurtă strălucire sinistră care făcea întunericul să pară cu atât mai profund odată ce pălea. Pentru a evita să se împiedice, era nevoită să îna-inteze încet şi cu ochii aţintiţi în pământ. începu să fie sigură că nu avea să mai cunoască vreodată senzaţia de uscat şi cald.

Lumina din faţa ei rămase constantă, ajutând-o să reziste tentaţiei de a privi prea des peste umăr.
Auzea şi marea acum, izbindu-se violent de pietre şi de ţărmul argilos. Odată, la lumina unui fulger, i se păru că vede în depărtare coama unor valuri furioase, încununate de spumă albă şi turbulente. Chiar şi ploaia avea miros de mare acum - o mare mânioasă şi răzbunătoare. Nu voia - nu putea - să-şi dea voie să fie înspăimântată, deşi bătăile rapide ale inimii ei nu se datorau doar celor doi kilometri de mers pe jos. Dacă recunoştea că era înspăimântată, ar fi cedat impulsului de a o lua la fugă şi ar fi sfârşit prin a cădea de pe vreo stâncă, într-un şanţ sau în vreun gol mut. Senzaţia de rătăcire era atât de intensă încât poate că s-ar fi aşezat pur şi simplu în drum şi ar fi început să plângă dacă nu ar fi văzut în faţa ei raza constantă de lumină ce o ispitea cu promisiunea unui adăpost.
Când Gennie văzu silueta clădirii din spatele perde-lei de ploaie, aproape izbucni în râs. Un far maritim - una dintre acele structuri care dovedeau că omul era înzestrat cu un oarecare altruism. Lumina călăuzitoare nu fusese proiectată de pe lentila rotativă înaltă, ci de la o fereastră. Gennie nu se opri să-şi pună întrebări, ci lungi pasul cât de mult îndrăznea. Acolo se afla cineva - posibil vreun bătrân cocoşat de vreme, un fost marinar. Probabil avea o sticlă de rom şi vorbea în propoziţii

scurte, sărate. Când un alt fulger spintecă din nou ce-rul, Gennie decise că deja îl adora.
Construcţia i se păru uriaşă - un simbol al siguranţei pentru oricine ar fi fost pierdut şi spulberat de furtună. Arăta năucitor de albă în lumina lanternei ei când dădu târcoale bazei, căutând o uşă. Fereastra care era luminată se afla sus, fiind cea mai înaltă dintre cele trei din partea din care se apropie Gennie.
Găsi o uşă de lemn gros şi aspru şi bătu la ea. Violenţa furtunii înghiţi sunetul şi îl făcu dispărut. Mai aproape de panică decât ar fi vrut să recunoască, Gennie bătu din nou cu forţă. Era oare posibil să fi venit atât de mult, să fi ajuns atât de aproape, ca apoi să nu fie auzită? Bătrânul paznic

era înăuntru, îşi spuse ea, bătând în uşă, probabil fluierând şi cioplind ceva, eventual construind o corabie în sticlă ca mod de a-şi ocupa seara.
Disperată, Gennie se sprijini de uşă, simţind lemnul tare şi ud pe obraz şi pe lateralul pumnului, în timp ce continuă să izbească în uşă. Când aceasta se deschise, alunecă şi ea, dezechilibrându-se. Cineva o prinse zdravăn de braţe când căzu în faţă.
- Slavă Domnului! reuşi ea să spună. Mi-era teamă că nu o să mă auziţi.
Cu o mână îşi dădu la o parte din ochi părul ud leoarcă şi ridică privirea spre bărbatul pe care îl considera salvatorul ei.
In mod cert nu era bătrân. Nici cocoşat de vreme. în schimb era tânăr şi zvelt, dar faţa îngustă şi bronzată, cu planuri şi unghiuri tăioase, ar fi putut să îi aparţină unui om al mării - cineva de seama stră-stră-străbuni- cului ei. Părul lui era la fel de negru ca al ei şi la fel de bogat, cu acel aspect neglijent de păr ciufulit de vânt caracteristic unui bărbat aflat pe puntea unei corăbii. Gura îi era voluptoasă şi de o senzualitate neînfrânată, nasul uşor aristocratic pe acel chip aspru. Ochii îi erau de un cafeniu foarte, foarte închis sub sprâncenele brunete. Nu erau ochi prietenoşi, decise Gennie, nici măcar curioşi. Erau pur şi simplu iritaţi.
-Cum dracu' ai ajuns aici?

16
Nora Roberts
Nu era primirea la care se aşteptase, însă după dru-mul făcut prin furtună se simţea puţin cam zăpăcită.
- Pe jos, îi răspunse.
- Pe jos? repetă el. Pe vremea asta? De unde?
- De la câţiva kilometri - mi s-a stricat maşina.
începu să tremure, fie de frig, fie ca reacţie la ceea ce se întâmplase.
Bărbatul încă nu-i dăduse drumul, iar ea nu îşi reve-nise suficient cât să-i ceară acest lucru.
- Ce căutai la volan într-o noapte ca asta?
-Am... am închiriat căsuţa doamnei Lawrence. Mi s-a stricat maşina şi probabil că, pe întuneric, am ratat intersecţia

unde ar fi trebuit să ies de pe drumul principal. Ţi-am văzut lumina. Expiră prelung, oftat, şi îşi dădu brusc seama că picioarele îi tremurau. Pot să stau jos?
Bărbatul se holbă la ea preţ de încă un minut, apoi, cu un sunet ce aducea a mormăit, o împinse către cana-pea. Gennie se aşeză, îşi lăsă capul pe spate şi făcu un efort să îşi vină în fire.
Iar el ce naiba ar fi trebuit să facă acum cu ea? se întrebă Grant. Cu sprâncenele coborâte, o fixă cu privi-rea. In clipa aceea arăta ca şi cum ar fi căzut din picioare dacă ar fi respirat prea intens către ea. Părul îi stătea lipit de cap, foarte puţin ondulat şi negru ca însăşi noaptea. Faţa nu îi era nici fină, nici delicată, însă frumoasă într-un fel care amintea de nobilii din Evul Mediu - cu oase lungi şi trăsături pronunţate. O prinţesă celtă sau galică, cu un trup mic şi compact, cu alură atletică, ce i se vedea clar sub hainele mulate pe ea.
îşi spuse că faţa şi corpul ar fi putut fi destul de atră-gătoare în anumite circumstanţe, însă ceea ce îl făcuse să se piardă cu firea pentru o clipă atunci când ridicase privirea spre el fuseseră ochii ei. Verzi ca marea, uriaşi şi uşor oblici. Ochi de sirenă, îşi spusese el. Preţ de o fracţiune de secundă, sau poate chiar mai puţin de atât, Grant se întrebase dacă nu cumva era vreo creatură mi-tică aruncată pe ţărm de furtună.
Vocea îi era blândă şi fluidă şi, deşi recunoscu ac-centul ca provenind din extremitatea sudică a ţării,

i se păru aproape ca o limbă străină după ce îi intrase în sânge cadenţa specifică zonei de coastă a statului Mâine. Nu era genul de bărbat care să fie încântat să se trezească în prag cu o floare rară. Când aceasta deschise ochii şi îi zâmbi, Grant îşi dori fervent să nu îi fi deschis uşa.
- îmi cer scuze, începu Gennie, nu prea m-am expri-mat coerent, aşa-i? Presupun că nu am umblat mai mult de o oră, dar am avut impresia că trecuseră zile întregi. Eu sunt Gennie.
Grant îşi înfipse degetele mari în buzunarele pantalonilor şi se încruntă din nou spre ea.

- Campbell, Grant Campbell.
Cum nu adăugă nimic şi continuă să se încrunte, Gennie se strădui să reia conversaţia.
- Domnule Campbell, nu am cuvinte să vă spun cât am fost de uşurată când v-am văzut lumina.
El o fixă cu privirea timp de încă o clipă, gândindu-se scurt că îi părea cunoscută.
- Drumul secundar către casa doamnei Lawrence e la mai bine de un kilometru jumătate în urmă.
Gennie ridică o sprânceană la auzul tonului lui. Oare chiar se aştepta ca ea să se întoarcă afară şi să continue să rătăcească până găsea drumul? Se mândrea cu faptul că avea un temperament destul de rezonabil pentru un artist, dar era udă şi înfrigurată, iar faţa po-somorâtă şi neprietenoasă a lui Grant fu picătura care umplu paharul.
-Ascultă, îţi plătesc pentru o cană de cafea şi ca să-mi dai voie să folosesc chestia asta - bătu cu palma în canapea, stârnind un uşor nor de praf - peste noapte.
- Nu primesc chiriaşi.
- Şi probabil ai da şi intr-un câine bolnav dacă ţi-ar sta în drum, adăugă ea pe un ton calm. Dar eu nu mai ies în noaptea asta, domnule Campbell, şi nu ţi-aş reco-manda nici să încerci să mă dai afară.
Reacţia ei îl amuză, deşi umorul nu se văzu şi pe chipul lui. Şi nici nu îi corectă presupunerea că inten-ţionase să o alunge înapoi în furtună. Singurul scop al afirmaţiei fusese să îi transmită nemulţumirea lui şi faptul că nu era dispus să accepte bani de la ea. Dacă

nu ar fi fost iritat, poate i-ar fi plăcut că, chiar udă leoar-că şi uşor palidă cum era în acel moment, nu se lăsa călcată în picioare.
Fără un cuvânt, porni spre colţul îndepărtat al încă-perii şi se lăsă pe vine pentru a scotoci printr-un dulap din lemn de stejar zgâriat. Gennie rămase cu privirea aţintită în faţă, chiar şi atunci când auzi sunetul făcut de lichid în contact cu paharul.

- In momentul de faţă ai mai multă nevoie de bran- dy decât de cafea, îi spuse Grant, şi îi împinse paharul sub nas.
-Mulţumesc, spuse Gennie pe un ton de gheaţă la care femeile din sud erau campioane.
Nu sorbi, ci dădu totul pe gât dintr-o înghiţitură, lă-sând căldura să îi şocheze organismul pentru a o readuce la normal. Cu o politeţe distantă, îi întinse înapoi paharul gol. Grant coborî privirea spre pahar şi aproape zâmbi.
- Mai vrei unul?
- Nu, răspunse ea, rece şi arogantă, mulţumesc.
„Am fost pus la locul meu", reflectă Grant ironic. Ca de o prinţesă adresându-i-se unui ţăran. Cântărindu-şi opţiunile, Grant se lăsă pe spate pe călcâie. Prin zidurile groase ale farului se auzea furtuna, biciuind aerul şi scâncind. Drumul de un kilometru şi jumătate până la casa văduvei Lawrence ar fi fost dificil şi neplăcut, dacă nu chiar periculos. Ar fi fost mai puţin complicat să o lase să rămână peste noapte decât să o ducă până la căsuţă cu maşina lui. Cu o înjurătură ce era mai mult de oboseală decât de nervi, îi întoarse spatele.
- Ei bine, haide, îi porunci el, fără a privi în urmă, nu poţi să stai aici tremurând toată noaptea.
Gennie fu tentată - şi fu tentată serios - să îi dea cu poşeta în cap.
Scările o fermecară. Aproape că făcu un comentariu despre ele, dar se opri la timp. Erau din fier şi în spirală, urcând pe interiorul clădirii. Grant se opri din urcat la etajul unu, care, calculă Gennie, se afla la vreo şase me-tri buni deasupra parterului. Se mişca asemenea unei

pisici în întuneric, în timp ce ea se ţinea de balustradă, aşteptând ca el să aprindă lumina.
Becul proiectă o lumină scăzută şi numeroase umbre pe podeaua de lemn goală. Grant intră pe o uşă din dreapta, ajungând în ceea ce Gennie descoperi că era dormitorul lui - mic, nu deosebit de ordonat, dar cu un pat curbat din alamă, cu aspect antic, de care Gennie se îndrăgosti instantaneu. Grant se duse la un şifonier vechi care ar fi

putut redeveni superb prin recondiţiona- re. Bombănind în barbă, scotoci prin el şi dădu la iveală un halat de prosop spălăcit.
- Duşul e la celălalt capăt al holului, spuse el scurt, şi aruncă halatul în braţele lui Gennie înainte de a o lăsa singură.
- Mulţumesc mult, murmură ea, ascultându-i paşii ce se îndepărtau, coborând din nou scările.
Cu bărbia ridicată şi ochii scânteind, traversă cu paşi mari holul şi se trezi fermecată din nou.
Cada era din porţelan alb sprijinită pe picioare de alamă jpe care, evident, Grant avusese grijă să le lustru- iască. încăperea era doar puţin mai mare decât un dulap, dar cândva în decursul istoriei ei fusese îmbrăcată în lambriuri de cedru lăcuit. Cuprindea o chiuvetă cu picior şi o mică oglindă îngustă. Lumina era deasupra ei, acţionată cu o coardă.
Dezbrăcându-se recunoscătoare de hainele ude şi reci, Gennie intră în cadă şi trase perdeaua subţire şi circulară. într-o clipă se afla sub apa fierbinte ce se revărsa din minusculul cap de duş, încălzindu-i corpul.
Gennie era convinsă că nici paradisul nu ar fi putut fi mai plăcut, chiar atunci când era păzit de diavol.
In bucătărie Grant pregăti un ibric de cafea. Apoi, părând să îi vină o idee, deschise şi o conservă de supă. îşi spuse că probabil ar fi trebuit să-i dea ceva de mâncare. Aici, în partea din spate a turnului, marea se auzea mai tare. Era un zgomot cu care se obişnuise - nu atât de mult încât să nu îl mai audă, dar suficient pentru a nu mai fi surprins de el. Dacă era sălbatic şi ameninţător

aşa cum era în noaptea aceea, Grant îl observa, apoi îşi vedea de treburile lui.
Sau şi-ar fi văzut de treburile lui dacă nu ar fi găsit în faţa uşii o femeie udă leoarcă. Acum calculă că avea să fie nevoit să dedice o oră în plus muncii lui, în noaptea aceea, pentru a compensa timpul pe care îl irosea cu ea.
Odată consumată iritarea iniţială, Grant admise că nu avea ce să facă. Urma să îi ofere un minim de ospita-litate,

asigurându-i o masă caldă şi un acoperiş deasupra capului, şi cu asta, basta.
Chipul îi fu luminat pentru o clipă de un zâmbet când îşi aminti cum îl privise când stătuse murată pe canapeaua lui. Doamna, decise el, nu era o papă-lapte. Grant nu prea avea răbdare cu oamenii moi.
Când alegea să aibă companie, alegea compania oa-menilor care spuneau ceea ce gândeau şi erau dispuşi să îşi apere ideile. Intr-un fel, acesta era motivul pentru care Grant se abătuse de la programul lui autoimpus.
De-abia trecuse o săptămână de când se întorsese din Hyannis Port, unde îşi condusese sora la altar, lăsând-o pe mâinile proaspătului ei soţ, Alan MacGre- gor. Descoperise, spre disconfortul lui, că nunta îl făcuse sentimental. Nu le fusese dificil soţilor MacGre- gor să îl convingă să mai rămână câteva zile în plus. li plăcuseră toţi, dar în special bătrânul şi lăudărosul Daniel, iar Grant nu era genul de bărbat care să se apropie repede de alţii. încă din copilărie fusese pru-dent, dar familia MacGregor, ca grup, era irezistibilă. Şi fusese slăbit intr-o oarecare măsură de nunta în sine.
Momentul în care îşi condusese sora la altar, onoare care i-ar fi revenit tatălui său dacă ar fi trăit, îi stârnise un asemenea amestec de durere şi plăcere încât Grant fusese recunoscător pentru răgazul de câteva zile petre-cut în sânul familiei MacGregor înainte de a se întoarce în Windy Point - în asemenea măsură încât fusese amu-zat de iscoditul nu prea subtil al lui Daniel privind viaţa lui personală. Se simţise suficient de bine cât să accepte o invitaţie de a reveni oricând. Şi, chiar şi spre surprinderea lui, avea de gând să onoreze invitaţia.

21
Deocamdată avea de lucru, însă se resemnă cu gân-dul că o scurtă întrerupere nu avea să provoace daune ireparabile situaţiei lui. Câtă vreme rămânea scurtă. Gennie putea să rămână peste noapte în camera liberă, apoi avea să o trimită acasă de dimineaţă. Reuşi să ajungă aproape într-o dispoziţie agreabilă până când începu supa să clocotească.

Grant o auzi intrând, deşi vuietul de afară era în continuare violent. Se întoarse, pregătit să facă o remarcă rezonabil de prietenoasă, când fu izbit direct în stomac de priveliştea cu ea în halatul lui de baie.
La naiba, cât era de frumoasă. Prea frumoasă pentru liniştea lui sufletească. Halatul o făcea să pară micuţă, deşi suflecase mânecile uzate până aproape la coate. Albastrul spălăcit scotea în evidenţă tonul cu nuanţe bogate de miere al pielii ei. îşi periase pe spate părul umed, lăsându-şi faţa complet dezgolită în afară de câteva şuviţe rebele care îi porneau de lângă tâmple. Cu ochii ei de un verde palid şi genele negre ude, semăna mai mult ca oricând cu o sirenă, aşa cum aproape o crezuse el a fi.
- Stai jos, îi porunci, teribil de iritat de fiorul de do-rinţă nepoftită. Poţi să mănânci nişte supă.
Gennie ezită pentru o clipă, lăsându-şi privirea să alunece în sus şi-n jos peste spatele lui înainte de a se aşeza la masa de lemn neşlefuit.
-Vai, mulţumesc.
Grant se mulţumi să bolborosească un răspuns indescifrabil, înainte de a-i trânti în faţă bolul cu mâncare. Gennie luă lingura, hotărâtă să nu permită orgoliului să stea în calea foamei. Deşi fu surprinsă, nu spuse nimic când Grant se aşeză în faţa ei, luându-şi şi el un bol. Bucătăria era mică, intens luminată şi foarte, foarte tăcută. Singurul sunet era cel al vântului şi al apei agi-tate de dincolo de zidurile groase. La început, Gennie mâncă ţinându-şi ochii aţintiţi cu încăpăţânare asupra bolului din faţa ei, însă când foamea ascuţită fu astâm-părată, începu să arunce priviri prin încăpere. Era cu siguranţă micuţă, însă cu spaţiul bine organizat. Pere-ţii erau acoperiţi pe toate părţile cu dulapuri din lemn

de stejar neşlefuit, asigurând loc suficient pentru pro- vizii, filaturile de lucru erau tot din lemn, însă sablat şi şlefuit. Văzu şi câteva aparate moderne, precum o cafe- tieră şi un prăjitor de pâine.
Avea mai multă grijă de această încăpere, decise ea, decât de restul locuinţei. Nu erau vase în chiuvetă, nici firimituri

sau pete. Şi singurele mirosuri erau mi- resmele tipice pentru o bucătărie, de supă şi de cafea. Ustensilele erau vechi şi cam marcate de vreme, dar nu erau murdare. Odată potolit primul val de foame, se potoli şi furia ei. In fond, îi invadase intimitatea. Nu toată lumea ofe-rea ospitalitate unui străin cu zâmbete şi braţele deschi-se. Fusese posomorât, dar nu îi închisese uşa în faţă. Şi îi dăduse mâncare şi ceva uscat în care să se îmbrace, adăugă ea, străduindu-se să îşi îngenuncheze orgoliul.
Cu o uşoară încruntare, îşi lăsă privirea să alunece peste masă până se opri asupra mâinilor lui. Dumne-zeule mare, îşi spuse ea cu o tresărire, cât erau de fru-moase. încheieturile erau înguste, creând o impresie nu de slăbiciune, ci de forţă graţioasă şi de îndemânare. Dosurile palmelor erau profund bronzate şi fără pată, lungi şi subţiri, după cum erau şi degetele lui. Unghiile erau scurte şi drepte. „Masculine1*, fu primul ei gând, urmat îndeaproape de „delicate". Gennie şi-ar fi putut imagina acele mâini ţinând un flaut la fel de uşor cum le-ar fi văzut mânuind o sabie.
Preţ de o clipă uită de restul persoanei lui, pierdută în fascinaţia faţă de mâinile lui şi de propria ei reacţie la vederea lor. Simţi tresărirea, dar nu o înăbuşi. Era sigură că orice femeie care ar fi văzut acele mâini ro-mantice, superbe, s-ar fi întrebat automat cum ar fi fost să le simtă pe pielea ei. Mâini nerăbdătoare, abile. Erau genul care puteau fie să sfâşie hainele de pe o femeie, fie să o dezbrace cu blândeţe înainte ca ea să apuce să se dumirească exact ce se petrecea.
Când fu străbătută pe şira spinării de un fior pe care îl recunoscu drept nerăbdare, făcu un efort să se stăpâ-nească. La ce lucruri îi stătea capul! Nici măcar imagi-naţia ei nu avea ce să se furişeze în acea direcţie. Uşor

năucită de emoţia ce nu se lăsa alungată, ridică privirea spre faţa lui.
El o privea - cu răceală, precum un savant studiind un specimen. Când se oprise atât de brusc din mâncat, îi văzuse privirea alunecând spre mâinile lui şi oprindu-se acolo, cu genele coborâte exact atât cât să-i ascundă

expresia din ochi. Grant aşteptase, ştiind că mai devreme sau mai târziu avea să ridice ochii. Se aşteptase la furie îngheţată sau la politeţe rece. Şocul şi uluirea de pe chipul ei îl derutară, sau, mai exact, îl intrigară. Insă nota ei de vulnerabilitate fu ceea ce îl făcu să o dorească aproape dureros de mult. Nici măcar atunci când nimerise în casa lui, udă şi rătăcită, nu arătase atât de lipsită de apărare. Se întrebă ce ar fi făcut dacă s-ar fi ridicat pur şi simplu de la masă, ar fi ridicat-o în picioare şi ar fi dus-o pe sus în patul lui. Se întrebă ce naiba îl apucase.
Se uitară unul la celălalt, fiecare dintre ei asaltat de emoţii pe care nici unul nu şi le dorea, în timp ce în jurul lor ploaia şi vântul se izbeau de ziduri, separându-i de tot ceea ce era civilizaţie. Grant îşi spuse din nou că semăna cu vreo creatură a ispitei din ocean. Gennie îşi spuse că Grant ar fi fost un concurent de seamă pentru strămoşul ei corsar.
Picioarele scaunului lui Grant zgâriară podeaua când se ridică de la masă. Gennie încremeni.
- Există la etaj o cameră cu un pat de-o persoană.
Ochii îi erau duri şi întunecaţi de mânie înăbuşită - stomacul strâns în noduri de dorinţă suprimată.
Gennie constată că palmele îi erau umede de emoţie şi se înfurie. Era mai bine să fie furioasă pe el.
- E bună şi canapeaua de la parter, spuse ea cu răceală.
El ridică din umeri.
- Cum doreşti.
Fără un alt cuvânt, ieşi. Gennie aşteptă până îi auzi paşii pe scări înainte de a-şi apăsa o mână pe abdomen. Data viitoare când mai vedea o lumină în întuneric, îşi promise ea, avea să fugă mâncând pământul în direcţia opusă.

capitolul 2
Grant detesta să fie întrerupt. Ar fi tolerat să fie în-jurat, ameninţat sau dispreţuit, dar nu tolera niciodată întreruperile. Nu îl interesase niciodată prea mult dacă era plăcut, câtă vreme era lăsat în pace să facă ceea ce voia el. Crescuse privindu-şi tatăl alergând după bună-voinţa

celorlalţi - un aspect necesar în cariera unui se-nator care alesese să candideze la cea mai înaltă funcţie din stat. Chiar şi copil fiind, Grant înţelesese că tatăl lui era un om care stârnea sentimente extreme. Fusese iubit de unii, temut şi urât de alţii, iar când se aflase în campanie inspirase o loialitate aprigă. Fusese un bărbat care s-ar fi dat peste cap să facă o favoare cuiva - prieten sau străin - nu contase niciodată. Idealurile lui fuseseră înalte, memoria excelentă, iar flerul pentru cuvinte, admirabil. Senatorul Robert Campbell fusese genul de bărbat care considerase că era de datoria lui să se pună la dispoziţia publicului. Până în momentul în care cineva trăsese trei gloanţe în el.

Grant nu îl învinovăţise doar pe bărbatul care apăsase pe trăgaci, nici profesia politică, aşa cum făcuse sora lui. Intr-un fel, Grant îl învinovăţise pe tatăl lui. Robert Campbell se oferise pe tavă lumii, iar acest lucru îl omorâse. Poate era o consecinţă directă a acestei realităţi faptul că Grant nu se oferea nimănui.

Nu considera farul un refugiu. Era pur şi simplu casa lui. îi plăcea că îi permitea să stea departe de restul lumii şi savura asprimea şi armonia elementelor. Dacă îi oferea şi solitudine, aceasta era la fel de necesară pentru munca lui precum era pentru el însuşi. Avea nevoie de acele ore lungi - chiar zile - de singurătate.

Posibilitatea de a reflecta neîntrerupt era ceva ce Grant considera a fi dreptul lui. Nimeni, dar absolut nimeni, nu avea voie să i-l încalce.

Noaptea precedentă ajunsese la jumătatea proiec-tului său din acel moment când bătăile insistente ale lui Gennie îl obligaseră să se oprească. Grant era perfect capabil să ignore o bătaie în uşă, dar din moment

ce îi rupsese firul gândurilor, coborâse să deschidă - ho-tărât să îl sugrume pe intrus. Gennie ar fi putut să se considere norocoasă având în vedere că se mulţumise să fie nepoliticos cu ea. Un turist hăbăuc se trezise o dată faţă în faţă cu un Grant turbat de furie şi care îl amenin ţase că avea să îl arunce în ocean.

Cum Grant avusese nevoie de aproape o oră, după ce o lăsase pe Gennie în bucătărie, până să reuşească să se concentreze din nou la muncă, stătuse treaz cea mai mare parte din noapte. întrerupere. Deranj. Intolerabil. Aşa considerase atunci şi tot aşa considera şi acum, când soarele îi cădea pieziş prin fereastră, strălucind pe piciorul patului.
Ameţit după nici patru ore de somn, Grant ascultă vocea care se ridica dinspre scări. Gennie fredona un cântecel fermecător pe care îl auzeai de fiecare dată când porneai radioul - ceea ce Grant făcea zi după zi, cu la fel de multă religiozitate cum pornea televizorul şi citea o duzină de ziare. Cânta bine, cu o voce joasă, ritmică, ce transforma cuvintele amuzante în ceva seducător. Era destul de rău că îl întrerupsese de la muncă în noaptea precedentă - acum îi strica şi somnul.
Dacă şi-ar fi pus o pernă peste cap ar fi putut să nu o mai audă. însă, descoperi el, nu îşi putea înăbuşi reacţia faţă de ea. Era mult prea uşor în întuneric, cu cearşaful cald sub pieptul lui, să şi-o imagineze. înjurând, Grant aruncă perna deoparte şi se dădu jos din pat pentru a-şi trage o pereche de pantaloni scurţi. Pe jumătate adormit, pe jumătate excitat, coborî.
Pătura pe care o folosise cu o noapte în urmă era împăturită cu grijă pe canapea. Grant o studie posomorât, apoi, urmând vocea lui Gennie, intră în bucătărie.
Gennie era încă îmbrăcată în halatul lui, desculţă, cu părul ondulându-i-se bogat pe spate. I-ar fi plăcut să îl atingă pentru a vedea dacă acele ape roşcate ce păreau să scânteieze prin negrul închis erau cu adevărat acolo sau doar un joc de lumini.
într-o tigaie de pe aragaz sfârâia o bucată de bacon, iar cafeaua mirosea dumnezeieşte.
- Ce dracu’ faci?

Gennie se răsuci pe călcâie cu mâna încleştată pe o furculiţă, cealaltă mână ridicându-i-se în dreptul inimii într-un gest reflex. In ciuda lipsei de confort a canapelei, se trezise cu o dispoziţie excelentă - şi lihnită de foame.

Soarele strălucea, pescăruşii ţipau, iar frigiderul fusese aprovizionat cu generozitate. Gennie hotărâse că Grant merita o a doua şansă. Cât îşi făcuse de lucru prin bucătăria lui, îşi promisese în sinea ei să fie prietenoasă cu orice preţ.
Acum acesta stătea în faţa ei, pe jumătate gol şi vizi-bil furios, cu părul ciufulit de somn şi obrajii umbriţi de barba ce-i crescuse peste noapte. Gennie îi oferi un zâmbet hotărât.
- Pregătesc micul dejun. Mă gândeam că măcar atât pot să fac drept răsplată că m-ai adăpostit peste noapte.
Grant avu din nou senzaţia că era la ea ceva vag fa-miliar ce îi scăpa. Ceea ce îl făcu să se încrunte cu atât mai aprig.
-Nu-mi place să-şi bage alţii nasul în lucrurile mele.
Gennie deschise gura, apoi o închise din nou înainte să îi scape vreo replică răutăcioasă.
- Singurul lucru pe care l-am spart e un ou, spuse ea cu blândeţe, arătând spre un bol cu ouă pe care intenţionase să le bată. Ce-ar fi să te calmezi? Pune-ţi o cană de cafea, stai jos şi taci.
Scuturând din cap aproape imperceptibil, îi întoarse spatele.
Grant ridică din sprâncene, nu neapărat surprins, cât admirativ. Nu oricine era capabil să îţi poruncească să taci pe un ton dulce ca mierea şi să fie şi eficient. Avea impresia că el nu era prima persoană căreia îi poruncea acest lucru. Cu ceva ce se apropia periculos de mult de un rânjet, luă o cană şi făcu exact ceea ce îi ceruse ea.
Gennie nu mai cântă până termină de gătit, însă Grant avu impresia că ar fi bombănit prost dispusă dacă nu s-ar fi străduit să pară neafectată de el. De fapt, era convins că bombănea şi înjura destul de mult în sinea ei.
Când sorbi din cafea, senzaţia de ameţeală fu înlocuită de una de vioiciune şi de foame. Era pentru prima

dată când stătea în bucătăria minusculă şi o femeie îi pregătea micul dejun. Nu era ceva ce ar fi vrut să devină obişnuinţă, reflectă Grant în timp ce o privi - pe de altă parte însă, nu era nici o experienţă neplăcută.

Păstrând încăpăţânată tăcerea, Gennie aşează farfuriile pe masă, adăugând un platou cu bacon şi ouă.
- De ce te îndreptai către casa văduvei Lawrence? o întrebă Grant în timp ce se servi cu mâncare.
Gennie îl privi încruntată şi cu ochii îngustaţi. „Deci acum vom face conversaţie politicoasă*1, îşi spuse ea şi aproape scrâşni din dinţi.
- O închiriez, răspunse ea scurt şi îşi presără sare pe ouă.
- Credeam că văduva Lawrence o scosese la vânzare.
- Aşa e.
-Ai ajuns cam prea la sfârşit de sezon ca să mai în- chiriezi o căsuţă pe plajă, comentă Grant cu gura plină de ouă.
Gennie ridică scurt din umeri şi se concentră asupra micului ei dejun.
- Eu nu sunt turistă.
-A, nu? O fixă cu o privire lungă şi fermă pe care Gennie o simţi în acelaşi timp abilă şi pătrunzătoare. Louisiana, aşa-i? New Orleans, Baton Rouge?
- New Orleans. Gennie îşi lăsă deoparte iritarea pentru a-l studia la rândul ei. Nici tu nu eşti de pe aici.
-Nu, spuse el simplu şi nu mai adăugă nimic.
O, nu, îşi spuse ea, nu avea să-i permită să înceapă o conversaţie, apoi să încheie subiectul când îi convenea lui.
- De ce un far maritim? insistă ea. Nu e funcţional, nu? Noaptea trecută m-am ghidat după lumina de la fereastră, nu cea de semnalizare.
-Garda de coastă acoperă bucata asta cu radarul. Farul nu a mai fost folosit de zece ani. Ai rămas fără benzină? întrebă el, înainte ca ea să-şi dea seama că nu îi răspunsese la „de ce”.
-Nu. Am oprit pe marginea drumului pentru câteva minute, apoi când am încercat să pornesc din nou ma-şina, a scos doar câteva sunete neproductive. Ridică din

umeri şi muşcă dintr-o felie de bacon. Presupun că va trebui să aduc din oraş o maşină cu platformă.
Grant scoase un sunet care ar fi putut fi un râs.

- S-ar putea să reuşeşti să faci rost de o platformă în Bayside, dar nu o să găseşti aşa ceva în Windy Point. Am să arunc eu o privire, îi spuse el, terminându-şi mi-cul dejun. Dacă mă depăşeşte, poţi să-l chemi pe Buck Gates din oraş să vină să o pornească.
Gennie îl studie timp de aproape treizeci de secunde.
- Mulţumesc, spuse ea circumspectă.
Grant se ridică şi îşi puse farfuria în chiuvetă.
- Du-te şi îmbracă-te, îi porunci el. Am de lucru.
Pentru a doua oară o lăsă pe Gennie singură în bucătărie.
Măcar o dată, reflectă ea, punându-şi farfuria peste a lui, i-ar fi plăcut să aibă ea ultimul cuvânt. Trăgând scurt de cordonul halatului lui Grant, ieşi din încăpere. Da, urma să meargă să se îmbrace, îşi spuse Gennie. Şi avea s-o facă rapid, înainte ca Grant să se răzgândeas-că. Nepoliticos sau nu, avea să accepte oferta lui de a o ajuta.
Apoi, din punctul ei de vedere, Grant Campbell n-avea decât să se ducă dracului.
Gennie nu văzu nici urmă de el la etaj când se stre-cură în baie să se schimbe. Se dezbrăcă de halat şi îl atârnă într-un cuier pe spatele uşii. Hainele i se uscase-ră şi consideră că putea ignora faptul că tenişii încă îi mai erau puţin reci şi umezi. Dacă avea noroc, se putea instala în căsuţă în maximum o oră. Astfel ar fi avut la dispoziţie cea mai mare parte din după-amiază pentru a face schiţe.
Gândul o făcu pe Gennie să rămână bine dispusă când coborî scările. Din nou, nu văzu nici urmă de Grant. După o scurtă luptă cu uşa grea de la intrare, Gennie ieşi.
Era atât de senin încât aproape i se tăie respiraţia. Indiferent ce nori furioşi sau ceaţă ar fi sufocat acel loc în noaptea precedentă, acum se risipiseră cu totul. Erau foarte puţine locuri pe pământ unde aerul scânteia cu adevărat, după cum bine ştia, iar acesta era unul dintre

ele. Cerul era albastru şi perfect limpede, infuzat de lumina galbenă a soarelui. Era şi puţină iarbă pe această parte a farului, aspră şi sălbatică, la fel ca şi cele câteva flori temerare care erau presărate prin ea. Sânzienele se

legănau în briza mării, anunţând sfârşitul verii, dar soarele strălucea fierbinte.
Văzu drumul îngust şi mizerabil pe care venise cu o noapte în urmă, însă fu surprinsă de clădirea pe trei niveluri aflată la doar câteva sute de metri depărtare. Faptul că era pustie era trădat de pelicula de mizerie de pe ferestre şi de iarba înaltă până la brâu, însă nu era în paragină. Probabil îi aparţinuse paznicului farului şi familiei acestuia, concluziona Gennie, pe vremea când farul încă mai funcţiona. Avuseseră o grădină şi poate câteva găini. Iar în unele nopţi, când vântul urla şi valurile se izbeau de ţărm, paznicul stătuse la post, în timp ce familia lui rămăsese singură, ascultând.
Vopseaua albă era spălăcită, dar obloanele stăteau drepte. 1 se păru că stătea acolo pe colină aşteptând să fie umplută din nou.
Lângă baza pantei se afla o camionetă mică şi soli-dă care, presupuse ea, era a lui Grant. Fiindcă el nu se vedea pe nicăieri, Gennie porni să ocolească farul, răspunzând chemării mării.
De data aceasta chiar i se tăie răsuflarea. Vedea pe o distanţă de câţiva kilometri, de-a lungul liniei neregulate a ţărmului, până la un grup de insule minuscule, iar de acolo la îndepărtata linie a orizontului. Văzu câteva ambarcaţiuni pe apă, bărcile mici, solide şi abile ale pescarilor de homari. Ştia că aici nu avea să vadă vase cu lemn de mahon şi accesorii cromate. Acesta era un loc dedicat muncii, nu plăcerilor relaxate. Forţă, durabilitate. Acestea erau lucrurile pe care le simţea când privea apa albastră-verzuie ce se izbea de pietre încununată de spumă albă. Curenţii aduceau o pătură de alge ce se strângea şi se întindea în ritm cu mişcările apei. Aici marea îşi lăsase amprenta peste toate. Pietrele fuseseră măcinate de ape până deveniseră netede, iar stâncile se înălţau expunând o paletă de culori de la gri la verde, străbătută ici-colo

de câteva dungi discrete de portocaliu. Linia ţărmului era plină de cochilii, aruncate de apele mării şi încă ne-zdrobite sub picioarele neatente ale oamenilor. Mirosul de

sare şi de peşte era puternic. Se auzea dangătul geamandurilor cu clopot, ţipătul surd al balizelor de semnalizare, bolboroseala distantă a bărcilor de pescuit şi strigătul mohorât al pescăruşilor. Nu era nimic, nici un sunet, nici o imagine, nici un miros, care să provină de la altceva în afară de marea nesfârşită şi atemporală.
Gennie o simţi - tentaţia, atracţia ce chemase băr-baţii şi femeile pe mare încă de la începutul veacurilor. Dacă era adevărat că de aici se născuse omenirea, poate acesta era motivul pentru care se lăsa atât de uşor sedu-să înapoi la ea. Se opri pe stâncă deasupra plajei îngus-te şi pietroase şi se abandonă mării. Pericol, provocare, pace - le simţi pe toate şi fu împlinită.
Nu îl auzi pe Grant venind din spatele ei. Era prea absorbită de mare pentru a-i detecta prezenţa, deşi el o privi, lăsând timpul să se întindă, de la un minut la două, apoi la trei. Arăta perfect la locul ei acolo, reflectă el şi îi veni să o blesteme. Era al lui acel pământ, acel petic de pământ mic şi izolat ce se înălţa deasupra mării.
Nu putea să pretindă că şi marea îi aparţinea, nici măcar când se ridica la amiază şi îşi trecea limba de apă peste marginea pământului lui, însă acea fâşie de piatră şi iarbă sălbatică era a lui, exclusiv a lui. Gennie nu avea nici un drept să arate ca şi cum acolo ar fi fost casa ei - să îl facă să se întrebe dacă stânca avea să mai fie vreodată doar a lui.
Vântul îi lipea hainele de corp, aşa cum o făcuse şi ploaia cu o noapte în urmă, accentuându-i corpul zvelt şi atletic, cu toate rotunjimile lui feminine. Părul îi dan-sa frenetic şi liber, în timp ce soarele dădea la iveală acele tonuri de foc în marea de negru mahon ce păreau şă sugereze lucruri pe care era aproape gata să le testeze, înainte să îşi dea seama ce făcea, Grant o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.
Nu văzu nici urmă de surprindere pe chipul ei când îl privi, ci doar încântare - şi un fior de excitare care, ştia, fusese stârnit de mare. Ochii ei îl reflectau, ispitindu-1.

- Noaptea trecută m-am întrebat de ce ar alege cineva să trăiască aici. îşi dădu la o parte părul din ochi. Acum mă întreb cum poate oricine să trăiască altundeva. Arătă spre o micuţă barcă de pescuit de la capătul debarcaderului. Aia e a ta?
Grant continuă să o fixeze cu privirea, dându-şi seama brusc că aproape o trăsese în braţele lui şi o sărutase - fusese atât de aproape să o facă încât mai că-i simţea gustul gurii peste a lui. Făcând un efort, întoarse capul în direcţia indicată de ea.
- Da, e a mea.
- Te reţin de la muncă. Pentru prima dată, Gennie îi oferi darul simplu al unui zâmbet adevărat. Cred că te-ai fi trezit în zori dacă nu te-aş fi încurcat eu.
Bolborosind ceva neinteligibil drept răspuns, Grant începu să o împingă spre camioneta lui. Oftând, Gennie renunţă la promisiunea de dimineaţă de a fi prietenoasă, considerând-o un pariu eşuat.
-Domnule Campbell, chiar trebuie să fii atât de dezagreabil?
Grant se opri cât să îi arunce o privire - una în care Gennie ar fi putut jura că întrezărise o ironie amuzată.
-Da.
-Te descurci foarte bine, reuşi ea să spună, când Grant începu să o târască din nou după el.
- Am exersat ani întregi.
îi dădu drumul când ajunseră la camionetă, apoi deschise portiera şi urcă la volan. Fără un cuvânt, Gennie ocoli capota şi urcă în dreapta.
Motorul porni cu un huruit asurzitor, un sunet atât de strâns asociat cu oraşele şi traficul lor încât lui Gen-nie i se păru un sacrilegiu. Aruncă o singură privire în urmă când Grant porni pe drumul accidentat şi îşi dădu seama instantaneu că avea să picteze - că trebuia să picteze - acea scenă. Aproape că îşi exprimă cu voce tare intenţiile, apoi surprinse profilul încruntat al lui Grant.
Naiba să-l ia, decise Gennie. Avea să picteze cât timp el era în larg pescuind homari sau ce o fi pescuit acolo, în situaţia de faţă era mai bine pentru ea ca el să nu ştie.

Nora Roberts
Se lăsă pe spate în scaun, îşi împreună cuminte mâinile şi păstră tăcerea.
Grant parcurse un kilometru jumătate până să înceapă să se simtă vinovat. Drumul nu era mai mult decât un şănţuleţ, iar noaptea păruse probabil un şir întunecat de gropi şi pietre.
Oricine ar fi străbătut acea bucată de drum pe furtu-nă ar fi fost, inevitabil, extenuat şi chinuit. Oricine care nici nu cunoştea drumul ar fi fost şi înspăimântat. Iar el nu fusese tocmai o personificare a înţelegerii şi a grijii.
Continuând să se încrunte, îi aruncă din nou o privire scurtă, în timp ce camioneta înaintă cu hurducături. Nu arăta fragilă, dar nu ar fi crezut-o niciodată în stare să vină atât de departe, pe acea vreme teribilă, pe un drum întunecat şi plin de gropi.

Începu să articuleze o scuză, pe care Gennie ar fi fost uluită să o audă, când ea ridică bărbia.
-Uite maşina mea.
Tonul îi era din nou unul de politeţe distantă - de data asta ca un stăpân adresându-se servitorului. Grant îşi înghiţi scuzele.
Viră în direcţia maşinii ei, făcând-o pe Gennie să se zgâlţâie pe scaun ceva mai mult decât ar fi fost absolut necesar. Nici unul din ei nu spuse nimic când el opri motorul şi coborî. Grant deschise capota maşinii, în timp ce Gennie aşteptă cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.
Vorbea singur, observă ea, încet, în barbă, în timp ce trebăluia la ce trebăluiau oamenii sub capotele ma-şinilor. Presupunea că era ceva destul de firesc pentru cineva care locuia singur la marginea unei stânci. Pe de altă parte, îşi spuse ea rânjind, uneori simţea şi ea că în dens populatul Cartier Francez tot ea era cea mai plăcu-tă parteneră de conversaţie.
Grant se duse înapoi ia camionetă, luând o trusă de scule de pe bancheta din spate. Scotoci prin ea, alese câ-teva chei de mărimi diferite, apoi se întoarse sub capota ei. Strângând din buze, Gennie veni în spatele lui să privească peste umăr. Părea că ştia ce făcea, decise ea.

Iar câteva chei nu păreau ceva prea complicat. Dacă ar fi reuşit... Se aplecă mai aproape, sprijinindu-şi auto- mat mâna pe spatele lui pentru a-şi păstra echilibrul.
Grant nu se îndreptă, dar se întoarse, mişcarea fă- cându-i braţul să treacă ferm peste sânul ei. Acelaşi lucru ar fi putut cu uşurinţă să se întâmple între doi străini intr-un lift aglomerat, trecând aproape neobser-vat. Dar simţiră amândoi puterea contactului şi inten-sificarea dorinţei.
Gennie s-ar fi dat înapoi dacă nu s-ar fi trezit brusc cu privirea aţintită în acei ochi întunecaţi şi neliniştiţi - simţind răsuflarea lui caldă şi rapidă pe buzele ei. Doar câţiva centimetri, îşi spuse ea, doar câţiva centimetri şi ar fi cunoscut gura lui pe a ei, în loc de simpla ei sugestie.
Mâna îi alunecase pe umărul lui şi, fără să îşi dea seama, degetele i se încleştaseră acolo.
Grant simţi presiunea, dar nu era nimic în compara-ţie cu cea ce se stârnise pe ceafa lui, la baza şirei spină-rii şi în adâncul stomacului lui. Dacă ar fi luat ceea ce i se oferea atât de aproape, poate că ar fi atenuat acea presiune sau poate că ar fi făcut-o să se consume. In acel moment Grant nu era sigur ce rezultat ar fi preferat.
- Ce faci? întrebă el, însă de data aceasta tonul lui nu avea nici o notă de mânie.
Năucită, Gennie rămase cu privirea aţintită în ochii lui. Se vedea reflectată acolo, îşi spuse ea ameţită. Când se pierduse acolo?
-Ce?
Stăteau în continuare aplecaţi spre maşina ei, Gennie cu o mână pe umărul lui, Grant cu o mână pe un bulon şi cealaltă pe o cheie. Nu ar fi trebuit decât să-şi mute greutatea pentru a transforma poziţia într-o îmbrăţişare. Aproape o făcu înainte de a-şi aminti cât de tulburător de la locul ei îi păruse când stătuse pe pământul lui, privind marea.
„Dacă te atingi de femeia asta, Campbell, vei da de bucluc, genul de bucluc din care nu poţi să ieşi fluierând.“
-Am întrebat ce faci, spuse el pe acelaşi ton calm, însă privirea îi alunecă spre gura ei.

- Ce fac?... Oare ce făcuse? Am... am vrut să văd cum repari ca să...
Privirea lui se ridică şi se aţinti din nou în ochii ei, risipindu-i orice gând coerent.
-Ca să? repetă Grant, savurând faptul că o putea deruta.
-Ca să...
Răsuflarea lui o mângâia pe buze. Se trezi trecându-şi limba peste ele pentru a o gusta.
- Ca să o pot repara dacă se întâmplă din nou.
Grant zâmbi - lent, studiat. Insolent? Gennie nu era sigură, însă inima i se ridică în gât şi îi rămase în-ţepenită acolo. Oricum ar fi zâmbit, oricare ar fi fost intenţia lui, gestul adăuga un farmec poznaş şi irezistibil trăsăturilor lui. Gennie îşi spuse că era zâmbetul pe care i l-ar fi oferit un barbar femeii lui înainte de a o arunca pe umăr pentru a o duce în vreo peşteră întunecată.
Mişcându-se la fel de lent, Grant se întoarse şi începu să lucreze din nou sub capotă.
Gennie se dădu în spate şi răsuflă prelung, discret. Scăpase ca prin urechile acului - mult prea la limită. De ce anume, nu era tocmai sigură, dar de ceva ce orice femeie inteligentă ar fi considerat a fi o situaţie primej-dioasă. îşi drese vocea.
- Crezi că poţi s-o repari?
- Hmm.
Gennie interpretă acea replică drept un răspuns afirmativ, apoi veni mai aproape, de data asta rămânând în lateralul capotei.
-A fost verificată de un mecanic acum câteva săptămâni.
- Cred că vei avea nevoie de bujii noi în curând. în locul tău l-aş ruga pe Buck Gates să arunce o privire.
- E mecanic? La o benzinărie?
Grant se ridică. Acum nu zâmbea, însă ochii îi lică-reau amuzaţi.
-Nu există benzinărie în Windy Point. Dacă ai nevo-ie de combustibil te duci la docuri şi îţi iei de la pompă. Dacă ai probleme cu maşina, apelezi la Buck Gates. El repară bărcile de pescuit homari - motoarele sunt

motoare. Ultimele cuvinte fură rostite intr-o cadenţă relaxată, tipică pentru coasta de est, şi cu o umbră de zâmbet în care nu se regăsea nici o picătură de aroganţă. Porneşte maşina.
Lăsând portiera deschisă, Gennie se strecură la vo-lan. La prima rotire a cheii motorul se trezi vesel la viaţă. Chiar în clipa în care Gennie răsuflă uşurată, Grant trânti capota la loc. Gennie opri din nou motorul, iar el se întoarse la camionetă pentru a-şi pune înapoi sculele.
- Căsuţa văduvei Lawrence e la circa un kilometru de aici, pe stânga. Nu ai cum să ratezi drumul decât dacă te plimbi prin furtună în toiul nopţii, bazându-te doar pe o lanternă.
Gennie îşi înăbuşi un chicot. Mai bine să nu aibă şi calităţi care să îl ridice în ochii ei, se rugă ea. Mai bine să şi-l amintească drept un bărbat nepoliticos şi dezagreabil care doar întâmplător era şi mortal de sexy.
-Am să ţin cont de asta.
- Iar eu nu aş pomeni că ţi-ai petrecut noaptea la far-ul din Windy Point, adăugă el relaxat, băgând trusa de scule la locul ei. Am o reputaţie de protejat.
De data asta, Gennie îşi muşcă buza pentru a-şi stă-pâni un zâmbet.
-Oh?
- Da. Grant se întoarse, sprijinindu-se de camionetă pentru o clipă şi privind-o din nou. Sătenii cred că sunt ciudat. Aş scădea puţin în ochii lor dacă ar afla că nu m-am mulţumit să te îmbrâncesc afară şi să încui uşa.
Acum Gennie chiar zâmbi - dar foarte puţin.
- Iţi dau cuvântul meu de onoare că de la mine nu va afla nimeni ce bun samaritean eşti. De va fi să mă întrebe cineva vreodată, le voi spune că eşti grosolan, dezagreabil şi, în general, respingător.
-Ţi-aş fi recunoscător.
Când Grant dădu să urce înapoi în camionetă, Gennie se întinse după portofel.
-Stai, nu ţi-am plătit...

- Las-o baltă.
Gennie îşi încleştă mâna pe mânerul portierei.

-Nu vreau să-ţi fiu obligată pentru...
-Ghinion. Grant porni motorul. Ascultă, mută-ţi maşina, nu pot întoarce dacă îmi stai în drum.
Cu ochii îngustaţi, Gennie se răsuci pe călcâie. Gata cu recunoştinţa, îşi spuse ea. Deci sătenii îl considerau ciudat, reflectă ea, trântind portiera maşinii. Ce oameni perspicace! Gennie porni la drum conducând prudent şi având grijă să nu privească în oglinda retrovizoare. Când ajunse la intersecţia cu drumul secundar, o luă la stânga. Singurul lucru ce mai rămase din Grant Campbell fu bâzâitul constant al camionetei lui când merse mai departe. Gennie îşi spuse că nu avea să se mai gândească vreodată la el.
Şi nici nu o făcu în timp ce străbătu drumeagul drept şi îngust străjuit pe ambele părţi de margarete galbene. Zgomotul camionetei lui rămase ca un ecou îndepărtat ce dispăru în scurt timp. Cum nu existau copaci în cale, Gennie văzu căsuţa aproape imediat şi fu fermecată. Era cu siguranţă mică, însă nu îi evoca imagini cu cei şapte pitici cântând voioşi. Gennie avu imediat o viziune cu o femeie îngrijită, într-o rochie de casă, întinzând rufe, apoi cu un pescar cu trăsături aspre lucrând la ceva pe veranda minusculă.
Casa fusese vopsită în albastru, însă vremea îl transformase într-un gri-albăstrui palid. Era o structură pătrăţoasă, pe un singur nivel, cu o verandă modestă în faţă, orientată spre drum, după cum avea să descopere, şi cu încă o verandă închisă ce dădea spre golfuleţ. Âpa de un calm împietrit era traversată de un debarcader ce arăta puţin cam şubred. Cineva plantase lângă ţărm o salcie care nu o ducea prea bine.
Gennie opri motorul şi fu izbită de linişte. Plăcută, calmă - da, era genul de pace în care ar fi putut să trăiască, ar fi putut să muncească. însă descoperi că prefera zbaterea şi vuietul mării de care se bucura Grant în faţa uşii de la intrare.

O, nu, îşi aminti cu fermitate, îşi promisese să nu se gândească la el. Şi nu avea să o facă. După ce coborî din maşină, Gennie luă prima cutie de alimente şi urcă treptele de scânduri până la intrare. Fu nevoită

să se chinuie cu încuietoarea pentru o clipă, apoi aceas-ta scoase un geamăt uriaş şi cedă.
Primul lucru pe care îl observă Gennie fu curăţenia. Văduva Lawrence vorbise serios când subliniase că lo-cuinţa era curată. Mobilierul era acoperit cu huse de protecţie, însă acestea nu erau prăfuite.
Era evident că proprietara venea cu regularitate şi ştergea praful. Gennie găsi acest gând înduioşător şi trist. Pereţii erau zugrăviţi în albastru-deschis, iar pe-tele ceva mai decolorate de ici-colo arătau unde fusese-ră atârnate tablouri, ani la rând. Ducându-şi cutia cu provizii, Gennie o luă spre partea din spate a casei şi găsi bucătăria.
Şi aici predomina un aer de ordine. Blaturile de melamină erau impecabile, iar chiuveta de porţelan scânteia.
O uşoară atingere a robinetului dovedi că partea de apă şi canalizare funcţiona într-adevăr. Gennie puse jos cutia şi ieşi pe uşa din spate, ajungând pe veranda închisă. Aerul era cald şi umed şi avea gust de sare.
Cineva reparase câteva găuri în paravanul verandei, iar vopseaua de pe podea era crăpată, dar curată.
Prea curată, îşi dădu seama Gennie. Nu era nici o urmă de viaţă în căsuţă şi aproape nici un ecou al vieţii care o însufleţise cândva. Ar fi preferat dezordinea pră-fuită pe care o găsise în farul lui Grant.
Acolo trăia cineva. Cineva plin de vitalitate. Scu-turând din cap, îl împinse într-un colţ îndepărtat al minţii ei.
Acum trăia cineva şi aici - iar în scurt timp casa avea să simtă acest lucru. Se întoarse în grabă la maşină pentru a despacheta.
Fiindcă obişnuia să călătorească puţin încărcată şi avea un simţ de organizare înnăscut, îi luă mai puţin de două ore să îşi împartă lucrurile prin casă. Ambele dormitoare erau foarte mici şi doar intr-unui dintre ele se afla şi un pat. Când Gennie îl aşternu cu lenjeria pe care o cumpărase,

descoperi că era o saltea cu pene. încântată, petrecu puţin timp sărind pe ea şi lăsându-se

să se cufunde în ea. în cel de-al doilea dormitor îşi depozită ustensilele de pictură.
Odată îndepărtate husele de protecţie şi cu o parte dintre propriile ei tablouri atârnate peste petele decolo-rate, începu să se simtă ca acasă.
Desculţă şi încântată de ea însăşi, ieşi să străbată până la capăt debarcaderul. Câteva scânduri scârţâiau şi alte câteva se clătinau, dar decise că structura era destul de sigură. Poate avea să-şi cumpere o barcă mică şi să exploreze golfuleţul. Acum putea să facă orice dorea, să meargă oriunde voia. Legăturile ei din New Orleans aveau să o tragă înapoi în cele din urmă, însă dorul de ducă sub imperiul căruia o luase spre nord cu şase luni în urmă nu pălise încă.
Dor de ducă, repetă ea, cu vederea împăienjenită. Nu, cuvântul potrivit era vinovăţie - sau durere. încă o urmărea, poate avea să o urmărească pentru totdeauna. Trecuse mai bine de un an, îşi spuse Gennie, închizând ochii.
Şaptesprezece luni, două săptămâni, trei zile. Şi tot o mai vedea pe Angela. Poate că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru acest lucru - pentru faptul că memo-ria ei de artist putea să reproducă chipul surorii ei exact aşa cum fusese. Tânăr, frumos, plin de viaţă. Dar, de cealaltă parte a monedei, îi era prea uşor să şi-o amin-tească pe Angela frântă şi fără viaţă - aşa cum arătase sora ei după ce o ucisese.
„Nu a fost vina ta.“ De câte ori auzise acest lucru? „Nu a fost vina ta, Gennie. Nu poţi să îţi reproşezi nimic." „O, ba da, pot“, îşi spuse ea oftând. „Dacă nu m-aş fi aflat la volan... Dacă reflexele mele ar fi fost mai rapide... Dacă aş fi văzut maşina care a trecut pe roşu...“
Nu mai putea da timpul înapoi, iar Gennie ştia acest lucru. Momentele în care era năpădită de vinovăţie neputincioasă şi de durere erau mai rare acum, dar cu ni-mic mai puţin dificile. Se refugia în arta ei şi uneori îşi spunea

că doar arta o împiedicase să îşi piardă minţile după moartea surorii ei. Per total, acea călătorie îi fă-cuse bine - îndepărtând-o de amintirile care erau încă prea aproape şi lăsând-o să se concentreze pe pictat de dragul pictatului.

Singurătatea unui bărbat
39
In ultimii câţiva ani arta căpătase, pentru ea, un as-pect prea comercial. Aproape se pierduse în vânzări şi expoziţii. Acum se întorsese la elementele fundamen-tale - ceea ce îi fusese necesar. Ulei, acrilice, acuarele, cărbune şi pânzele ce aşteptau să fie umplute.
Poate că realitatea dură a pierderii surorii ei o influ-enţase să caute acelaşi realism dur şi în lucrările ei. Poate că aşa ştiuse ea să se forţeze să accepte viaţa şi moartea. Desenele ei abstracte, aerul uşor voalat al picturilor ei îmbrăcaseră întotdeauna lumea pe care o crea în tonuri blânde. Nu cu totul adevărate, dar atât de uşor de crezut. Acum era atrasă de simplitate, de cotidian. Realitatea nu era întotdeauna frumoasă, dar avea o forţă pe care abia acum începea să o înţeleagă.
Gennie inspiră adânc. Da, avea să picteze acest loc - acest golfuleţ calm şi liniştit. Avea să îi vină şi lui rândul. Dar mai întâi, acum, avea nevoie de provocarea şi de puterea oceanului. Aruncând o privire la ceasul de mână, văzu că se făcuse amiază. Cu siguranţă Grant era în larg acum, recuperând timpul pe care îl pierduse cu ea în dimineaţa aceea. Ar fi avut la dispoziţie trei sau patru ore în care să schiţeze farul din diverse unghiuri fără ca el să afle vreodată. Iar dacă ar fi aflat, adăugă Gennie ridicând din umeri, ce ar mai fi contat? O femeie cu un carnet de schiţe nu prea ar fi avut cu ce să-l deranjeze. In orice caz, n-avea decât să se zăvorască înăuntru şi să o ignore dacă nu îi plăcea. Exact aşa cum intenţiona şi ea să îl ignore.
Studioul lui Grant se afla la etajul doi. Mai exact, studioul lui Grant ocupa întregul etaj doi. Spaţiul împărţit anterior în trei camere minuscule fusese reamenajat în- tr-o singură încăpere cu lumină naturală bună, venind cel mai intens dinspre nord.
în dulapurile acoperite cu sticlă se aflau diverse in-strumente perfect organizate. Stilouri, pixuri, cuţite,

pensule din păr de samur, o mare varietate de creioane şi radiere, un compas, un teu. Un inginer sau un arhitect ar fi recunoscut mai multe dintre instrumente

şi ar fi apreciat calitatea lor. Pe masa de lucru avea deja fixată o coală de hârtie mată.
Pe peretele văruit din faţa lui se aflau o oglindă şi o reproducere înrămată din The Yellow Kid, o bandă desenată de aproape o sută de ani vechime. în celălalt capăt al încăperii se afla un radio sofisticat şi un mic televizor color. Vraful de ziare şi reviste din colţ se înălţa până la brâu. încăperea lăsa o impresie de ordine practică pe care Grant nu se obosea să o aplice în nici un alt aspect al vieţii lui.
în dimineaţa aceea lucra fără grabă. Existau momente când lucra frenetic, nu din cauza vreunui termen limită - termina întotdeauna cu o lună înainte de data stabilită ci împins de forţa propriilor gânduri. Uneori îşi lăsa o săptămână întreagă sau chiar două să îşi strângă ideile şi să le claseze. Alteori lucra toată noaptea, atunci când aceleaşi idei se agitau să fie transpuse în peniţă şi cerneală.
Terminase proiectul la care lucra la primele ore ale dimineţii. Acum se simţea mânat de o nouă idee, una căreia nu părea să fie capabil să-i reziste. Grant rareori opunea rezistenţă când era vorba de orice se aplica artei lui. Realizase deja caroiajul pe hârtie, trasând linii diagonale cu creionul albastru ce nu avea să se vadă în fotografii. Ştia ceea ce voia, dar primul pas era pregă-tirea, acele detalii finite şi vitale pe care nu avea să le observe nimeni în cele câteva secunde cât dura să îi pri-vească lucrarea. Odată ce hârtia fu întinsă şi caroiată, apoi împărţită în cinci secţiuni de două ori mai mari decât aveau să fie la reproducere, începu să schiţeze cu mâna uşoară. Mai mult mâzgălind, de fapt, îşi aduse la viaţă personajul principal din doar câteva bucle şi linii. Bărbatul era destul de obişnuit. Grant insistase pe acest aspect când crease, cu zece ani în urmă, ceea ce sora lui numea alter egoul lui. Un bărbat obişnuit, poate uşor neîngrijit, cu doar câteva trăsături - nasul, ochii nedumeriţi - puţin exagerate. însă

Macintosh, personajul lui Grant, era uşor de recunoscut ca un orăşean oarecare. Unul pe care aproape nu l-ai fi observat pe stradă.

Era întotdeauna prea slab, astfel că încercările lui de a se îmbrăca elegant nu îi reuşeau niciodată cu totul. Avea aerul cuiva care ştia că urma să fie tratat ca un cal de povară. Grant nutrea o oarecare afecţiune faţă de neîndemânarea lui generală şi de comentariile lui satirice ocazionale.
Grant îi cunoştea toţi prietenii - tot el îi crease. Nu erau tocmai o adunătură pestriţă, dar nici departe.
Visători bine intenţionaţi, şmecheri cu pretenţii. Erau umbrele oamenilor pe care Grant îi întâlnise la facultate - prieteni şi cunoştinţe. Oameni obişnuiţi făcând lucruri obişnuite într-o manieră neobişnuită. Aceasta era tema artei lui.
Lui Macintosh îi dăduse viaţă în facultate, apoi îl lă-sase într-o debara cât timp se dedicase artei într-un stil mai tradiţional, timp de aproape trei ani. Poate că s-ar fi bucurat de succes; talent existase. Dar Grant descoperise că era mult mai fericit când schiţa o caricatură decât când picta un portret. în cele din urmă Macintosh ieşise victorios. Grant îl scosese din debara, iar după şapte ani personajul lui cu ochi împăienjeniţi şi aerul uşor obosit apărea în toate ziarele importante din ţară, şapte zile din şapte.
Oamenii îi urmăreau viaţa şi aventurile în timp ce îşi beau cafeaua, în metrou, în autobuze şi în pat. Peste un milion de americani deschideau ziarele şi se uitau să vadă ce mai punea la cale în ziua respectivă, înainte de a înfrunta propria lor zi.
în calitate de caricaturist, Grant ştia că era responsa-bilitatea lui să amuze, şi încă să amuze rapid, din câteva propoziţii scurte şi desene simple. Banda desenată avea să fie privită timp de zece sau douăsprezece secunde, să stârnească chicote, apoi să fie aruncată. Adesea pentru a fi folosită pe fundul unei colivii. Grant nu îşi făcea iluzii. Acel chicotit era ceea ce conta, faptul că, în acele câteva

secunde, le oferise oamenilor ceva de care să râdă - ceva la care să se poată raporta. în Macintosh Grant căuta experienţa comună, apoi îi dădea o întorsătură neaşteptată.

Ceea ce îşi dorea, ceea ce insista să aibă, era dreptul de a o face şi dreptul de a fi lăsat în pace să o facă.
Publicul nu îl cunoştea decât după iniţiale. Con-tractul lui cu United Syndicate specifica expres că nu-mele lui nu putea fi menţionat niciodată în legătură cu respectivele benzi desenate, nici nu avea să acorde vreodată interviuri sau să apară ca invitat în emisiuni. Anonimitatea lui făcea în egală măsură parte din preţul lui ca suma pe care o câştiga anual.
Folosind în continuare doar creionul, începu să lu-creze la cea de-a doua secţiune - Macintosh bombănind când o bătaie violentă în uşă îi întrerupsese cel mai recent hobby. Colecţionarea de timbre. Grant storsese două săptămâni bune din acel subiect anume - încer-cările stângace ale lui Macintosh, comentariile caustice ale prietenilor lui despre plictiseala lui extremă. Macin-tosh îşi făcuse de lucru cu timbrele lui, întrebându-se dacă nu cumva tocmai dăduse peste o mină de aur, în timp ce televizorul zumzăia monoton în spatele lui, informându-l despre cea mai nouă creştere în materie de servicii poştale prioritare.
In acel desen avea să deschidă uşa şi să dea nas în nas cu o sirenă udă şi prost dispusă. Grant nu avu difi-cultăţi în a o desena pe Gennie. Ba chiar simţea că, transformând-o într-un personaj, avea s-o pună ferm la locul ei. Urma să fie la fel de ridicolă şi de vulnerabilă ca restul oamenilor din lumea lui. Voia să înceapă să se gândească la ea ca la un personaj, în loc de o femeie - în carne şi oase, moale şi parfumată. Nu avea loc pentru o femeie, dar avea întotdeauna loc pentru un personaj. Lor le putea spune când să vină, când să plece, ce replici să rostească.
O boteză Veronica, spunându-şi că numele mai sofisticat i se potrivea. Exageră intenţionat migdalarea ochilor ei şi senzualitatea carnală a gurii. Cum scena se petrecea în Washington, D.C., în loc de coasta statului Mâine, Grant îi desenă o pană la roată pe drumul de întoarcere de la un

dineu la Casa Albă. Macintosh o privea cu ochii holbaţi. Grant redă expresia

aruncându-şi mai multe priviri uluite în oglinda de deasupra mesei de lucru.
Lucră timp de două ore, punând la punct naraţiu-nea - situaţia, cadrul, poanta. După ce îi schimbă roata şi îşi exersă replicile de mascul feroce pentru a o impre-siona, Macintosh nu se alese decât cu cinci dolari, câte-va cuvinte abia îngăimate şi pantofii uzi leoarcă, în timp ce Veronica dispăru cu viteză din viaţa lui.
Grant se simţi mai bine odată schiţele terminate. O pusese pe Gennie exact unde voia - pe un drum fără întoarcere. Acum avea să adauge detaliile lucrării, folosind cer-neală neagră şi pensulă. Negrul intens avea să accentu-eze sau să concentreze atenţia privitorului, în timp ce reţelele de puncte - zone de puncte sau linii - aveau să redea zonele gri.
Realizarea detaliilor din camera lui Macintosh era un proces destul de simplu; Grant o mai făcuse de mii de ori. Dar tot necesita timp şi precizie. Echilibrul era esenţial, unghiurile şi amplasarea alese astfel încât să atragă atenţia cititorului exact unde dorea autorul, în cele câteva secunde în care avea să privească imaginea individuală. Rezervele lui de răbdare erau consumate de munca lui, astfel că îi rămânea prea puţină pentru celelalte aspecte ale vieţii lui. Desenul era pe jumătate terminat, iar după-amiaza se apropia de sfârşit când se opri să îşi odihnească mâna. Cafea, îşi spuse el, întinzându-şi spatele şi umerii când simţi că îl dureau. Şi mâncare. Trecuse prea mult timp de la micul dejun. Urma să ia ceva pe fugă şi să iasă să se plimbe pe plajă. încă mai avea două ziare ae citit şi câteva ore de televiziune. Prea multe se puteau întâmpla într-o zi ca să-şi permită să ignore oricare dintre aceste forme de comunicare. Dar plimbarea era mai importantă, decise Grant, apropiindu-se leneş de fereastră. Avea nevoie de aer proaspăt...
Mâna pe care o ridică pentru a-şi fricţiona ceafa căzu brusc. Aplecându-se în faţă, îşi îngustă ochii şi coborî

privirea. Era destul de neplăcut când avea de-a face cu câte un turist ocazional rătăcit pe acolo, reflectă

el furios. Câteva cuvinte tăioase îl puneau pe fugă şi îl făceau să păstreze distanţa. Dar îi era imposibil să nu recunoască, chiar şi de la înălţimea aceea, acel păr negru şi bogat.
Veronica încă nu se îmbarcase pe drumul fără întoarcere din viaţa lui.
capitolul 3
Era superb, indiferent ce unghi alegeai sau cum se schimba lumina. Gennie avea o jumătate de duzină de schiţe în carneţel şi ştia că ar fi putut să mai facă încă pe atâtea fără să surprindă toate aspectele acelui petic de uscat anume. Ce culori aveau pietrele! Avea să reu-şească vreodată să le redea? Şi felul în care se înălţa farul acolo, solid, neînfrânt. Varul era spălăcit din loc în loc, blocurile de beton erau marcate de semnele timpului şi ale brizei sărate. Ceea ce nu făcea decât să îi dea un aer cu atât mai uman. Lupta omului de a ajunge la liman de pe marea schimbătoare.
Fuseseră momente când marea ieşise victorioasă, re-flectă Gennie. Fiindcă omul era supus greşelii. Şi fuse-seră momente când farul ieşise victorios. Fiindcă omul era dârz. Acele momente luate împreună spuneau o po-veste despre armonie, perseverenţă, sudoare şi forţă.
Pierduse noţiunea timpului cât stătuse acolo, netul-burată, fără a deranja pe nimeni. Insă ştia că ar fi putut rămâne acolo câtă vreme soarele mai oferea suficientă lumină. Erau atât de puţine locuri în New Orleans unde putea să picteze fără a fi întreruptă de vânătorii de curiozităţi sau de pasionaţii de artă. Când alegea să picteze în oraş, era în mod invariabil recunoscută, şi, odată recunoscută, urmărită sau luată la întrebări.
Chiar şi atunci când ieşea - mergând pe braţul de râu mort sau pe un drumeag de ţară, era adesea urmărită. Se obişnuise să lucreze şi în astfel de condiţii şi să îşi păstreze cea mai mare parte din munca serioasă pentru studioul ei.

De-a lungul anilor aproape uitase libertatea simplă de a putea lucra în aer liber, având avantajul

de a simţi mirosurile şi gustul a ceea ce desena chiar în timp ce desena.
Ultimele şase luni îi oferiseră ceva ce nici măcar nu ştiuse că ar fi căutat - îi amintiseră de ceea ce fusese înainte de a cădea sub restricţiile aduse de succes.
Satisfăcută, pe jumătate visând, schiţa ceea ce vedea şi simţea şi nu avea nevoie de nimic altceva.
- La naiba, ce mai vrei acum?
Spre lauda ei, Gennie nu tresări, nici nu îşi scăpă carneţelul de schiţe. Ştiuse că Grant era prin preajmă, căci barca lui nu fusese clintită din loc. Şi hotărâse deja că nu avea să-i permită să strice ceea ce descoperise acolo.
Era suficient de arogantă cât să considere că era dreptul ei să se afle acolo, să picteze ceea ce îi impunea arta ei să picteze.
Gândindu-se că era cam neglijent faţă de munca lui de pescar, Gennie se întoarse spre el.
Era furios, îşi spuse ea calmă. însă rareori îl văzuse altfel. Decise că era bine croit pentru viaţa în aer liber - pentru soare, vânt şi mare. Poate avea să facă una sau două schiţe şi cu el înainte să termine. Dându-şi capul pe spate, Gennie îl studie aşa cum ar fi făcut-o cu orice subiect ce o interesa.
- Bună ziua, spuse ea, cu cel mai tărăgănat accent sudic posibil.
Gândul de a fi măsurat şi insultat l-ar fi amuzat, poate, în alte circumstanţe. în acel moment îl făcu să tânjească să o îmbrâncească zdravăn de pe stâncă. Nu voia decât să o vadă plecând şi să o ştie departe - înainte de a ceda impulsului de a o atinge.
- Te-am întrebat ce vrei.
- Nu-i cazul să te deranjezi. Fac doar câteva schiţe preliminare. Gennie rămase aşezată pe piatra neregulată de pe marginea stâncii şi se întoarse din nou către mare. Tu poţi să-ţi vezi mai departe de ale tale.
Grant îşi îngustă ochii până deveniră două despică- turi întunecate. O, era o adevărată expertă, îşi spuse el. In a concedia servitorii.

- Te afli pe pământul meu.
- îhâm.

Ideea de a o împinge de pe stâncă deveni şi mai tentantă.
- îmi încâlci teritoriul.
Gennie îi aruncă o privire indulgentă peste umărul stâng.
-Ar trebui să încerci cu sârmă ghimpată şi mine te-restre.
Nimic mai potrivit decât minele terestre pentru a-ţi exprima punctul de vedere. Nu că te-aş putea învino-văţi pentru că-ţi doreşti să păstrezi feliuţa asta de lume doar pentru tine, Grant, adăugă ea, începând să schiţeze din nou. Dar am să o las exact aşa cum am găsit-o - fără doze de suc, fără farfurii de carton, fără chiştoace.
Chiar şi ridicată peste tumultul mării, vocea ei păs-tra un ton blând, intenţionat împăciuitor, gândit să-i întindă nervii la maximum. Lui Grant nu îi lipsi mult să o apuce de păr şi să o ridice cu forţa în picioare, dar fu distras de creionul ei mişcându-se pe hârtie. Ceea ce văzu îi îngheţă înjurătura pe buze.
Era mai mult decât bun, reda prea fidel realitatea pentru a fi pur şi simplu excelent. Din trăsături de cre-ion şi umbre, reuşea să surprindă învolburarea mării pe stâncă, zborul jos al pescăruşilor şi rezistenţa constantă a farului. La fel, nu crease în schiţa ei nici urmă de fru-museţe calmă. Era doar muchii aspre, aşchii, spărturi şi simplicitate. Nu ar fi fost potrivită pentru o carte poş-tală, nici pentru un desen artistic liniştitor de pus pe o poliţă. însă oricine se aflase vreodată într-un punct în care marea se lupta cu ţărmul ar fi înţeles-o.
încruntându-se mai mult de concentrare decât de furie, Grant se aplecă mai aproape. Mâinile ei nu erau ale unei învăţăcele; sufletul ei nu era al unei amatoare. Grant aşteptă în tăcere până termină, apoi îi smulse imediat caietul de schiţe.
- Hei! strigă Gennie, ridicându-se pe jumătate de pe piatră.
- Taci.

Ea se supuse, însă doar fiindcă văzu că nu avea de gând să îi arunce schiţele în mare. Aşezându-se înapoi pe piatră, îl privi pe Grant răsfoind printre paginile ei.

Din când în când se oprea să studieze câte o schiţă mai îndelung decât restul.
Ochii lui deveniseră foarte întunecaţi, remarcă ea, în timp ce vântul îi bătea părul pe frunte, răpindu-i-l apoi din nou. Intre sprâncenele lui apăruse o cută, nu de mânie, ci de intensitate. Gura nu zâmbea, încremenită, i se păru lui Gennie, într-o expresie critică. Ar fi trebuit să o amuze să îşi vadă lucrările analizate de un pescar singuratic.
Insă, din motive de neînţeles, nu era amuzată. Simţea în spatele tâmplei o durere vagă pe care o recunoscu drept tensiune. O simţise destul de des înainte de fiecare dintre expoziţiile ei.
Privirea lui Grant alunecă peste pagină şi o întâlni pe a ei. Preţ de o clipă nu se auzi nimic în afară de zgomotul valurilor ce se izbeau de piatră şi de clopotul îndepărtat al unei geamanduri. Acum ştia de unde apăruse acea impresie sâcâitoare că o mai văzuse undeva. Insă pozele din ziare nu erau suficient de grăitoare.
-Grandeau, spuse el în cele din urmă. Genvieve Grandeau.
In orice alt moment nu ar fi fost surprinsă să îşi vadă lucrările sau numele recunoscute. Nu în New York, California, Atlanta. Dar era interesant să dea tocmai în acel capăt uitat de lume peste un bărbat care să îi recunoască opera pe baza unei schiţe aproximative.
-Da. Se ridică apoi, dându-şi părul la o parte de pe frunte cu o mână şi ţinându-l acolo. Cum ţi-ai dat seama?
El bătu în caietul de schiţe din palma lui, fără a-şi desprinde privirea dintr-a ei.
- Tehnica e aceeaşi, indiferent dacă e vorba de schiţe sau de picturi în ulei. Ce caută răsfăţata New Orleans- ului tocmai în Windy Point?
Tonul sec al întrebării lui o irită suficient ca să o facă să uite cât de uşor îi recunoscuse munca.
- Mi-am luat un concediu de un an.
Ridicându-se, întinse mâna după carnetul ei.

Grant îi ignoră gestul.

-Un loc bizar în care să dai peste unul dintre cei mai... sociali artişti din ţară. Operele tale apar în revis-tele de artă aproape la fel de frecvent ca numele tău în rubricile de mondenităţi. Nu erai logodită cu un conte italian anul trecut?
- Era un baron, îl corectă ea cu răceală, şi nu am fost logodiţi. Iţi umpli timpul dintre capturi citind publicaţii de scandal?
Sclipirea de furie din ochii ei îl făcu pe Grant să rânjească.
- Citesc destul de mult. Iar tu, adăugă el, înainte ca ea să apuce să se gândească la vreo replică, reuşeşti să apari în New York Times aproape la fel de des cum apari în revistele de scandal şi cele mondene.
Gennie îşi dădu capul pe spate cu un gest ce aducea atât de mult a dispreţ regal încât rânjetul lui Grant se lăţi şi mai mult.
-Se pare că unii trăiesc şi alţii doar citesc despre viaţă.
- Eşti un foarte bun subiect de presă, Genvieve. Nu se putu abţine şi îşi băgă degetele mari în buzunare, cu mintea invadată de noi idei pentru Veronica. I se părea inevitabil să o readucă în viaţa lui Macintosh, pentru a-l scoate din minţi o vreme. Eşti o favorită a paparazzilor.
Vocea ei rămase rece şi distantă, dar începu să bată cu creionul în piatră.
-Presupun că trebuie şi ei să îşi câştige existenţa, ca oricine altcineva.
-Parcă îmi amintesc ceva despre un duel purtat în Bretania acum câţiva ani.
Chipul ei fu luminat de un zâmbet, foarte vesel, la care Grant nu se aşteptase.
- Dacă tu crezi aşa ceva, am un întreg platou de go-goşi pe care aş putea să ţi le servesc.
- Nu-mi răpi iluziile, spuse Grant blând.
Nu îi venea uşor să îi reziste acelui zâmbet, descoperi el, nu când era autentic şi colorat cu autoironie.
- Dacă preferi să crezi toate aiurelile, spuse ea cu generozitate, cine sunt eu să mă opun?

Era mai bine să continue să o înţepe decât să zăbo-vească prea mult asupra acelui zâmbet.
- Unele aiureli sunt fascinante în felul lor. A existat un regizor de film înaintea contelui...
-Baronului, îi aminti Gennie. Contele la care te gândeşti era francez şi a fost unul dintre primii mei susţinători.
-Ai avut de unde alege în materie de... susţinători.
Ea continuă să zâmbească, vizibil amuzată.
- Da. Eşti pasionat de artă sau pur şi simplu îţi plac bârfele?
-Ambele, îi răspunse el relaxat. Acum că mă gândesc mai bine, în ultimele câteva luni nu prea a mai apărut în presă mare lucru despre aventurile tale. E evident că păstrezi discreţia în privinţa acestui concediu prelungit. Ultima chestie pe care îmi amintesc că am citit-o a fost...
Atunci îi pică fisa şi îi veni să-şi smulgă limba din gură. Accidentul de maşină - moartea surorii ei - o superbă şi importună fotografie a unei agenţii de presă arătând-o pe Genvieve Grandeau la înmormântare. Devastarea, şocul şi suferinţa fuseseră clare chiar şi prin voalul pe care îl purtase.
Zâmbetul îi dispăruse acum şi îl privea cu o mască de indiferenţă placidă.
- îmi pare rău, spuse el.
Scuzele lui aproape o făcură să i se taie picioarele. Auzise acele cuvinte de atâtea ori, de la atâtea persoane, dar nu simţise niciodată în ele atâta sinceritate simplă. Venind din partea unui străin, îşi spuse Gennie, întor- cându-se din nou către mare. Nu ar fi trebuit să însem-ne atât de mult venind din partea unui străin.
- E în regulă. Vântul era atât de răcoros, atât de vital. Nu era locul potrivit pentru a reflecta la moarte. Dacă tot trebuia să se gândească la acest lucru, avea să o facă odată ce rămânea singură, în linişte. Acum putea inspira adânc, trăgând în piept aerul mării şi forţa ei. Deci îţi petreci timpul liber consumând toate bârfele din lumea asta rea. Pentru o persoană care e interesată de oameni, ţi-ai ales un loc ciudat în care să trăieşti.

- Sunt interesat de ei, consimţi Grant, bucuros că era mai puternică decât părea. Asta nu înseamnă că vreau să fiu printre ei.
-Nu-ţi plac oamenii, deci. Când se întoarse spre el, zâmbetul reapăruse, tachinându-1. Eşti un sihastru dur. Peste câţiva ani s-ar putea chiar să ajungi mizantrop.
-Nu poţi fi mizantrop înainte de cincizeci de ani, replică el. E o lege nescrisă.
-Nu ştiu. Gennie îşi puse creionul după ureche şi înclină capul. Nu aş crede că tu îţi baţi capul cu vreo lege, scrisă, nescrisă sau de orice altă natură.
-Depinde, spuse el simplu, dacă îmi convine sau nu.
Ea râse.
-Spune-mi... Coborî privirea spre carnetul de schiţe aflat încă în mâinile lui Grant. îţi plac schiţele?
Grant râse scurt.
- Nu cred că Genvieve Grandeau are nevoie de o critică nesolicitată.
- Genvieve are un orgoliu imens, îl corectă Gennie. în plus, nu e nesolicitată dacă ţi-o cer.
Grant îi aruncă o privire prelungă şi fermă înainte de a-i răspunde.
- Lucrările tale sunt întotdeauna foarte tulburătoare, foarte personale. Publicitatea asociată lor nu e necesară.
- Cred că, din partea ta, ăsta e un compliment, reflectă Gennie. Ai de gând să-mi laşi mână liberă să pictez aici sau voi fi nevoită să mă lupt cu tine pas cu pas?
Grant se încruntă din nou, iar chipul lui îmbrăcă acea expresie atât de rapid încât Gennie îşi înăbuşi un hohot de râs.
- De ce tocmai aici?
- începusem să cred că eşti perspicace, spuse Gennie cu un oftat. Arătă cu mâna spre peisajul din faţa ei, intr-un gest larg, graţios, cuprinzător. Nu vezi? E viaţă şi e moarte. E un război care nu se sfârşeşte niciodată, căruia nu îi vom afla niciodată deznodământul. Pot să transpun asta pe pânză - doar o parte din asta, o felie foarte, foarte mică. Dar pot să o fac. Nu m-aş putea opune nici dacă aş vrea.

- Ultimul lucru pe care mi-l doresc aici e o grămadă de reporteri entuziaşti sau o mână de nobili europeni rătăciţi.
Gennie ridică o sprânceană cu o expresie în acelaşi timp arogantă şi amuzantă. Superioritatea indiferentă a acelei priviri, îşi spuse Grant, era ceea ce îl făcea să-şi dorească să o trântească la pământ şi să îi dovedească şi ei, şi lui însuşi că nu era decât o simplă femeie.
- Cred că iei prea în serios ceea ce citeşti, îi spuse ea pe un ton enervant de blând şi tărăgănat. Dar aş putea să-ţi dau cuvântul meu, dacă doreşti, că nu voi suna presa, nici pe vreunul dintre cele două duzini de amanţi pe care pari să crezi că îi am.

-Şi nu îi ai?
Mânia lui stăpânită se traduse în sarcasm. Gennie îl primi cu răceală.
-Asta nu te priveşte. însă, continuă ea, aş putea semna un contract cu sânge - al tău, preferabil - şi să îţi plătesc o taxă rezonabilă, având în vedere că farul e al tău. Am de gând să pictez aici, indiferent dacă tu cooperezi sau nu.
- Pari să nu ţii cont deloc de drepturile de proprieta-te, Genvieve.
- Tu pari să nu ţii cont deloc de drepturile artiştilor.
Grant râse la aceste cuvinte, un sunet ce se dovedi atrăgător, masculin şi derutant.
- Nu, spuse el după un moment, ba chiar se întâmplă să ţin foarte mult la drepturile artiştilor.
- Atâta timp cât nu te afectează pe tine.
Grant oftă, un sunet pe care Gennie îl recunoscu drept frustrare. Sentimentele lui faţă de artă şi cenzură erau prea adânc înrădăcinate pentru a-i permite să îi pună beţe în roate. Şi ştiu, chiar în clipa aceea, stând acolo, că Gennie avea să îi provoace o mulţime de pro-bleme. Mare păcat că nu alesese Penobscot Bay.
- Pictează, spuse el scurt. Şi nu-mi ieşi în cale.
-De acord. Gennie urcă pe piatră şi privi din nou

pe buze când se întoarse spre el. Dar tu eşti în siguranţă, Grant. Cu tine nu am planuri.
Era o momeală, şi o ştiau amândoi. Dar el muşcă din ea oricum.
-Nu mă sperii, Genvieve.
-A, nu?
„Ce faci?“ o întrebă bunul ei simţ. II ignoră. Grant o credea un fel de sirenă din secolul douăzeci. De ce să nu intre în jocul lui? Cocoţată pe piatră era cu câţiva centimetri mai înaltă decât el. Grant o privea cu ochii îngustaţi, orbit de soare, în timp ce ochii ei erau larg deschişi şi zâmbitori. Râzând, îşi sprijini mâinile pe umerii lui.
-Aş fi putut jura că totuşi da.
Grant fu tentat să o smulgă pur şi simplu de pe pia-tră şi să o tragă în braţele lui. Ignoră strălucirea de dorinţă care îl izbi atât de rapid încât lăsă în urma ei o durere sâcâitoare. îl tachina, naiba să o ia, şi avea să câştige dacă nu era atent.
- E tot din cauza orgoliului tău, îi spuse el. Nu eşti tipul care să mă atragă.
O scânteie de furie se aprinse din nou în ochii ei, făcând-o aproape irezistibilă.
- Există vreun tip?
- Eu prefer un gen mai moale, spuse el, ştiind că pielea ei ar fi fost suficient de moale cât să se topească dacă ar fi cedat şi ar fi pus mâna pe ea. Mai liniştită, minţi el. Cineva o idee mai puţin agresivă.
Gennie se chinui să nu-şi iasă complet din fire şi să îl lovească.
- Ah, preferi femeile care stau tăcute şi nu gândesc.
-Care nu fac paradă de... calităţile lor. De data aceasta zâmbetul lui era sarcastic. Nu mi-e deloc greu să-ţi rezist.
Momeala fusese aruncată din nou, iar de data asta Gennie o înghiţi pe nerăsuflate.
- A, da? Vedem noi.
îşi coborî gura peste a lui înainte de a apuca să se gândească la consecinţe. Mâinile ei erau în continuare

pe umerii lui, iar ale lui în buzunare, însă contactul dintre buzele lor provocă o explozie de amploare.
Grant o simţi năpădindu-l violent, aprigă şi rapidă, în timp ce degetele i se strânseră în pumni.
Ce Dumnezeu era asta? se întrebă el, folosindu-şi până la ultima picătură de autocontrol pentru a nu-i lipi trupul de al lui. Ştia instinctiv că acest lucru ar fi însemnat sfârşitul pentru el. Era suficient să supravieţuiască acelui asalt asupra sistemului lui, apoi avea să scape.
De ce nu se dădea înapoi? Nu era înlănţuit. Grant îşi spuse să o facă, îşi porunci să o facă, apoi rămase neputincios în timp ce gura ei se mişca peste a lui. Zeci şi zeci de imagini şi fantezii îi invadară mintea până aproape se înecă în ele.
Vrăjitoare, îşi spuse el cu gândurile înceţoşate. Avusese dreptate în privinţa ei de la bun început. Simţi pământul înclinându-se sub picioarele lui, vuietul mării îi umplu capul. Gustul ei, cald, misterios, cu aromă de femeie, se strecură în toate. Şi nici măcar atunci nu fu de-ajuns. Preţ de o clipă crezu că era loc de mai mult decât totul, un pas imediat dincolo de ceea ce ştiau bărbaţii. Poate că femeile înţelegeau. îşi simţi corpul tensionându-se ca şi cum ar fi fost împuşcat. Poate că această femeie înţelegea.
Undeva într-un colţ al minţii lui înţelese în acea clipă efemeră că era complet vulnerabil. Gennie se retrase rapid. Lui Grant i se păru că mâinile ce încă se sprijineau pe umerii lui tremurau uşor. Ochii ei erau năuciţi, buzele întredeschise, dar nu a seducţie, ci a uluire. Dincolo de propriul lui şoc, ghici că şi ea fusese la fel de tulburată ca el şi la fel de slăbită de acea experienţă.
-Tr... trebuie să plec, începu ea, apoi îşi muşcă buza, dându-şi seama că se bâlbâia din nou - un obicei că pă-rea să fi apărut în ultimele douăzeci şi patru de ore.
Uitând de carnetul de schiţe, coborî de pe piatră şi se pregăti să fugă ruşinată la maşină. în clipa următoare se trezi răsucită pe călcâie.
Chipul lui era încremenit, răsuflarea gâfâită.
- M-am înşelat. Vocea lui îi umplu mintea, golind-o de orice altceva. Mi-e foarte greu să îţi rezist.

Oare ce îşi făcuse, se întrebă Gennie frenetică, ce îi făcuse şi lui? Tremura - ea, care nu tremurase niciodată. Era înspăimântată? O, Doamne, da. Acum ar fi putut înfrunta furtuna şi întunericul cu încredere deplină. Nu se compara cu acel moment.

- Cred că ar fi mai bine...

- La fel cred şi eu, bombăni el, trăgând-o spre el. Dar e prea târziu acum.

O clipă mai târziu, gura lui o acoperi pe a ei, brutală, de nerefuzat. Dar avea să o refuze, îşi spuse Gennie. Trebuia să o facă, altfel ar fi fost înghiţită. Cum îşi putuse imagina vreodată că înţelegea emoţiile, senzaţiile?

A le transpune în culoare nu însemna nimic în com-paraţie cu acel asediu sălbatic al experienţei. Grant se revărsă în ea până fu convinsă că nu avea să se mai eli-bereze vreodată de el.

Ridică mâinile pentru a-l împinge. Dar îl trase şi mai aproape. Degetele lui se încleştară în părul ei, fără urmă de blândeţe.

Sălbăticia stâncii, a mării, a vântului, îi sfâşie pe amândoi, punând stăpânire pe ei. Grant îi trase capul în spate, poate pentru a se preface puţin că încă mai deţinea controlul. Buzele ei se întredescbiseră, iar limba îi ţâşni în căutarea limbii lui.

Asta era ceea ce tânjise dintotdeauna să simtă? se întrebă Gennie. Această eliberare nestăpânită, această dorinţă arzătoare, clocotitoare? Nu ştiuse niciodată cum era să fii atât de plin de gustul unui alt om încât să nu-ţi mai aminteşti de nimeni altcineva. Ştiuse că Grant avea o astfel de forţă în el, i-o ghicise de la bun început. Dar a o simţi acum, a fi captivă în ea era o emoţie atât de conflictuală - putere şi slăbiciune în acelaşi timp - încât nu mai reuşea să le diferenţieze.

Pielea lui era aspră, zgâriind-o când îşi înclină gura într-un alt unghi. Simţind durerea măruntă şi intimă, gemu de plăcere pură. Mâinile lui erau în continuare în părul ei, cutreierând, prinzând, încâlcind, în timp ce gurile li se întâlneau într-un asediu reciproc.

„Dă-ţi drumul. “ Era o poruncă ce venea de undeva din adâncul ei. „Dă-ţi voie să simţi.“

Neputincioasă, se supuse.
Auzi pescăruşii, dar sunetul i se părea romantic acum, nu sumbru. Marea se izbea de ţărm. Putere, pu-tere, putere. Ii descoperi întreaga amploare când buzele ei se agăţară de cele ale lui Grant. Marginea stâncii era aproape, ştia. Un pas, doi, şi ar fi căzut, prăbuşindu-se în gol pentru a se opri brusc pe solul tare al realităţii. Dar acele câteva secunde de libertate ameţitoare ar fi făcut să merite riscul.
Oftatul ei fu unul de abandon şi de triumf.
Grant înjură, sunetul fiind înăbuşit de buzele ei, îna-inte de a reuşi să se forţeze să se desprindă de ea.
Era exact ceea ce îşi jurase că nu avea să se întâmple. Practicase suficient pescuitul ca să îşi dea seama când căzuse în plasă. Nu avea timp pentru aşa ceva - asta îşi spuse când coborî privirea spre Gennie.
Faţa îi era moale, inundată de pasiune, iar părul îi cădea liber, bătut de vânt, în timp ce capul îi rămăsese uşor înclinat pe spate. Buzele lui tânjeau să se apese pe acel gât subţire, auriu. Ceea ce îl ajută să reziste fură ochii ei, pe jumătate închişi şi sclipind de puterea atemporală a femeilor. Era o capcană în care refuza să se lase prins, indiferent care dintre ei ar fi pus momeala.
Când vorbi, o făcu pe un ton jos şi la fel de furios ca ochii lui:
- Poate că te doresc. S-ar putea chiar să te fac a mea. Dar se va întâmpla când voi fi naibii pregătit şi dispus. Dacă vrei să dai tu tonul şi să mă faci să joc după cum cânţi tu, n-ai decât să rămâi la conţii şi baronii tăi.
Grant se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, înjurându-i pe amândoi.
Prea năucită pentru a se clinti, Gennie îl privi dispă-rând înăuntrul farului. Doar atât însemnase pentru el? se întrebă ea ameţită. Doar un bărbat oarecare, o femeie oarecare, o pasiune oarecare? Nu simţise şi el acea durere imprevizibilă care însemnase unitate, intimitate, destin?

Jocuri? Cum putea pomeni de jocuri după ce... închizând ochii, îşi trecu o mână tremurătoare prin păr.
Nu, era vina ei. Vedea ceva acolo unde nu era nimic. Nu exista nici o unitate între doi oameni care nici

măcar nu se cunoşteau, iar intimitatea era doar un cuvânt convenabil pentru a justifica nevoile trupeşti.
Se lăsa purtată de fantezie din nou, transformând ceva obişnuit în ceva special fiindcă era ceea ce îşi dorea. Renunţă la el. Se aplecă să îşi ridice carnetul de schiţe şi găsi creionul pe care Grant i-l scosese din păr. „Re- nunţă la el şi concentrează-te pe munca ta , îşi porunci ea. „Scena a fost ceea ce te-a făcut să te pierzi cu firea, nu conţinutul.11 Având grijă să nu privească în urmă, se duse la maşina ei. .
Mâinile ei nu se opriră din tremurat decât când ajunse pe drumeagul ce ducea la căsuţă. Aici era mai bine, îşi spuse ea, ascultând lipăitul discret al apei şi sunetele blânde ale rândunelelor întorcându-se seara la cuib. Aici era pace, iar lumina era domoală. Aici ar fi trebuit să picteze, nu în vâltoarea oceanului şi asprimea stâncilor. Acesta era locul unde ar fi trebuit să rămână, absorbind solitudinea subtilă a apei nemişcate şi a aerului calm. Când sfidai elementele furtunoase ale naturii, riscai să pierzi. Doar un neghiob ar fi continuat să insiste în pofida riscurilor.
Simţindu-se brusc obosită, Gennie coborî dm maşi-nă şi porni spre debarcader. Ajunsă la capăt se aşează pe lemnul nefinisat şi îşi lăsă picioarele să îi atârne peste margine. Dacă stătea acolo, era în siguranţă. Rămase acolo tăcută, în timp ce soarele cobora pe cer. Nu îi era deloc greu să rememoreze apăsarea buzelor lui Grant peste ale ei. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat care să sărute astfel - cu forţă, mistuitor, dar cu o urmă de vulnerabilitate. Pe de altă parte, nici nu avea atâta expe-rienţă cum credea Grant.
Ieşea la întâlniri, socializa, se bucura de compania bărbaţilor, dar cum arta ei fusese întotdeauna pe primul loc, relaţiile ei mai intime fuseseră limitate. Cursuri, muncă, expoziţii, călătorii, petreceri. Aproape tot ceea ce

făcuse vreodată, aproape de când se ştia, avusese legătură cu arta ei şi cu nevoia de a o exprima.
Se bucura cu siguranţă de avantajele sociale, de momentele de strălucire şi de popularitate care i se arătau după zile şi săptămâni întregi de izolare. Nu o deranja

deloc imaginea pe care o crease presa, fiindcă i se părea una destul de unică şi boemă. Nu o deranja să pozeze în divă din când în când după ce muncea aproape până la extenuare în tăcere şi solitudine. Uneori Gen- vieve despre care scriau ziarele o amuza sau o impre-siona. Apoi venea rândul următoarei picturi. Nu avusese niciodată dificultăţi în a separa personajul social de artistă.
Cât de şocată ar fi fost presa, reflectă Gennie, dacă ar fi aflat că Genvieve Grandeau, din celebra familie Gran- deau din New Orleans, artistă de succes, mondenă cu vechime şi femeie cu experienţă în societate, nu avusese niciodată un iubit?
Râzând uşor, se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate. Fusese căsătorită cu munca ei atâta timp încât un iubit i se păruse inutil. Până la... Gennie dădu să blocheze gândul, apoi, acuzându-se de laşitate, îl duse la capăt. Până la Grant Campbell.
Ridicând privirea spre cer, îşi permise să rememoreze toate acele senzaţii, toate acele sentimente şi dorinţe pe care le dezlănţuise în ea. Ar fi făcut dragoste cu el fără să stea nici o clipă pe gânduri, fără cea mai mică ezitare. Dar el o respinsese.
Nu, fusese mai mult de atât, îşi aminti Gennie, iar mânia începu să se înteţească din nou. Respingerea era una - o experienţă dureroasă şi umilitoare, dar nu se mulţumise cu atât. Grant adăugase şi aroganţa acelei doze de respingere - ceea ce era intolerabil.
Spusese că avea să o facă a lui atunci când se simţea el pregătit. Ca şi cum ar fi fost un baton de ciocolată pe raftul unui magazin. Ochii i se îngustară, furia colo- rându-i într-un verde palid. „Mai vedem noi“, îşi spuse Gennie. „Mai vedem noi!“

Ridicându-se, îşi şterse şezutul pantalonilor dintr-un singur gest larg. Nimeni nu o respingea pe Genvieve Grandeau. Şi nimeni nu o putea face a lui. Dacă de jocuri avea chef, îşi spuse ea, pornind cu paşi mari către căsuţă, avea să îi arate ea jocuri.

capitolul 4
Nu avea de gând să se lase alungată, îşi spuse Gennie cu o satisfacţie sumbră în timp ce îşi strângea instrumentele de pictat, în dimineaţa următoare. Nu putea nimeni să o alunge - şi mai ales nu un idiot bădăran şi arogant. Grant Campbell avea să o găsească instalată în pragul uşii lui - metaforic vorbind - până hotăra ea că era gata să plece.
Pictura, reflectă Gennie, verificându-şi pensulele. Bineînţeles că pictura era pe primul loc, dar... dacă tot se ocupa de ea, îşi spuse ea cu un zâmbet tensionat, avea să-şi facă timp şi să-i dea individului o lecţie. Oh, o me-rita din plin. Gennie îşi dădu părul la o parte din ochi şi închise capacul cutiei de acuarele.
Nimeni, din câţi oameni cunoştea ea, nu merita mai cu prisosinţă un ghiont în coaste decât Grant Campbell.
Şi ea era exact femeia potrivită să i-l administreze.
Deci el îşi imagina că ea avea chef de jocuri. Gen- nie închise clemele valizei puţin cam prea violent, trezind un ecou ca două focuri de armă în căsuţa goală. Avea să îi arate ea jocuri în stil mare - jocurile ei, după regulile ei.
Gennie îşi petrecuse douăzeci şi şase de ani privin- du-şi bunica seducând şi fermecând reprezentanţii sexului tare. Era o femeie fantastică, îşi spuse Gennie acum cu un zâmbet afectuos. Frumoasă şi plină de viaţă chiar şi la şaptezeci de ani, încă mai putea învârti pe degete bărbaţii de orice vârstă. Ei bine, şi ea era o Grandeau. îşi puse mâinile în şolduri. Iar Grant Campbell era pe punctul de a cădea în gol de pe o stâncă înaltă.
„Vrea să mă facă a lui, deci?" îşi spuse ea, amintirea făcând-o să clocotească din nou. Ce tupeu imposibil! Când se simţea el pregătit? Scoţând un mârâit jos, puse mâna pe un şorţ pentru pictură. Avea să-l facă pe Grant Campbell să i se târască la picioare până termina cu el!

Furia şi indignarea pe care Gennie le cultivase cu grijă toată noaptea o făcuseră să-i fie uşor să uite de acel val brusc şi dulce de reacţie pe care îl simţise când gura lui

fusese peste a ei. Făceau să-i fie uşor să uite cât de mult îl dorea - orbeşte, imediat - cum nu mai dorise nici un alt bărbat vreodată. Mânia era mult mai satisfăcătoare decât tristeţea, iar Gennie i se abandonă. Avea să se răz-bune la rece; avea să fie mai plăcut astfel.
Convinsă că instrumentele ei erau în ordine, Gennie traversă căsuţa pentru a se întoarce în dormitor. Se studie cu un ochi critic în oglinda de deasupra biroului vechi. Era suficient de artistă cât să recunoască o structură osoasă şi un colorit plăcut. Poate că mânia înăbuşită îi venea bine, reflectă ea, căci adăuga o uşoară pată trandafirie pe tenul ei brun-auriu.
Cu aerul sumbru al unui războinic pregătindu-se de bătălie, luă un borcănel cu fard de ochi verde palid. Când aveai o trăsătură mai neobişnuită, îşi spuse ea, întinzându-l pe pleoape, o puneai în valoare. Rezultatul îi plăcu - uşor exotic, dar nu ţipător. Cu o mână uşoară, adăugă un strop de culoare şi pe buze - nu prea mult, reflectă ea, doar atât cât să ispitească. Cu un zâmbet leneş, puse câteva picături de parfum în spatele urechilor. O, intenţiona fără doar şi poate să îl ispitească. Iar odată ce îl vedea în genunchi, avea să îi întoarcă spatele voioasă.
Mare păcat că nu putea să poarte ceva mai sexy, îşi spuse ea, strângând din buze şi întorcându-se din lateral spre oglindă. Dar pictura era mai importantă, în fond. Nu se putea îmbrăca în ceva mulat pentru a sta aşezată pe o piatră. Blugii şi maioul strâmt aveau să fie suficiente. încântată de perspectivele pentru ziua respectivă, Gennie dădu să se întoarcă după ustensile când atenţia îi fu distrasă de sunetul unei maşini apropiindu-se.
Primul ei gând fu la Grant, prima ei reacţie un val de emoţii. Iritată, Gennie îşi spuse că nu era decât emoţia competiţiei cea care îi făcea inima să bubuie. Când se duse la fereastră văzu că nu era camioneta lui Grant, ci un break mic şi ponosit. Din maşină coborî văduva Lawrence,

îngrijită şi cuminte, ducând un platou aco-perit. Surprinsă şi uşor jenată, Gennie îi deschise uşa doamnei care o primise în chirie.
- Bună dimineaţa.

Zâmbi, încercând să ignore cât era de bizar să o pof-tească pe femeie în căsuţa în care aceasta locuise, dormise şi muncise ani la rândul.
- Văd că te-ai trezit şi apucat de treabă.
Văduva ezită în prag, cu ochii ei mici şi negri aţintiţi pe chipul lui Gennie.
- Da. Gennie ar fi luat-o instinctiv de mână dacă vă-duva nu ar fi stat cu ambele încleştate pe platou. Vă rog să poftiţi înăuntru, doamnă Lawrence.
-Nu vreau să te deranjez. Mă gândeam că poate do-reşti nişte brioşe.
- Mi-ar plăcea. Gennie uită de planurile ei de a înce-pe devreme şi deschise uşa mai larg. Mai ales dacă beţi şi o cafea cu mine.
- Nu m-ar deranja. Văduva ezită aproape imperceptibil, apoi intră. Nu pot sta prea mult. E nevoie de mine la poştă.
însă privirea ei se plimbă prin încăpere de unde se oprise în uşă.
-Miros minunat. Gennie luă platoul şi porni spre bucătărie, sperând să alunge o parte din atmosfera ten-sionată. Ştiţi, nu prea reuşesc niciodată să mă motivez să gătesc când e doar pentru mine.
- Da. E mai plăcut când ai o familie de hrănit.
Gennie simţi un nou val de simpatie, dar nu i-o îm-părtăşi. Rămase cu faţa spre aragaz în timp ce măsură cafeaua în micul ibric pe care îl cumpărase din oraş. Văduva probabil îşi privea bucătăria, îşi spuse Gennie, şi era năpădită de amintiri.
- Te-ai instalat cu bine, deci.
- Da. Gennie luă două farfurii şi le puse pe masa pliantă îngustă. Căsuţa e exact ceea ce îmi trebuia. E foarte frumoasă, doamnă Lawrence. Ezită în timp ce scoase

două ceşti şi farfurioare, apoi se întoarse din nou spre femeie. Probabil v-a fost foarte greu să plecaţi.
Doamna Lawrence ridică din umeri într-un gest de oarecare indiferenţă.
- Lucrurile se schimbă. Acoperişul a rezistat bine la furtuna de noaptea trecută?

Gennie îi aruncă o privire goală, dar îşi veni în fire înainte să spună că nu se aflase acolo să observe.
- Nu am avut probleme, se mulţumi ea să spună.
Gennie îi văzu privirea plimbându-se prin încăpere. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi discutat subiectul. Toată lumea îi spusese acelaşi lucru şi ei când fusese vorba de Angela, dar ea nu îi crezuse. Acum începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi ajutat să vorbească despre o pierdere în loc să o îngroape.
- Aţi locuit mult timp aici, doamnă Lawrence?
Aduse ceştile la masă în timp ce îi puse întrebarea, apoi se duse după frişcă.
- Douăzeci şi şase de ani, răspunse femeia după o clipă. Ne-am mutat după ce s-a jiăscut al doilea băiat. El e doctor, rezident în Bangor. îşi împinse bărbia înainte cu mândria solidă specifică în New England. Fratele lui şi-a găsit de lucru la o sondă petrolieră - n-a putut sta departe de mare.
Gennie veni şi se aşeză şi ea la masă.
- Probabil sunteţi foarte mândră de ei.
-Da.
- Soţul dumneavoastră a fost pescar?
- De homari. Nu zâmbi, dar Gennie simţi zâmbetul în vocea ei. Şi încă unul bun. A murit pe barcă. Atac cerebral, aşa mi s-a spus. Adăugă puţină frişcă în cafea, de-abia cât să îi schimbe uşor culoarea. Şi-ar fi dorit să moară pe barcă.
Gennie ar fi vrut să întrebe cu cât timp în urmă se întâmplase, dar nu se simţi în stare. Poate avea să vină şi clipa în care să fie capabilă să vorbească despre pierderea surorii ei cu aceeaşi acceptare simplă.
-Vă place să locuiţi în oraş?

-M-am obişnuit de acum. Am prieteni acolo, iar drumul ăsta... Pentru prima dată Gennie văzu o umbră de zâmbet care făcu aproape frumos acel chip aspru şi ridat. Matthew al meu era în stare să blesteme drumul ăsta până la Dumnezeu şi înapoi.
-Vă cred. Tentată de aromă, Gennie ridică şervetul în carouri de pe platou. Cu afine! Rânji încântată. Am văzut tufele de afine de-a lungul drumului din oraş.

- Da, o să mai aibă fructe o vreme. Privi satisfăcută când Gennie muşcă dintr-o brioşă. O fată tânără ca tine s-ar putea să se simtă singură atât de departe.
Gennie clătină din cap în timp ce înghiţi.
-Nu, îmi place solitudinea când pictez.
-Tu ai făcut tablourile din camera mare?
-Da, sper că nu vă deranjează că le-am pus pe
P - întotdeauna mi-au plăcut în mod deosebit tablourile. Lucrezi bine.
Gennie rânji, la fel de încântată de acea declaraţie simplă cum ar fi fost de o recenzie spectaculoasă.
-Mulţumesc. Intenţionez să pictez destul de mult în Windy Point - mai mult decât plănuisem iniţial, adăugă ea, gândindu-se la Grant. Dacă decid să rămân câteva săptămâni în plus...
-Anunţă-mă. ,
- Bun. Gennie o privi pe văduvă rupându-şi o bucăţi-că dintr-o brioşă. Cunoaşteţi, probabil, farul...
Continuând să ronţăie, Gennie încercă să decidă exact ce informaţii dorea şi cum să le obţină.
- Paza era asigurată de Charlie Dees, îi spuse doamna Lawrence. El şi doamna lui aveau casa aia încă de când eram eu copilă. Acum se folosesc radare, dar tatăl meu şi tatăl lui s-au folosit de lumina aia ca să nu se izbească de stânci. „
Existau poveşti legate de acel far, îşi spuse Gennie. Unele pe care i-ar fi plăcut să le asculte, dar deocamdată era interesată de actualul paznic.

- L-am întâlnit pe bărbatul care locuieşte acolo acum, spuse ea nepăsătoare peste buza ceştii de cafea. Am să merg să pictez puţin acolo. E un loc minunat.
Văduva ridică din sprâncenele drepte şi ţepene.
- I-ai spus? ,
Deci era cunoscut în oraş, îşi spuse Gennie, pufnind în gând.
-Am ajuns la... un fel de înţelegere.
-Tânărul Campbell e acolo de aproape cinci ani. Văduva speculă pe marginea strălucirii din ochii lui

Gennie, dar nu făcu nici un comentariu. E un singura-tic. A pus pe fugă câţiva străini destul de repede.
-Nu mă îndoiesc, murmură Gennie. Nu este tipul prietenos.
-Se fereşte de buclucuri. Văduva îi aruncă lui Gennie o privire scurtă şi vicleană. E un băiat chipeş. Am auzit că a ieşit în larg cu bărbaţii o dată sau de două ori, dar mai muit priveşte decât vorbeşte.
Derutată, Gennie înghiţi ultima îmbucătură din brioşă.
- Nu din pescuit îşi câştigă existenţa?
-Nu ştiu cu ce se ocupă, dar facturile şi le plăteşte la timp.
Gennie se încruntă, mai intrigată decât şi-ar fi dorit să fie.
-Ce ciudat, aveam impresia... „Ce anume?" se între-bă singură. Presupun că nu primeşte prea multă cores-pondenţă, îndrăzni ea să sugereze.
Văduva îi oferi din nou acel zâmbet vag.
- îşi ia porţia, spuse ea simplu. îţi mulţumesc pentru cafea, domnişoară Grandeau, adăugă ea, ridicându-se. Şi mă voi bucura să stai aici oricât doreşti.
-Vă mulţumesc. Ştiind că trebuia să se mulţumească doar cu acele fragmente de informaţii, Gennie se ridică deodată cu ea. Sper că veţi mai trece pe aici, doamnă Lawrence.
Dând din cap, văduva porni spre uşa de la intrare.
- Anunţă-mă dacă ai vreo problemă. Când se schimbă vremea vei avea nevoie de sobă. E destul de zdravănă, să ştii, dar mai zgomotoasă decât altele.
-Am să ţin minte. Mulţumesc.
Gennie o privi mergând la maşină şi se gândi la Grant. Nu era unul dintre ei, reflectă ea, dar detectase în tonul

doamnei Lawrence o oarecare afecţiune rezer-vată faţă de el. Era un singuratic, calitate pe care locui-torii din Windy Point probabil o respectau. Cinci ani, îşi spuse ea, întorcându-se după vopsele. Cinci ani erau un timp îndelungat să stai izolat intr-un far maritim făcând... ce anume?

Ridicând din umeri, îşi strânse lucrurile. Nu o interesa cu ce se ocupa. Ci doar să îl facă să se târască puţin.
Singura masă pe care Grant o lua cu regularitate era micul dejun. După aceea înfuleca ce voia, când voia - sau când îi permitea munca lui. Mâncase în zori doar fiindcă nu putuse dormi, apoi ieşise cu barca în larg doar fiindcă nu putuse lucra. Gennie, cuibărită în pat la trei kilometri depărtare, reuşise să îi tulbure două dintre cele mai elementare activităţi ale lui.
în mod normal i-ar fi făcut plăcere ieşirea pe mare la o oră atât de timpurie, să surprindă lumina trandafirie deodată cu pescarii şi să înfrunte aerul răcoros al zori-lor. Urma să îşi încerce norocul şi, dacă îi ieşea, avea să prindă ceva pentru cină. Dacă nu, avea să frigă o bucată de muşchi sau să deschidă o conservă.
Nu îi făcuse plăcere ieşirea de dimineaţă, fiindcă ar fi vrut să doarmă - apoi ar fi vrut să lucreze.
Starea de spirit nu fusese propice pentru pescuit, iar diversiunea nu avusese succes. Soarele încă nu urcase pe cer când se întorsese.
Se făcuse amiază între timp, dar dispoziţia lui Grant nu era cu nimic mai bună. Doar disciplina pe care şi-o impusese de-a lungul anilor îl ţinuse la masa de lucru, perfecţionând şi retuşând banda desenată pe care o în-cepuse cu o zi înainte.
Gennie îi dăduse peste cap programul, îşi spuse el sumbru. Şi îi tot alerga prin gânduri. Grant lăsa adesea oamenii să îi alerge prin minte, dar erau oamenii lui, pe care el îi controla. Gennie refuza să rămână în pielea personajului. Genvieve, îşi spuse el, colorând cu grijă în cerneală neagră părul lung şi bogat al Veronicăi. îi admirase lu-crările, lipsa înfloriturilor, eleganţa elementară. Picta cu stil, şi exista

întotdeauna sugestia unei pasiuni furioase dincolo de voalul diafan de fantezie. Picturile ei îţi im-puneau să te prefaci, să îţi imaginezi, să crezi în ceva frumos. Grant nu fusese niciodată deranjat de acest lucru.
îşi aminti că văzuse unul dintre peisajele ei, una dintre scenele de pe braţul mort care apărea adesea

în expoziţiile ei. Umbrele promiseseră secrete, lumina albastră a amurgului, o noapte plină de posibilităţi. Peste apă plutea o ceaţă ce îl dusese cu gândul la şoapte înăbuşite. Micuţa casă plasată pe celălalt mal al râului nu păruse dărăpănată, ci frumoasă intr-un stil învechit, de altădată. Seninătatea acelei picturi îl atrăsese, felul inteligent în care folosise lumina îl amuzase. Ţinea minte că fusese dezamăgit când aflase că lucrarea fusese deja vândută. Nici măcar nu ar fi întrebat preţul.
Pasiunea ce părea adesea să se ascundă chiar la marginea lucrărilor ei prezenta un contrast subtil cu seninătatea subiectelor ei. Elementul de fantezie fusese întotdeauna predominant.
Avea parte de suficientă pasiune în viaţa ei personală, îşi aminti el strângând din buze. Dacă nu ar fi cunoscut-o, dacă nu ar fi atins-o, ar fi rămas la părerea că nouăzeci la sută dintre lucrurile publicate despre ea erau exact ceea ce spusese ea. Aiureli.
Dar acum nu se putea gândi decât că orice bărbat care ar fi reuşit să se apropie de Genvieve Grandeau ar fi ajuns să o dorească. Şi că pasiunea care fierbea mă-runt în picturile ei fierbea în egală măsură şi în ea. Gen-nie ştia că ar fi putut îngenunchea orice bărbat, îşi spuse el, şi se forţă să termine desenul cu Veronica. Ştia acest lucru şi îi făcea plăcere.
Grant puse jos pensula pentru o clipă şi îşi flexă degetele. Avea totuşi satisfacţia de a şti că o alungase.
„Vezi să nu o fi alungat", îşi spuse el cu un râs lipsit de veselie. Dacă ar fi făcut aşa ceva nu ar fi stat acolo amintindu-şi cum fusese ca un foc în braţele lui - fierbinte, agitată, periculoasă. Nu şi-ar fi amintit cum mintea lui se

golise de orice pentru o clipă, apoi fusese inundată - doar de ea.
O sirenă? Pe toţi sfinţii, da, îşi spuse el aprig, li era uşor să şi-o imagineze zâmbind, cântând şi atrăgând un bărbat spre un ţărm stâncos. Dar nu şi pe el. Nu era genul de bărbat care să se lase vrăjit de o voce seducătoare şi de doi ochi frumoşi. Oricum, după replica pe care i-o aruncase la plecare, se îndoia că avea să se mai întoarcă. Deşi aruncă o privire pe fereastră, Grant refuză

să se apropie de ea. îşi luă pensula şi mai lucră o oră, cu Gennie bântuindu-l intr-un colţ al minţii.
Satisfăcut că reuşise totuşi să termine desenul la timp, Grant îşi curăţă pensulele. Cum următorul episod îi era deja format în minte, starea de spirit i se îmbunătăţise. Cu o meticulozitate care nu se manifesta în nici un alt aspect al vieţii lui, îşi făcu ordine în studio. Instrumentele fură puse la locul lor cu maximă precizie în şi pe dulapul acoperit cu sticlă de lângă el. Sticlele şi borcanele fură şterse, închise bine şi puse deoparte. Exemplarul lui avea să rămână pe masa de lucru până se usca bine.
Fără grabă, Grant coborî să scotocească prin bucătă-rie după ceva de mâncare, păstrând între timp pornit radioul portabil, ce îl ţinea la curent cu ce se mai petre-cea în lumea de afară.
Un comentariu privind Comitetul de Etică şi un se-nator pe care Grant nu rezista niciodată să nu îl sati-rizeze îi oferiră o idee pentru o nouă bandă desenată. Era adevărat că faptul că utiliza nume şi chipuri uşor de recunoscut, adesea din lumea politică, determina unele ziare să încadreze desenele lui pe pagina de editorial. Lui Grant nu îi păsa unde apărea atâta timp cât reuşea să îşi transmită mesajul. Caricaturizarea politicienilor devenise un obicei încă din copilărie - unul la care nu fusese câtuşi de puţin tentat să renunţe vreodată.
Sprijinindu-se de blatul de bucătărie şi golind leneş un pachet de fursecuri cu unt de arahide, Grant ascultă restul ştirilor. A fi la curent cu tendinţele, stările de spi-rit şi evenimentele era la fel de esenţial pentru arta lui precum

peniţa şi cerneala. Avea să îşi amintească exact ceea ce îi trebuia când venea timpul să folosească acea informaţie. Deocamdată totul era înregistrat şi stocat în- tr-un colţ al minţii lui, iar el îşi dorea aer şi soare.
Avea să iasă, îşi spuse Grant, nu fiindcă se aştepta să o vadă pe Gennie - ci fiindcă se aştepta să nu.
Desigur, ea era acolo, dar el voia să creadă că valul de emoţie ce îl inundă era unul de iritare. Era întotdeauna iritare - niciodată plăcere - ceea ce simţea când dădea peste cineva care îi tulbura solitudinea.

Nu i-ar fi fost prea dificil să o ignore... Vântul îşi în-fipsese degetele lacome în părul ei, ridicându-i-l de pe gât. Ar fi putut să meargă pur şi simplu în cealaltă direcţie şi să se plimbe pe partea nordică a plajei... Soarele cădea pieziş pe braţele ei goale şi pe faţa descoperită, făcându-le să strălucească. Dacă îi întorcea spatele şi o lua spre celălalt capăt al stâncii, ar fi putut chiar să uite că şe afla acolo.
Înjurând în barbă, Grant porni spre ea.
Gennie îl văzuse, desigur, din prima clipă în care ie-şise. Penelul ei nu ezitase decât pentru o secundă înain-te de a continua să picteze. Dacă pulsul i se accelerase puţin, îşi spuse că era doar anticipând bătălia pe care abia aştepta să o lanseze - şi să o câştige. Fiindcă ştia că nu îşi putea permite să continue acum că îşi pierduse concentrarea, se bătu cu mânerul pensulei peste buze şi studie ce realizase în dimineaţa aceea.
Schiţa de pe pânză îi oferea exact ceea ce îşi dorise. Culorile pe care le amestecase deja o satisfăceau. începu să fredoneze ceva în surdină, încetişor, când îl auzi pe Grant apropiindu-se.
-Deci... Gennie înclină capul, ca pentru a studia pânza dintr-un alt unghi. Ai decis să ieşi din vizuină.
Grant îşi înfipse mâinile în buzunare şi rămase intenţionat într-un punct din care nu îi putea vedea lucrarea.
-Nu mi-ai părut genul de femeie care şi-o caută cu lumânarea.

Mişcându-şi aproape imperceptibil capul, Gennie îşi lăsă privirea să alunece spre a lui. îi zâmbi foarte vag şi foarte sarcastic.
- Presupun că asta înseamnă că nu prea te pricepi să judeci oamenii, nu-i aşa?
Privirea fusese gândită să îl stârnească, însă simplul fapt de a şti acest lucru nu îl ajută cu nimic. Simţi prima scânteie de dorinţă răspândindu-se în partea de jos a abdomenului.
- Sau genul de femeie neghioabă, murmură el.
-Ţi-am spus că mă voi întoarce, Grant. îşi lăsă privi-rea să îi alunece pentru o clipă spre gura lui. în general

mă străduiesc să mă ţin de cuvânt. Vrei să vezi ce-am lucrat?
Grant îşi spuse că îl durea în cot şi de pictură, şi de ea.
-Nu.
Gennie îşi strânse gura într-o expresie bosumflată.
- O, şi eu care te credeam un adevărat expert în materie de artă.
Puse jos pensula şi îşi trecu nepăsătoare o mână prin păr.
- Ce eşti, de fapt, Grant Campbell?
Ochii îi erau batjocoritori şi seducători.
- Ce aleg să fiu.
- Ce noroc pentru tine. Se ridică. Fără grabă, se dezbrăcă de şorţul cu mâneci scurte şi îl aruncă pe piatra de lângă ea. Ii urmări chipul în timp ce o măsură din priviri, apoi îşi trecu un deget leneş peste partea din faţă a tricoului lui. Să îţi spun ce văd eu? El nu răspunse, dar ochii lui rămaseră aţintiţi intr-ai ei. Un singuratic, continuă ea, cu chip de pirat şi mâini de poet. Şi maniere, adăugă ea râzând uşor, demne de un bădăran. Mi se pare că manierele sunt singurul aspect în privinţa căruia ai avut de ales.
Era dificil să reziste sclipirii de sfidare din ochii ei, sau promisiunii din acele buze moi şi pline care zâm-beau cu o insolenţă feminină calculată.

- Dacă aşa îţi place, spuse Grant cu blândeţe, ţinându-şi cu fermitate în buzunare mâinile ce tânjeau să o atingă.
- N-aş putea spune că îmi place. Gennie se îndepărtă câţiva paşi, apropiindu-se suficient de buza stâncii cât să fie aproape atinsă de spray-ul mării. Pe de altă parte, manierele tale îţi dau un oarecare farmec de bărbat dur şi pregătit pentru orice. îi aruncă o privire peste umăr. Mă gândesc că femeile nu îşi doresc întotdeauna un gentleman. Nu pari a fi genul de bărbat care să caute o lady.
Având în spate marea ce îi reflecta culoarea ochilor, arăta mai mult ca niciodată o parte din ea.
-Asta eşti tu, Genvieve?

Ea râse, încântată de frustrarea şi furia pe care le văzu în ochii lui.
- Depinde, spuse ea, imitându-l intenţionat, dacă îmi convine sau nu.
Grant veni la ea atunci, dar rezistă tentaţiei de a o zgâlţâi până îi suna apa în cap. Corpurile lor erau atât de apropiate încât doar vântul ar fi putut trece printre ei.
- Ce dracu' încerci să faci?
Ea îl fixă cu o privire nevinovată.
- Ei bine, să port o conversaţie. Presupun că ţi-ai cam ieşit din mână.
Grant o privi mânios, cu ochii îngustaţi, apoi îi în-toarse spatele.
- Mă duc să mă plimb, bombăni el.
-Minunat. Gennie îşi petrecu un braţ pe sub al lui.
Te însoţesc.
- Nu te-am invitat, spuse Grant sec, oprindu-se din nou.
-Oh. Gennie flutură din gene. încerci din nou să mă seduci cu manierele tale de bădăran. Mi-e atât de greu să îţi rezist.
Gura lui se întinse intr-un rânjet înainte să apuce să îl controleze. De nimeni nu râdea mai uşor decât de el însuşi.
- In regulă, atunci. în ochii lui apăru o sclipire ce îi inspiră o oarecare neîncredere lui Gennie. Haide.

Grant porni grăbit, fără a ţine cont de diferenţa de lungime a pasului dintre ei. Hotărâtă să îl facă să sufere până să se sfârşească după-amiaza, Gennie îşi mişcă rapid picioarele pentru a nu rămâne în urmă. După ce ocoliră farul, Grant începu să coboare stânca, dovedind o siguranţă născută din experienţă îndelungată. Gennie aruncă o privire prelungă spre coborârea abruptă, spre muchiile de piatră pe care Grant păşea ca şi cum ar fi fost simple trepte. Sub ei, valurile înspumate se învolbu-rau şi se izbeau de ţărm. Nu avea de gând să se lase intimidată, îşi aminti Gennie. Grant ar fi fost de-a dreptul încântat. Trăgând adânc aer în piept, porni după el.

Coborî primii câţiva metri cu inima cât un purice. Chiar că bar fi făcut să sufere dacă ar fi căzut şi şi-ar fi rupt gâtul. Apoi începu să îi placă. Marea devenea tot mai zgomotoasă pe măsură ce coborau. Spray-ul mării îi gâdila pielea. Fără îndoială exista o cale mai simplă de a ajunge jos, dar în acel moment nu ar fi căutat-o. Grant ajunse tocmai la timp pentru a se întoarce şi a o vedea pe Gen- nie coborând cu greu ultimii câţiva metri. Ar fi vrut să creadă că avea să o găsească tot pe stâncă, însă ştiuse cumva că nu era cazul. Nu era o plăpândă floare de seră, oricât de mult i-ar fi plăcut să o arunce în acea categorie. Era mult prea plină de viaţă pentru a fi admirată de la distanţă.
Instinctiv, îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboa-re. Gennie se atinse uşor de el când ajunse la bază, apoi rămase acolo, cu capul înclinat pe spate, sfidându-l să ia măsuri. Parfumul ei îi năpădi simţurile. înainte nu simţise decât miros de ploaie. Acest parfum era la fel de subtil, dar infinit de mult mai senzual. Mirosea a noapte în lumina deplină a după-amiezii şi îi evoca toate acele promisiuni şoptite, murmurate, care înfloreau după apusul soarelui. Furios că putea fi sedus cu o tactică atât de făţişă, Grant îi dădu drumul. Fără un cuvânt porni înainte pe plaja îngustă şi plină de pietre pe care marea vuia şi răsuna, iar pescăruşii ţipau. încântată şi satisfăcută de succesul ei de mai devreme, Gennie veni lângă el.

„O, deja îţi intru pe sub piele, Grant Campbell. Şi nici măcar nu m-am apucat de treabă.11
- Cu asta îţi ocupi tu timpul când nu stai încuiat în turnul tău secret?
- Cu asta îţi ocupi tu timpul când nu cutreieri clubu-rile selecte de pe Bourbon Street?
Dându-şi părul pe spate, Gennie îşi petrecu din nou braţul pe sub al lui, intenţionat.
- O, am vorbit destul despre mine ieri. Povesteşte-mi despre Grant Campbell. Eşti un savant nebun care des-făşoară experimente înspăimântătoare printr-un con-tract secret cu guvernul?

El întoarse capul, apoi îi oferi un zâmbet ciudat.
- In momentul de faţă colecţionez timbre.
Răspunsul lui o derută suficient cât să uite de joc, făcând-o să se încrunte.
- De ce am impresia că există o sămânţă de adevăr în asta?
Ridicând din umeri, Grant îşi continuă plimbarea, întrebându-se de ce nu se scutura de ea să meargă mai departe singur.
Când venea aici, venea întotdeauna singur. Plimbările pe acea plajă pustie şi pietroasă erau singura dată, în afară de atunci când dormea, când îşi lăsa mintea să se golească. Acolo, unde valurile se spărgeau tunător, iar pământul era tare şi neiertător, era refugiul lui din faţa propriilor gânduri şi a presiunii autoimpuse. Aici nu ar fi permis nimănui să îl însoţească, nici măcar propriilor creaţii. Şi-ar fi dorit să simtă deranjul la care se aşteptase cu Gennie lângă el, în schimb simţea ceva foarte aproape de mulţumire.
-Un loc secret, murmură Gennie.
Distras, Grant coborî privirea spre ea.
- Poftim?
- Ăsta. Gennie făcu un gest cu mâna liberă. Ăsta e un loc secret. Aplecându-se, culese o scoică, roasă de ocean şi uscată precum un os lăsat la soare. Bunica mea are o superbă casă veche plină cu antichităţi şi perne de mătase.

La etaj există o cameră chiar lângă pod. Acolo se află un balansoar stricat şi o cutie plină cu obiecte complet inutile. Aş putea sta acolo cu orele. întorcând din nou privirea spre el, îi zâmbi. Nu am putut niciodată să rezist unui loc secret.
Grant îşi aminti, brusc şi în detaliu, o minusculă de-bara din casa părinţilor lui din Georgetown. Se închi-sese acolo ore la rând cu teancuri de reviste de benzi desenate şi un carneţel de schiţe.
- E secret doar dacă nu ştie nimeni despre el.
Ea râse, strecurându-şi mâna într-a lui fără să se gândească.
-o, nu, poate fi secret şi în doi - uneori e chiar un secret mai fermecător. Se opri să privească un pescăruş

coborând în zbor până aproape de luciul apei. Ce sunt insulele alea de acolo?
Tulburat, fiindcă mâna ei părea să îşi fi găsit locul perfect intr-a lui, Grant privi posomorât marea.
- Bucăţi de piatră, în cea mai mare parte.
- Oh. Gennie îi aruncă o privire dezolată. Fără oase albite de vreme şi monede de argint?
Rânjetul i se furişă pe neaşteptate pe buze.
-Se zvoneşte că ar exista un craniu care geme când se-apropie furtuna, spuse el, adoptând accentul pronunţat specific zonei de coastă a statului Mâine.
-Al cui? întrebă Gennie, pregătită pentru orice poveste ar fi putut născoci.
- Al unui marinar, improviza Grant. Acesta tânjea la femeia căpitanului lui. Avea ochi de vrăjitoare a mării şi părul negru tăciune.
Fără să vrea, Grant luă în mână câteva şuviţe din părul lui Gennie, în vreme ce restul flutură în vânt.
-Ea l-a ispitit, făcându-i promisiuni dulci, păcătoase, dacă fura aurul şi barca de salvare. Când el a făcut-o - căci era o femeie care putea împinge un bărbat să ucidă dintr-o singură privire - a fugit cu el.
Grant îi simţi părul încolăcindu-i-se în jurul degete-lor ca şi cum ar fi fost viu.

-Aşa că marinarul a vâslit două zile şi două nopţi, ştiind că după ce ajungeau pe uscat avea să o facă a lui. însă când au văzut ţărmul, ea a scos o sabie şi i-a retezat capul. Acum craniul lui stă pe stânci, gemându-şi dorinţa frustrată.
Amuzată, Gennie îşi înclină capul.
- Şi femeia?
- Ea şi-a investit aurul, şi-a dublat profiturile şi a devenit un stâlp al comunităţii.
Râzând, Gennie reîncepu să se plimbe cu el.
- Morala pare a fi să nu ai niciodată încredere într-o femeie care îţi face promisiuni.
- Cu siguranţă nu într-una frumoasă.
-Ţie ţi-a retezat cineva vreodată capul, Grant?
El scoase un hohot de râs scurt, apreciativ.
-Nu.

- Păcat. Oftă. Presupun că asta înseamnă că obişnuieşti să rezişti tentaţiilor.
-Nu e necesar să le rezist, replică el. Câtă vreme rămân atent.
- Nu e nimic romantic în asta, se plânse Gennie.
- Am alte lucruri mai bune de făcut cu ţeasta mea.
Ea îi aruncă o privire gânditoare.
- Cum ar fi să colecţionezi timbre?
- Printre altele.
îşi reluară plimbarea în tăcere, însoţiţi de marea ce se izbea de ţărm lângă ei. De cealaltă parte, stâncile se înălţau ca un zid. Departe în larg se vedeau bărcile ca nişte punctuleţe. Acel unic semn de prezenţă umană nu făcea decât să întărească impresia de spaţiu şi solitudine.
-Tu de unde ai venit? întrebă ea dintr-un impuls de moment.
- Din acelaşi loc ca tine.
Ii luă un minut să înţeleagă, apoi chicoti.
- Nu mă refer din punct de vedere biologic, ci geografic.
Grant ridică din umeri, încercând să nu fie încântat că se prinsese atât de rapid.
- La sud de aici.

- O, asta da, precizie, murmură ea şi încercă din nou. Dar familia ta? Ai familie?
El se opri să o studieze.
- De ce?
Cu un oftat exagerat, Gennie clătină din cap.
- Asta se numeşte a face conversaţie politicoasă. E un trend nou care începe să prindă peste tot.
- Eu sunt nonconformist.
- Nu! Serios?
- Iţi iese foarte bine expresia asta cu ochi mari şi inocenţi, Genvieve.
-Mulţumesc. Răsturnă în palmă cochilia pe care o culesese, apoi ridică spre el un zâmbet lent. Am să-ţi spun ceva despre familia mea, cât să-ţi dau puţin avânt. Reflectă o clipă, apoi găsi ceva ce i se păru că l-ar fi putut interesa. Am un verişor foarte îndepărtat. L-am considerat dintotdeauna cel mai fascinant membru

al familiei noastre, deşi mai putea să spui că este un Grandeau.
- Atunci cum ai putea să-i spui?
-Oaia neagră, replică ea încântată. Făcea lucrurile cum voia el, fără să îi pese vreodată nici cât negrul suh unghie ce credeau ceilalţi. Auzeam din când în când poveşti despre el - deşi nu ar fi trebuit - şi de-abia când devenisem deja femeie în toată firea l-am şi întâlnit. Sunt bucuroasă să spun că ne-am plăcut din prima clipă şi am păstrat legătura în ultimii câţiva ani. El îşi trăise viaţa după bunul lui plac şi se descurcase chiar bine - ceea ce nu le-a picat deloc bine unora dintre membrii mai scorţoşi ai familiei. Apoi i-a lăsat mască pe toţi căsători ndu-se.
- Cu o stripteuză.
- Nu. Râse, fericită că Grant era suficient de interesat cât să glumească. Cu cineva care corespundea perfect standardelor - inteligentă, educată, bogată... îşi dădu ochii peste cap. Oaia neagră, care petrecuse ceva timp în închisoare şi câştigase o avere din pariuri, a reuşit să-i întreacă pe toţi.

Râzând, Gennie se gândi la tânărul Blade, ce se trăgea din indieni comanş. Vărul Justin chiar îi între- cuse pe toţi. Şi nici măcar nu se obosea să le dea cu tifla celorlalţi.
- îmi plac deznodămintele fericite, spuse Grant sec. îngustându-şi ochii, Gennie se întoarse spre el.
- Tu ştii că atunci când le spui oamenilor cât mai puţine posibil, îi stârneşti să vrea să ştie mai multe? Scapi mai ieftin scornind ceva decât dacă nu spui nimic.
-Sunt cel mai mic din cei doisprezece copii ai unui cuplu de misionari din Africa de Sud, spuse el pe un ton atât de natural încât Gennie aproape îl crezu. Când aveam şase ani m-am rătăcit în junglă şi am fost adoptat de o haită de lei. încă am o preferinţă pentru carnea de zebră. Apoi, când aveam optsprezece ani, am fost capturat de vânători şi vândut unui circ. Timp de cinci ani am fost vedeta spectacolului secundar.
- Băiatul Leu, interveni Gennie.

- Fireşte. Intr-o noapte, în timpul unei furtuni, cortul a luat foc. Profitând de confuzie, am evadat. Trăind din ce reuşeam să găsesc în natură, am hoinărit prin ţară - furând câte o găină din când în când. în cele din urmă am ajuns în casa unui pustnic bătrân, care m-a primit sub acoperişul lui după ce l-am salvat de un urs grizzly.
- Cu mâinile goale, adăugă Gennie.
- Eu sunt cel care spune povestea, îi aminti el. Bărbatul m-a învăţat să citesc şi să scriu. Pe patul de moarte mi-a spus unde îşi îngropase economiile de-o viaţă - un sfert de milion sub formă de lingouri de aur. După ce i-am organizat o înmormântare în stil viking, aşa cum îmi ceruse, am fost nevoit să decid dacă să devin investitor la bursă sau să mă întorc în sălbăticie.
- Deci ai decis să nu te aventurezi pe Wall Street, ai venit aici şi ai început să colecţionezi timbre.
-Cam aşa.
-Ei bine, spuse Gennie după o clipă. Cu o poveste atât de plictisitoare, încep să înţeleg de ce nu socializezi.
- Tu m-ai întrebat, remarcă Grant.
- Ai fi putut să născoceşti ceva.

- Nu am imaginaţie.
Ea râse atunci şi îşi sprijini capul de umărul lui.
-Nu, îmi dau seama că ai o minte foarte ancorată în realitate.
Râsul ei îi făcu pielea să se înfioare, iar intimitatea relaxată a capului ei pe umărul lui îl străbătu ca o săgeată până în vârful degetelor de la picioare. Ar fi trebuit să se scuture de ea, îşi spuse Grant. Nu avea ce să caute acolo, plimbându-se cu ea şi savurând experienţa.
- Am de lucru, spuse el brusc. Putem urca pe aici.
Schimbare din tonul lui fu ceea ce îi aminti lui Gennie că venise acolo cu un scop, iar scopul nu era să sfârşească prin a-l plăcea.
Urcarea era mai uşoară decât coborârea, constată ea când Grant coti spre ceea ce era acum un drum în pan-tă în loc de o stâncă. Deşi degetele lui îşi slăbiră strân- soarea peste ale ei, ea îl ţinu în continuare de mână, aruncându-i un zâmbet ce îl făcu să bombăne în barbă

în timp ce o ajută să urce. Gândind rapid, băgă scoica în buzunarul de la spate. Când ajunseră aproape în vârf, Gennie întinse şi cealaltă mână. Cu ochii uşor îngustaţi din cauza soarelui, cu părul revărsându-i-se pe umeri, ridică privirea spre el. Blestemând, Grant îi luă şi cealaltă mână şi o trase în sus pe ultimii câţiva metri.
Când ajunseră pe stâncă Gennie rămase aproape, cu trupul atingându-i-se uşor de al lui şi cu mâinile lor împreunate. Răsuflarea lui rămăsese calmă cât timp ur-caseră, dar acum deveni gâfâită. Simţind un val de satisfacţie, Gennie îi oferi un zâmbet lent, leneş.
- Te întorci la timbrele tale? îi murmură ea. Intenţionat, se aplecă mai aproape pentru a-şi trece uşor buzele peste bărbia lui. Distracţie plăcută. Retrăgându-şi mâi-nile dintr-ale lui, Gennie se întoarse. Apucă să facă trei paşi până când el o prinse de braţ. Deşi inima începu să îi bubuie, îi aruncă o privire peste umăr. Doreşti ceva? îl întrebă ea pe o voce joasă, amuzată.
Putea vedea pe chipul lui cât se chinuia să se contro-leze. Iar în ochii lui vedea o flacără de dorinţă ce îi uscă

instantaneu gâtul. Nu, nu avea de gând să dea înapoi acum, insistă ea. Avea să ducă jocul la bun sfârşit. Când el o smuci spre el, îşi spuse că nu era teamă ceea ce simţea, nici pasiune. Era încântare de sine.

- Aşa s-ar părea, spuse ea râzând şi îşi lăsă mâinile să îi alunece în sus pe spatele lui.

Când gura lui coborî zdrobitoare peste a ei, mintea ei intră în vrie. Orice gând legat de scopurile ei, orice gând legat de răzbunare dispăru. Era aşa cum fusese şi prima dată - pasiune, iar dincolo de pasiune un sen-timent de bine, un bine ce aducea cu el o furtună de dorinţe, pofte şi speranţe confuze. A se deschide spre el era atât de firesc încât o făcu fără o clipă de ezitare şi cu o simplitate ce îl făcu pe Grant să geamă, trăgând-o mai aproape.

Limba lui trecu uşor peste buzele ei, apoi se împleti cu a ei în timp ce mâinile se întinseră să îi prindă şoldurile în căuşul palmelor. Mâini puternice - ştiuse că aveau să fie puternice. Pielea ei se înfioră când se imagină atinsă fără barierele hainelor, în timp ce gura

ei încercă să soarbă tot ceea ce îi putea oferi el doar prin-tr-un sărut. Se zbătu în braţele lui, oferind şi cerând, având impresia că nu putea da sau lua suficient de rapid cât să fie îndeajuns pentru oricare dintre ei. Gura lui o răvăşea, dar a ei refuza să cedeze. Ceea ce stârnea în el îi excita pe amândoi.

De-abia când începu să simtă slăbiciunea îşi aminti Gennie să se şi teamă. Nu pentru aşa ceva venise... Sau da? Nu, refuza să creadă că venise pentru a simţi acea plăcere înspăimântătoare, acea nevoie dureroasă, sâcâitoare, de a oferi ceea ce nu mai oferise niciodată. Fu năpădită de panică şi se luptă cu ea într-un fel în care ştia că nu ar fi putut lupta niciodată împotriva dorinţei. Trebuia să îl oprească şi să se oprească. Dacă o mai ţinea mult în braţe, avea să se topească, iar dacă se to-pea, pierdea.

Apelând la ce mai rămăsese din tăria ei sufletească, se dădu înapoi, hotărâtă să nu îşi trădeze nici pasiunea, nici teama ce îi goneau prin vene.

- Foarte plăcut, murmură ea, rugându-se ca el să nu observe cât de gâtuită îi era vocea. Deşi tehnica ta este cam... brutală pentru gustul meu.
Respiraţia lui era rapidă şi sacadată. Grant nu spuse nimic, ştiind că dacă ar fi deschis gura din ea s-ar fi revărsat doar nebunie. Pentru a doua oară Gennie îl golise complet, reumplându-l apoi cu ea însăşi. Dorinţa de a o avea, sălbatică, exclusivă, pătrunzătoare, îl sfâşie din cap până în picioare când o privi în ochi, aşteptând să se potolească. Dar nu se potoli.
Era mai puternic decât ea, îşi spuse el, strângând în pumn partea din faţă a tricoului ei. îi simţi inima bătând înnebunită lângă încheieturile degetelor lui. Nimic nu îl putea împiedica să...
îşi lăsă mâna să cadă ca şi cum gândul l-ar fi opărit. Nimeni nu îl împingea la aşa ceva, îşi spuse el furios, în timp ce ea continuă să îl fixeze cu privirea.
Nimeni.
- Ai intrat pe un teren periculos, Genvieve, îi spuse el încet.
Ea îşi dădu capul pe spate.

- Sunt foarte sigură pe picioarele mele.
Cu un zâmbet de adio, se întoarse, numărându-şi fiecare pas până se întoarse la pânza ei. Poate că mâinile nu îi erau tocmai calme când îşi împacheta lucrurile. Poate că sângele îi vuia în urechi. Dar câştigase prima rundă. Răsuflă prelung când auzi uşa farului închizân- du-se cu o bufnitură.
Prima rundă, îşi repetă ea, dorindu-şi să nu fi aşteptat chiar cu atâta nerăbdare pe următoarea.
capitolul 5
Grant reuşi să o evite pe Gennie timp de trei zile. Ea se întoarse să picteze în fiecare dimineaţă şi, deşi lucră ore la rând, nu văzu nici urmă de el. Farul era cufun-dat în tăcere, ferestrele sale sclipind goale în lumina soarelui.
O dată sosise şi văzuse că barca lui nu era acolo, nici nu se întorsese până pierduse ea lumina pe care şi-o dorea. Fusese tentată să coboare pe stâncă şi să se plimbe pe

plaja unde o dusese el. Descoperise că i-ar fi fost mai uşor să intre nepoftită în casa lui decât să meargă în acel loc anume fără ştirea lui. Chiar dacă ar fi vrut să picteze acolo, sentimentul că îi încălca teritoriul ar fi împiedicat-o.
Picta în pace, convinsă că acum, că îşi luase revanşa faţă de Grant, nu avea să se mai gândească la el. Dar pictura în sine îl păstra întipărit în mintea ei. Nu avea să reuşească niciodată să privească acel loc, pe pânză sau în realitate, fără a-l vedea şi pe el. Era al lui la fel de sigur ca şi cum ar fi fost el însuşi cioplit din acele stânci sau adus de valurile mării. Simţea forţa personalităţii lui în timp ce îşi ghida pensula şi sfidarea ei atunci când se străduia să transpună pe pânză ceea ce nu ar fi trebuit să fie decât starea de spirit a naturii.
însă nu avea să fie doar cea a naturii, descoperi ea în timp ce picta marea şi valurile înspumate. Deşi silueta lui nu urma să apară pe pânză, substanţa lui avea să fie acolo. Gennie simţise întotdeauna că o părticică din

sufletul ei se transpunea în fiecare dintre pânzele ei. în cea de faţă avea să transpună şi o părticică din cel al lui Grant. Nici unul dintre ei nu avea de ales.
Cumva, conştiinţa acestui fapt o făcu să creeze ceva cu forţă şi vigoare. Era entuziasmată de acea pictură. Ştia că ar fi trebuit să picteze acel peisaj şi să îl picteze bine. Şi ştia că, odată ce o termina, avea să i-o ofere lui Grant. Fiindcă nu ar fi putut aparţine niciodată nimă-nui altcuiva. Nu ar fi fost un semn de afecţiune, îşi spu-se ea, sau o ofertă de prietenie. Era pur şi simplu ceva ce trebuia făcut. Nu avea să poată vreodată să vândă acea pânză, nu având conştiinţa împăcată. Iar dacă o păstra pentru ea, ar fi bântuit-o. Aşa că, înainte de a pleca din Windy Point, urma să i-o ofere în dar. Poate că, în felul ei, avea apoi să ajungă ea să îl bântuie pe el.
Dimineţile îi erau umplute de o nevoie presantă de a termina pictura, o nevoie presantă pe care se vedea nevoită să o ţină în frâu de fiecare dată ca nu cumva să îi scape ceva vital între timp. Gennie ştia că era absolut indispensabil să avanseze încet, să absoarbă totul din jurul

ei şi să transpună totul în tablou. După-amiezile se forţa să îşi strângă lucrurile pentru a nu fi tentată să lucreze mai mult timp decât ar fi trebuit şi să ignore schimbarea luminii.
îşi schiţă şi micuţul golf din spatele casei şi plănui o acuarelă. Aştepta agitată dimineaţa pentru a putea să se întoarcă la mare.
Neastâmpărul o împinse să meargă în oraş. Era timpul să facă şi acolo câteva schiţe, să decidă ce avea să picteze şi cu ce materiale. îşi spuse că avea nevoie să vadă din nou oameni pentru a-şi împiedica mintea să se concentreze atât de obsesiv asupra lui Grant.
în toiul după-amiezii, Windy Point era cufundat în somnolenţă şi tăcere. Bărcile erau ieşite în larg, iar aerul tremura în ceaţa căldurii de vară. Văzu o femeie aşezată pe veranda ei, curăţând de aţe ultimele păstăi din sezonul acela, în timp ce un copilaş smulgea trifoiul din curte. Gennie îşi parcă maşina la capătul drumului şi o luă pe jos. Putea schiţa clădirile, grădinile. Putea strânge

impresii prin care să le readucă la viaţă odată ce începea să picteze. Aici era o lume diferită de intensitatea de la farul din Windy Point, diferită şi de golfuleţul paşnic din spatele casei ei, însă toate erau legate între ele. Marea le atingea pe toate în diverse moduri.
Hoinări, bucuroasă că venise, deşi vocile pe care le auzea erau voci de oameni străini. Era un orăşel pe care avea să şi-l amintească mai limpede decât orice altă localitate din câte vizitase în turul ei prin New England. Dar dincolo de toate acestea, ceea ce continua să o cheme era marea - şi bărbatul care locuia acolo.
Când avea să îl revadă? se întrebă Gennie, nevoită să admită că îi era dor de el. îi lipsea chipul lui încruntat şi cuvintele tăioase, rânjetul scurt şi umorul surprinzător, sclipirea de cinism amuzat pe care o surprindea în ochii lui din când în când. Şi, deşi acest lucru îi era cel mai dificil de recunoscut, îi lipsea pasiunea furioasă pe care i-o stârnise atât de brusc.

Sprijinindu-se de lateralul unei clădiri, se întrebă dacă avea să mai întâlnească vreodată un bărbat care să o atingă astfel. Nu îşi putea imagina unul. Nu căutase niciodată un cavaler strălucitor - astfel de bărbaţi erau pur şi simplu prea complicaţi, aşteptând la rândul lor să dea peste o domniţă la ananghie. Ea nu avea să fie niciodată la ananghie, iar cavalerismul, în cea mai mare parte, mai mult încurca o relaţie inteligentă. Grant Campbell, reflectă Gennie, nu avea să facă niciodată pe cavalerul, iar o femeie neajutorată l-ar fi înfuriat.
Amintindu-şi prima lor întâlnire, chicoti. Nu, nu îi plăcea să fie deranjat de o domniţă la ananghie la fel cum nici ei nu-i plăcea să fie una. Presupunea că, pentru amândoi, totul ţinea de o nevoie sălbatică de a rămâne independent.
Nu, el nu îşi căuta o domniţă şi, deşi nici ea nu căutase un cavaler, nu încercase nici să scoată la iveală vreun căpcăun. Gennie considera că Grant era foarte aproape de a se încadra în acea categorie. Deşi îi plăcea compania bărbaţilor, nu îşi dorea unul care să îi complice viaţa - cel puţin nu până nu era pregătită. Şi cu siguranţă nu voia să aibă o relaţie cu un căpcăun - aceştia erau mult

prea imprevizibili. Cine ştie când ar fi fost în stare să te înghită pe nemestecate?
Clătinând din cap, coborî privirea şi fu surprinsă să constate că nu doar se gândise la Grant, ci îl şi schiţase. Strângând din buze, Gennie ridică în aer carnetul pentru a-l studia cu un ochi critic. Semăna bine, decise ea.
Ochii îi erau uşor îngustaţi, întunecaţi şi intenşi în pragul mâniei. Sprâncenele îi erau coborâte, formând între ele acea vagă cută verticală ce trăda furia. Ii sur-prinsese faţa îngustă, cu toate planurile şi umbrele, na-sul aristocratic şi părul ciufulit. Iar gura lui...
Uşorul fior ce o făcu să tresară nu o surprinse, dar nu îi pică bine. Ii desenase gura aşa cum i-o văzuse înainte de a coborî peste a ei - în întreaga ei senzualitate şi cruzime. Da, îi simţea acea aromă furtunoasă chiar şi acum, stând în oraşul cufundat în tăcere şi inundat de mirosul de peşte şi flori învechite.

închizând cu grijă carnetul, Gennie îşi aminti singu-ră că ar fi fost mult mai bine pentru ea să se ocupe de clădirile pe care venise să le deseneze. Punându-şi cre-ionul după ureche, Gennie traversă strada pentru a in-tra la poştă. Adolescentul slăbănog pe care şi-l amintea de la primul ei drum prin oraş se întoarse să se holbeze la ea când intră. Pornind spre tejghea îi zâmbi, apoi îl văzu înghiţind un nod uriaş.
-Will. Doamna Lawrence trânti un vraf de scrisori pe tejghea. Ar fi bine să mergi să îi duci corespondenţa domnului Fairfield înainte să-ţi pierzi slujba.
- Da, doamnă.
Strânse scrisorile, continuând să o fixeze cu privirea pe Gennie. Când le scăpă pe toate pe podea, Gennie se aplecă să îl ajute, provocându-i o criză de bâlbâieli şi roşeaţă.
-Will Turner, repetă doamna Lawrence pe tonul unei profesoare care îşi pierduse răbdarea. Strânge scri-sorile şi şterge-o.
-Ai scăpat una, Will, spuse Gennie cu bunătate, apoi îi întinse plicul, în timp ce el rămase cu gura căscată la ea.

Roşu la faţă şi cu ochii lipiţi de ai ei, Will porni împ-leticindu-se spre uşă şi ieşi.
Doamna Lawrence râse sec.
- O să aibă noroc dacă nu cade de pe bordură.
-Presupun că ar trebui să mă simt flatată, reflectă Gennie. Nu ţin minte să mai fi avut vreodată un aseme-nea efect asupra cuiva.
- E o vârstă dificilă pentru un băiat când începe să observe că femeile au forme puţin diferite.
Râzând, Gennie se sprijini pe tejghea.
-Voiam să vă mulţumesc din nou pentru vizita de acum câteva zile. Am fost să pictez la far şi nu am mai venit prin oraş.
Doamna Lawrence coborî privirea spre carnetul de schiţe pe care Gennie îl pusese pe tejghea.
- Desenezi câte ceva şi aici?
- Da. Dintr-un impuls de moment, Gennie deschise carnetul şi răsfoi prin el. Orăşelul a fost ceea ce m-a in-

teresat de la bun început - atmosfera de permanenţă şi scop practic.
Cu o privire rece, văduva întoarse paginile, în timp ce Gennie îşi muşcă buza, aşteptând verdictul.
-Da, spuse femeia în cele din urmă. Te pricepi. Cu un singur deget, dădu la o parte o foaie, apoi studie schiţa pe care Gennie i-o făcuse lui Grant. Are un aer cam fioros, decise ea, în timp ce pe buze îi înflori umbra de zâmbet.
- După părerea mea, cam aşa şi e, replică Gennie.
- Da, ei bine, există şi femei care preferă o notă de asprime la bărbaţi. Scoase din nou un chicot de râs sec, dar de data asta ochii ei sticliră mai mult prietenoşi de-cât vicleni. Eu sunt una dintre ele. Aruncând o privire peste umărul lui Gennie, văduva închise carnetul. Bună ziua, domnule Campbell.
Pentru o clipă Gennie se holbă la văduvă la fel cum se holbase şi Will la ea. Venindu-şi în fire, puse o mână pe carnetul închis acum.
-Bună ziua, doamnă Lawrence. Când se opri la tejghea lângă ea, Gennie simţi mirosul mării pe el.

Genvieve, spuse el, aruncându-i o privire prelungă, enigmatică.
Se întrebase cât putea să reziste până să o vadă din nou de aproape. Fuseseră prea multe ocazii în ultimele trei zile când nu reuşise să se împotrivească impulsu-lui de a se duce la fereastra studioului pentru a o privi pictând. Singurul lucru care îl împiedicase să coboare la ea era conştiinţa faptului că dacă o atingea din nou avea să se îmbarce pe un drum fără întoarcere. Deocamdată nu era sigur ce îl aştepta la capătul acelui drum.
In mintea lui Gennie apăru pentru o clipă o imagine cu adolescentul fâstâcit şi bâlbâit, făcând-o să îşi îndrepte spatele.
- Bună, Grant. Când îi zâmbi, avu grijă să nu o facă prea călduros, compensând cu o expresie sarcastică. Credeam că hibernezi.
-Am fost ocupat, spuse el relaxat. Nu ştiam că mai eşti prin zonă.

Acea replică îi oferi satisfacţia de a vedea o străfulgerare de iritare apărând în ochii ei înainte să apuce să o controleze.
- O să mai fiu prin zonă o vreme.
Doamna Lawrence împinse pe tejghea un pachet gros de corespondenţă, apoi adăugă un teanc de ziare.
Gennie văzu adresa de corespondenţă de pe prima scrisoare din teanc ca fiind în Chicago şi recunoscu si-gla ziarului Washington Post înainte ca Grant să le ia pe toate în braţe.
-Mulţumesc.
Cu o cută de încruntare între sprâncene, Gennie îl privi ieşind. Luase cu el cam o duzină de scrisori şi o duzină de ziare. Scrisori din Chicago şi un ziar din Washington pentru un bărbat care locuia pe o stâncă pustie, la marginea unui orăşel în care nu exista nici măcar un semafor. Ce naiba...
- Chipeş tânăr, comentă doamna Lawrence din spatele lui Gennie.
Mormăind un răspuns, Gennie porni spre uşă.
- La revedere, doamnă Lawrence.

Doamna Lawrence bătu cu un deget în tejghea, spu-nându'ŞÎ că nu mai simţise atâta tensiune în aer de la ultima furtună. Poate că se mai pregătea una.
Nedumerită, Gennie îşi reluă plimbarea. Nu era trea-ba ei de ce un bărbat bizar şi singuratic primea atât de multă corespondenţă. Din câte ştia ea, poate nu venea în oraş să o ridice decât o dată pe lună... însă ziarul fu-sese datat din ziua precedentă. Clătinând scurt din cap, se strădui să îşi ţină în frâu curiozitatea. Cu adevărat important era că reuşise să îi arunce câteva săgeţi - chiar dacă şi el o lovise drept la ţintă.
Se opri la colţ, făcând o altă schiţă rapidă în timp ce îşi aminti singură că în loc să se gândească la el ar fi trebuit să se gândească la ce provizii îi trebuiau înainte de a se întoarce la căsuţă.
Insă era din nou agitată. Senzaţia de ordine şi pace pe care o găsise după o oră în oraş dispăruse în clipa în care

intrase el în clădirea poştei. Voia să regăsească acel sentiment înainte de a se întoarce acasă, unde avea să îşi petreacă noaptea singură.

Fără un ţel anume, rătăci pe drum, oprindu-se din când în când la câte o vitrină de magazin. Aproape ajunsese la marginea orăşelului când îşi aduse aminte de cimitir. Avea să schiţeze acolo până obosea suficient cât să meargă acasă.
O camionetă trecu huruind pe lângă ea, poate cea de-a treia maşină pe care o văzuse Gennie într-o oră. După ce aşteptă să dispară, traversă strada. Trecu pe lângă peticul de pământ mic şi neregulat al cimitirului, ascultând liniştea. Iarba era suficient de înaltă cât să se unduiască în bătaia brizei. Pe deasupra capului ei zbură un stol de pescăruşi, ţipând în drumul lor spre mare.
Vopseaua de pe gardul înalt era scorojită şi pătată de rugină. Printre stâlpi creşteau cu încăpăţânare fire de morcov sălbatic. Biserica în sine era mică şi albă, având un singur ochi de geam cu vitralii în vârful acoperişului. Restul ferestrelor erau din sticlă obişnuită şi împărţite în pătrate, iar uşa era solidă şi purta urmele timpului. Gennie se duse în lateralul clădirii şi se aşeză într-un loc unde iarba fusese tunsă recent, li simţea mirosul.

Se întrebă în trecere cum era posibil ca un punct mi-nuscul de pe hartă să aibă atât de multe locuri care se cereau pictate. Ar fi putut cu uşurinţă să petreacă şase luni acolo, în loc de şase săptămâni, şi tot nu ar fi apu-cat să redea tot ceea ce îşi dorea.
Agitaţia se risipi când începu să schiţeze. Poate că nu avea să reuşească să transpună totul în ulei sau acuarele până să plece, dar aveau să îi rămână schiţele. Multe luni de acum încolo avea să le poată folosi pentru a se întoarce în Windy Point de câte ori simţea nevoia.
Dădu pagina pentru a începe o a doua schiţă când deasupra ei căzu o umbră. Pulsul îi fluctuă pentru o clipă, pielea îi fu năpădită de un fior scurt de căldură. Ştia cine

se afla în spatele ei. Punându-şi mâna streaşină la ochi, ridică privirea spre Grant.

- Ei bine, spuse ea relaxată, de două ori într-o zi.
- E un oraş mic. Arătă spre carnetul ei. Ai terminat la far.7
-Nu, dar lumina nu e potrivită în acest moment al zilei pentru ceea ce vreau să fac acolo.
Ar fi trebuit să se simtă iritat, nu uşurat. Cu un aer indiferent, se aşeză pe iarbă lângă ea.
- Deci acum ai să imortalizezi Windy Point.
-După umilele mele puteri, spuse ea sec şi reîncepu să schiţeze. Se bucura că venise? Nu ştiuse, cumva, că avea să apară? Încă te mai joci cu timbre?
- Nu, rn-am apucat de muzică clasică. Când Gennie se întoarse să îl studieze, Grant se mulţumi să zâmbească. Tu cred că ai crescut cu aşa ceva pe pâine. O porţie de Brahms după cină.
- îmi plăcea mai mult Chopin. Bătu cu creionul în bărbie. Ce ai făcut cu pachetele de corespondenţă?
- Le-am pus bine.
- Nu ţi-am văzut camioneta.
- Am venit cu barca.
Luând carnetul de schiţe, îl răsfoi până în faţă.
- Pentru cineva care ţine atât de mult la propria intimitate, începu ea aprinsă, ai prea puţin respect faţă de intimitatea celorlalţi.

- Da. Fără scrupule, îi împinse mâna deoparte când ea se întinse după carnet. In timp ce Gennie clocotea de furie, Grant răsfoi carnetul, oprindu-se din când în când, apoi mergând mai departe până ajunse la schiţa care îl reprezenta. O studie pentru o clipă, fără un cu-vânt, apoi o surprinse pe Gennie rânjindu-i. Nu-i rea, decise el.
- Sunt copleşită de laudele tale.
Grant o privi gânditor un moment, apoi acţionă din impuls.
-Mai merită una.
Smulgându-i creionul dintre degete, dădu paginile până ajunse la o coală goală. Spre uluirea ei, începu să deseneze

cu aerul de încredere relaxată născută dintr-un exerciţiu îndelungat. Cu gura căscată, Gennie se holbă la el în timp ce acesta, fluierând printre dinţi, trasa pe hârtie linii şi curbe. Ochii i se îngustară pentru o clipă cât adăugă câteva umbre, apoi îi aruncă desenul înapoi în poală. Gennie îl fixă cu o ultimă privire prelungă înainte de a se uita la ceea ce desenase.
Era în mod cert ea - redată într-o caricatură reuşită şi necruţătoare. Ochii îi erau oblici - exageraţi, aproape ca ai unui prădător, pomeţii ei aveau o tăietură aristo-cratică, bărbia ei un vârf de încăpăţânare. Cu gura uşor întredeschisă şi capul dat pe spate, Grant o desenase ca pe un cap încoronat într-un moment de uşoară iritare. Gennie studie schiţa preţ de zece secunde lungi înainte de a izbucni într-un râs încântat.
- Măgarule! spuse ea şi râse din nou. Arăt ca şi cum aş fi pe cale să poruncesc decapitarea unui servitor.
Poate ar fi fost salvat dacă Gennie s-ar fi enervat, s-ar fi simţit insultată. Atunci ar fi putut să îi întoarcă spatele, considerând-o vanitoasă, lipsită de umor şi ne-demnă de atenţia lui - cel puţin ar fi putut să încerce. Acum, cu aerul vibrând de râsul ei şi cu ochii ei însufle-ţiţi de umor, Grant căzu de pe stâncă.
- Gennie.
Ii murmură numele în timp ce mâna lui se ridică să îi atingă faţa. Râsul ei păli.

Ce-ar fi spus dacă nu i s-ar fi pus un nod în gât era ceva ce nu ştia nici ea. I se păru că aerul încremenise brusc. Singura mişcare părea a fi a degetelor ce îi dădeau blând părul de pe faţă, singurul sunet - propria ei respiraţie neregulată. Când Grant îşi aplecă faţa spre ea, nu se clinti, doar aşteptă.
El ezită, deşi pauza fu prea scurtă pentru a fi măsurată, înainte de a-şi atinge gura de a ei. Blând, explorator, sărutul îi provocă un fior de foc pe şira spinării. Era la fel şi pentru el, îşi dădu ea seama, când degetele lui se încleştară, scurt, convulsiv, pe gâtul ei înainte de a se relaxa din nou.

Probabil simţea şi el, la fel ca ea, acea explozie urgentă de putere urmată de un fel de slăbiciune năucită.
Pluteau... puteau oamenii să plutească astfel? Fără limite, fără gânduri. Cum ar fi putut şti că buzele unui bărbat erau capabile să stârnească o varietate atât de nesfârşită de senzaţii atunci când le atingeau pe ale ei? Poate că nu mai fusese sărutată până atunci, ci doar crezuse că da. Poate că doar îşi imaginase că alţi bărbaţi îşi atinseseră uşor buzele de ale ei. Fiindcă ceea ce se întâmpla acum era real. Simţi gustul răsuflării lui calde. Simţi atingerea bu-zelor lui - moi, dar ferme şi experte. Simţi mirosul ace-lui parfum subtil al lui ce vorbea despre vânt şi mare. Ii văzu chipul, înceţoşat şi apropiat, când genele ei se ridicară pentru a-i permite să se convingă. Iar când el îi gemu numele, îl auzi.
Reacţia ei fu de a se topi, lent, senzual, în braţele lui. Momentul de topire aduse şi un junghi de durere, suficient de neaşteptat şi de tăios pentru a o face să tre-mure. Cum putea exista durere, se întrebă ea ca prin vis, când trupul ei era cu adevărat împăcat? însă o lovi din nou, într-un val ce o zgudui. O parte lucidă din mintea ei îi aduse aminte că iubirea durea.
Dar nu. încercă să se scuture de durere şi de revelaţia pe care i-o aduse aceasta chiar în timp ce buzele ei se agăţau de ale lui.
Nu putea să se îndrăgostească, nu acum, nu de el. Nu era ceea ce îşi dorea... Dar ce anume îşi dorea? Pe el.

Răspunsul veni atât de limpede, de simplu. îi stârni panica.
- Grant, nu.
Se dădu în spate, dar mâna de pe faţa ei îi alunecă pe ceafă şi o ţinu nemişcată.
-Ce anume nu?
Vocea îi era foarte calmă, ascunzând tonurile tăioase.
-Nu am vrut... nu ar trebui... nu... Oh!
închise ochii, frustrată că putea fi adusă în halul acela de confuzie bâlbâită.
- Ce-ar fi să-mi mai explici o dată?

Nota de umor din tonul lui o făcu să sară în picioare. Nu se simţea ameţită, îşi spuse ea. Pur şi simplu stătuse aşezată prea mult timp şi se ridicase prea rapid.

- Ascultă, ăsta nu e nicidecum locul potrivit pentru astfel de lucruri.

-Ce fel de lucruri? replică el, ridicându-se la rândul lui, dar cu o lejeritate leneşă ce îi puse în mişcare muşchi după muşchi. Nu făceam decât să ne sărutăm. E o activitate mai populară decât conversaţiile politicoase. A te săruta a devenit un obicei.

întinse mâna după părul ei, apoi îl lăsă să-i alunece printre degetele răsfirate.

-Nu renunţ uşor la obiceiurile mele.

-în cazul de faţă - făcu o pauză pentru a-şi calma respiraţia - cred că ar trebui să faci o excepţie.

Grant o studie, încercând să descifreze ceva ce îl atinsese până în măduva oaselor.

- Eşti o combinaţie interesantă, Genvieve. Ba faci pe seducătoarea cu experienţă, ba pe virgina derutată. Ştii cum să fascinezi un bărbat.

Orgoliul interveni imediat pentru a o proteja.

- Unii bărbaţi sunt mai uşor de fascinat decât alţii.

- Adevărat. Grant nu era foarte sigur ce emoţie îl în- sufleţea, dar ştia că nu era ceva confortabil. Al naibii să fiu dacă n-o să mă bucur când n-am să te mai văd, bombăni el. Ascultând sunetul paşilor lui ce se îndepărtau, Gen- nie se aplecă să-şi ridice carnetul de schiţe. Printr-o

coincidenţă răutăcioasă, căzuse deschis la portretul lui Grant.

Gennie privi posomorâtă desenul.

7 Şi eu am să mă bucur să nu te mai văd.

închise carnetul, îşi făcu de lucru ştergându-şi praful de pe blugi şi dădu să plece din curtea bisericii cu un aer de demnitate calmă.

Naiba s-o ia de treabă!

- Grant! Coborî în fugă treptele ce duceau la trotuar şi alergă după el. Grant, stai!

Trădându-şi făţiş iritarea, Grant se întoarse şi se opri.

- Ce-i?

Gâfâind uşor, se opri în faţa lui şi se întrebă ce voia să spună. Nu, îşi dorea să nu îl mai vadă. Dacă încă nu înţelegea de ce, considera că avea cel puţin dreptul la ceva mai mult timp să afle.

- Pace, decise ea şi îi întinse o mână. Când el se mulţumi să o privească, pufni scurt şi îşi mai înghiţi puţin din orgoliu. Te rog.

Prins în cursă de cele două cuvinte, Grant îi luă mâna întinsă.

-în regulă. Când ea dădu să îşi retragă mâna, el o strânse mai tare. De ce?

- Nu ştiu, răspunse Gennie cu o nouă doză de iritare. Mi-a venit brusc cheful să văd dacă aş reuşi să mă înţeleg cu un căpcăun. Când el ridică ironic din sprânceană, Gennie oftă. în regulă, a fost doar o mică scăpare. îmi retrag cuvintele.

Cu un aer leneş, Grant răsuci pe deget lănţişorul subţire de aur pe care Gennie îl purta la gât.

- Deci ce facem acum?

Chiar aşa, ce aveau să facă? se întrebă Gennie, în timp ce pielea începu să îi vibreze sub simpla atingere a încheieturilor degetelor lui. Nu avea de gând să îi cedeze - dar nici nu avea de gând să fugă speriată ca un iepuraş.

-Ascultă, îţi sunt datoare cu o masă, spuse ea dintr-un impuls de moment. Am să mă revanşez, şi astfel vom porni de la zero.

- Cum?

- Am să-ţi gătesc cina.

- Deja mi-ai gătit micul dejun.

-Aia a fost cu mâncarea ta, remarcă Gennie. Pla-nificând deja lucrurile, privi dincolo de el spre oraş. Va trebui să cumpăr câte ceva.

Grant o studie, reflectând.

- Ai de gând să le aduci la far?

O, nu, îşi spuse ea imediat. Ştia că nu ar fi fost înţe-lept să rămână singură cu el acolo, atât de aproape de mare şi de puterea ei.

- La căsuţa mea. E un mic grătar în spate dacă îţi plac cotletele.
Ce se petrecea în mintea ei? se întrebă el, privind gândurile secrete ce i se perindau prin ochi. Ştia că nu avea să reuşească vreodată să se împotrivească tentaţiei de afla.
- Obişnuiam să mai înfulec câte o bucăţică la vre-mea^mea.
- în regulă. Dădu hotărâtă din cap şi îl luă de mână. Hai să mergem la cumpărături.
- Stai aşa, dădu Grant să spună când ea îl trase îna-inte pe trotuar.
-O, nu începe să te plângi de pe acum. De unde cumpăr cotletele?
- Bayside, răspunse Grant sec, făcând-o să se oprească brusc.
-Oh.
Rânjind la expresia ei, Grant îşi petrecu un braţ pe după umărul ei.
- Din când în când Leeman's Market primeşte câteva bucăţi de carne de calitate.
Gennie îi aruncă o privire bănuitoare.
- De unde?
Continuând să rânjească, Grant deschise uşa maga-zinului.
- îmi plac la nebunie misterele.
Gennie nu fu sigură dacă era şi ea amuzată, până descoperi că aveau într-adevăr cotlete - de fapt, doar unul, dar suficient de mare pentru două persoane - şi că acesta provenea de la o fermă din apropiere, autorizată

şi avizată. Satisfăcută de informaţii şi cu o pungă de salată, ^Gennie îl târî pe Grant înapoi afară.
-In regulă, acum de unde pot să cumpăr o sticlă de vin.
- De la magazinul lui Fairfield, sugeră Grant. E sin-gurul din oraş care vinde alcool. Dacă nu ţii prea mult la o etichetă anume.
Când dădură să traverseze strada, pe lângă ei trecu un băiat pe bicicletă care îi aruncă lui Grant o privire scurtă

înainte de a băga bărbia în piept, pedalând să se îndepărteze cât mai rapid.
- Unul dintre admiratorii tăi? întrebă Gennie sec.
-Acum câteva săptămâni i-am alungat de pe stânci pe el şi pe trei dintre prietenii lui.
- Eşti foarte de treabă.
Grant se mulţumi să rânjească, amintindu-şi că prima lui reacţie fusese furia de a fi fost întrerupt, apoi teama că cei patru băieţi neatenţi aveau să-şi frângă gâturile pe bolovani.
- Da, spuse el, amintindu-şi cu plăcere mustrările usturătoare pe care le administrase.
- Şi chiar dai cu piciorul şi în câinii bolnavi? întrebă Gennie, surprinzând licărirea din ochii lui,
- Doar pe teritoriul meu.
Oftând adânc, Gennie deschise uşa magazinului lui Fairfield. In celălalt capăt al încăperii, Will scăpă instantaneu cratiţa mare pe care tocmai se pregătea să o aşeze pe un raft. Roşind până în vârful urechilor, o lăsă unde căzuse.
-Vă pot ajuta?
Vocea i se frânse dureros la ultimul cuvânt.
-Am nevoie de un sac de cărbuni, îi spuse Gennie, traversând încăperea. Şi de o sticlă de vin.
- Cărbunele e în spate, reuşi el să spună, făcând un pas în spate când Gennie se apropie. Cotul i se agăţă într-un teanc de conserve şi le răsturnă la podea. Ce... ce mărime?
Sfâşiată între râs şi înţelegere, Gennie îşi înăbuşi un hohot.
- De două kilograme ajunge.

- Vi-l aduc.
Băiatul dispăru, iar Gennie auzi vocea lui Fairfield întrebând ce naiba îl apucase înainte să fie nevoită să îşi apese o mână peste gură pentru a-şi stăpâni râsul. Gândindu-se la reacţia lui Macintosh faţă de Veroni- ca, Grant simţi un val de empatie.
- Bietul puşti o să tânjească după tine ca un căţeluş, o lună întreagă. Chiar trebuia să îi zâmbeşti?

- Ei, haide, Grant. Nu poate avea mai mult de cinci-sprezece ani.
- Suficient de mare să îl treacă toate apele, comentă el.
-Hormoni, murmură ea, găsind colecţia restrânsă de vinuri a lui Fairfield. Au doar nevoie de timp să se echilibreze.
Privirea lui Grant alunecă în jos şi se concentră când Gennie se aplecă în faţă.
- Nu ar trebui să dureze decât vreo treizeci sau patruzeci de ani, murmură el.
Gennie găsi o sticlă de vin de Burgundia local şi o luă de pe raftul de jos.
- Se pare că vom face un banchet până la urmă.
Will se întoarse cu un sac de cărbuni şi aproape reuşi să nu se împiedice în propriile picioare.
-V-am adus şi nişte lichid pentru aprins focul, în caz că...
Se întrerupse când limba i se înnodă.
-O, mulţumesc.
Gennie puse vinul pe tejghea şi duse mâna la portofel.
-Trebuie să aveţi vârsta legală pentru a cumpăra vi-nul, începu Will. Zâmbetul lui Gennie deveni mai larg, iar roşeaţa lui se intensifică. Presupun că o aveţi, ei?
Incapabilă să reziste, Gennie arătă spre Grant.
-El da.
Fascinat, Will se holbă la Gennie până când ea îl în-trebă blând cât costa în total. îşi veni în fire suficient cât să tasteze numerele pe un mic calculator, provocându-i zgâlţâieli sonore, apoi să înceapă din nou.
-Va fi cinci zero şapte - lăsă să-i scape un oftat pre-lung - plus taxă...

Gennie îşi stăpâni impulsul de a-l bate pe obraz şi numără mărunţişul în palma lui umedă.
-Mulţumesc, Will.
Degetele lui Will se închiseră peste moneda de cinci cenţi şi cele două de câte un penny.
- Da, doamnă.

Pentru prima dată, privirea băiatului se desprinse de ochii lui Gennie. Grant fu izbit de o expresie de asemenea adoraţie şi invidie încât nu îi fu clar dacă să se umfle în pene sau să îşi ceară scuze. Intr-un gest rar de afecţiune amicală, se întinse şi îl strânse pe Will de umăr.
- E genul care face bărbaţii să stea sluj şi să cerşească, nu-i aşa? murmură el când Gennie ajunse la uşă.
Will oftă.
- Da. înainte ca Grant să apuce să se întoarcă, Will îl trase de mânecă. O să luaţi cina cu ea şi tot tacâmul?
Grant ridică o sprânceană, dar reuşi să-şi păstreze o expresie serioasă. „Tot tacâmul", îşi aminti singur, însemna lucruri diferite pentru persoane diferite. In acel moment în mintea lui trezi imagini destul de provocatoare.
-Lucrurile sunt neclare în prezent, murmură el, folosind una dintre frazele clişeu ale lui Macintosh. Dându-şi seama că o făcuse, rânji. Da, o să luăm cina.
„Şi încă ceva", adăugă în timp ce ieşi după Gennie.
- Ce-a fost asta? întrebă ea.
- Discuţii între bărbaţi.
-Vai, mă scuzi.
Felul în care o spuse - cu un aer dispreţuitor, din alte vremuri - îl făcu să izbucnească în râs şi să o tragă în braţele lui, sărutând-o sub ochii întregii populaţii din Windy Point. Când îmbrăţişarea se prelungi, Grant auzi o bufnitură surdă din magazinul lui Fairfield.
-Bietul Will, murmură el. Ştiu exact cum se simte. Umorul scânteie din nou în ochii lui. Ar fi bine să-i dau bătaie cu barca dacă e să luăm cina... şi tot tacâmul.
Derutată de veselia lui necaracteristică, Gennie îl fixă cu o privire prelungă.
- în regulă, spuse ea după o clipă. Ne vedem acolo.

capitolul 6
Era o neghiobie să se simtă ca o copilă pregătindu-se pentru o întâlnire romantică, îşi spuse Gennie descuind uşa căsuţei. îşi spusese acelaşi lucru şi când plecase din oraş... şi când intrase pe drumeagul cufundat în linişte.

Era o masă fără pretenţii - doi adulţi, un cotlet şi o sticlă de vin de Burgundia despre care nu ştia dacă îşi meritase sau nu banii. Ar fi fost greu de văzut ce era romantic intr-un sac de cărbuni, o sticlă de lichid pen-tru aprins focul şi o mână de verdeţuri proaspăt culese de pe un petic de pământ din spatele casei. Nu pentru prima dată, Gennie îşi spuse că era păcat că avea o imaginaţie atât de bogată. Fără îndoială imaginaţia fusese ceea ce stârnise acel torent de senzaţii când se aflase în curtea bisericii. O mică doză de tandreţe neaşteptată, o briză blândă şi avusese impresia că se deschiseseră cerurile peste ea. O prostie.
Gennie puse plasele pe blatul de bucătărie şi îşi dori să fi cumpărat lumânări. Lumina lumânărilor ar fi dat un aer romantic chiar şi acelei bucătării mici, ordonate şi practice. Iar dacă ar fi avut un radio ar fi putut asculta şi muzică...
Venindu-şi în fire, Gennie îşi dădu ochii peste cap. La ce-i stătea mintea? în primul rând că nu avusese niciodată răbdare cu astfel de clişee evidente şi con-venţionale, iar în al doilea rând nu îşi dorea o poveste de dragoste cu Grant. Era dispusă să îi iasă în întâm-pinare pentru a construi o prietenie cu el - una foarte atentă - însă atât.
Avea să îi gătească în seara aceea fiindcă măcar cu atât îi era datoare. Urmau să poarte o conversaţie fiind-că îl găsea interesant, în ciuda înţepăturilor lui. Şi avea să aibă mare, mare grijă să nu ajungă din nou în braţele lui. Fiindcă oricare era partea din ea care tânjea să repe-te ceea ce se petrecuse între ei în curtea bisericii, avea să fie ţinută în frâu de bunul ei simţ. Grant Campbell nu era doar dezagreabil la un nivel elementar, ci şi pur şi simplu prea complicat. Gennie se considera o persoană

prea complexă pentru a avea o relaţie cu cineva care se dovedea alcătuit din atât de multe straturi.
Gennie luă sacul de cărbuni şi lichidul de aprins fo-cul şi ieşi în curtea laterală pentru a pregăti grătarul. Era atât de linişte, reflectă ea, privind în jurul ei în timp ce deschidea sacul. Avea să îl audă pe Grant venind cu mult înainte să îl vadă.

Era momentul perfect pentru o ieşire pe apă, umbre-le sfârşitului de după-amiază lungindu-se tot mai mult şi fierbinţeala zilei retrăgându-se treptat. Lumina era dulce ca laptele acum şi la fel de liniştitoare. Auzea lipăitul uşor al apei pe ponton şi foşnetul insectelor în iarba înaltă de pe mal. Apoi, foarte vag, auzi bolboroseala ştearsă a unui motor în depărtare.
Emoţiile o copleşiră atât de rapid încât Gennie aproape scăpă sacul cu cărbuni. După ce termină cu mustrările exasperate faţă de ea însăşi, râse şi turnă o grămăjoară frumoasă de cărbune în vasul pentru grătar. Deci aceasta era calma şi sofisticata Genvieve Grandeau, îşi spuse ea ironică; membră renumită a lumii artistice şi a înaltei societăţi din New Orleans, gata să-şi scape pe picioare două kilograme de cărbuni doar fiindcă un bărbat grosolan avea să ia cina cu ea. O, cât de mult decăzuse.
Rânjind, închise sacul şi îl puse jos. Şi ce dacă? se întrebă ea, înainte de a ieşi pe ponton să îl aştepte.
Grant viră spre golfuleţ cu o viteză ce făcu apa să ţâşnească până la cer. Râzând, Gennie se ridică pe vârfurile picioarelor şi îi făcu semn cu mâna, dorindu-şi să fi ajuns deja. Nu îşi dăduse seama, nu până în acel moment, cât de mult o îngrozise ideea de a-şi petrece seara singură. Şi totuşi, nu ar fi vrut să o petreacă alături de nimeni altcineva în afară de el. Grant avea să reuşească să o scoată din pepeni până la urmă, era convinsă. De-abia aştepta acest lucru.
Grant reduse turaţia motorului, transformând tune-tul într-un mormăit, apoi aduse barca lângă ponton.
Când opri motorul complet, tăcerea se reinstaură brusc - singurul fundal sonor rămânând lipăitul apei şi şuieratul vântului în iarba înaltă.

- Când ai de gând să mă scoţi la o plimbare? întrebă Gennie când Grant îi aruncă o parâmă.
Grant păşi uşor pe ponton şi o privi legând cu înde- mânare barca.
- Aveam de gând să o fac?

- Poate că nu, dar ai acum. îndreptându-se, îşi şterse palmele pe spatele blugilor. Mă gândeam să închiriez o bărcuţă cu vâsle pentru golfuleţ, dar aş prefera de departe să ies în larg.
- O bărcuţă cu vâsle?
Rânji, încercând să şi-o imagineze vâslind.
-Am crescut pe un fluviu, îi aminti ea. Am navigaţia în sânge.
-Chiar aşa? Cu un gest leneş, Grant îi luă uşor mâna, întorcând-o pentru a-i examina palma. Era ne-tedă, moale şi puternică. Asta nu pare să fi ridicat prea multe pânze.
-Mi-am luat porţia. Fără nici un alt motiv în afară de faptul că aşa îşi dorea, Gennie îşi împleti degetele cu ale lui. In familia mea au existat dintotdeauna oameni ai mării. Stră-stră-străbunicul meu a fost... li- ber-profesionist.
-Pirat. Intrigat, Grant îi luă în mână capătul părului şi îşi încolăci o şuviţă în jurul degetului. Am impresia că te gândeşti la el mai mult decât la conţii şi ducii presăraţi prin arborele tău genealogic.
- Fireşte. Aproape oricine îşi poate găsi un aristocrat pe undeva dacă sapă suficient de adânc. Iar el a fost un pirat foarte bun.
- Bun la suflet?
- De succes, îl corectă ea cu un zâmbet poznaş. Avea aproape şaizeci de ani când s-a retras în New Orleans. Bunica mea locuieşte în casa pe care a construit-o el acolo.
-Cu banii jefuiţi de la negustori nefericiţi, încheie Grant, rânjind din nou.
- Marea e_ un loc fără de lege, spuse Gennie ridicând din umeri. îţi asumi riscul. S-ar putea să obţii ceea ce îţi doreşti - acum rânji şi ea - sau s-ar putea să sfârşeşti scurtat de cap.

- Poate ar fi mai înţelept să te ţin pe uscat, murmură Grant, apoi, trăgând-o de părul pe care îl prinsese, o aduse mai aproape.
Gennie îşi puse o mână pe pieptul lui pentru a se sprijini, dar se trezi cu degetele alunecându-i în sus. Gura lui era tentantă, foarte tentantă când se aplecă spre a ei. Ar fi fost

mai inteligent din partea ei să reziste, ştia, dar se ridică pe vârfuri pentru a veni în întâmpinarea lui.
Cu o presiune infinit de mică, Grant îşi păstră buzele peste ale ei, ca şi cum nu ar fi fost sigur pe mişcările lui, sigur pe cât de adânc îndrăznea să se arunce de data aceasta. Ar fi putut să o tragă în braţele lui; ea ar fţ pu-tut să îl aducă mai aproape cu un simplu suspin. însă păstrară amândoi acea uşoară distanţă tangibilă între ei ca un fel de barieră - sau măsură de siguranţă. Era încă suficient de devreme să lupte împotriva curentului ce îi trăgea tot mai aproape, până în punctul din care urma să le fie imposibil să se mai întoarcă.
Se despărţiră în acelaşi moment şi făcură fiecare cât un pas mic, dar perceptibil, în spate.
- Ar fi bine să aprind cărbunele, spuse Gennie după o clipă.
-Nu te-am întrebat până acum, zise Grant, începând să traverseze pontonul. Dar ştii cum să găteşti aşa ceva?
- Dragul meu domn Campbell, replică Gennie tără-gănat, dar fluid, pari să ai mai multe prejudecăţi despre femeile din sud. Sunt capabilă să gătesc şi pe o piatră încinsă.
- Şi să speli cămăşi într-un pârâu repede.
- La fel de bine cum ai putea şi tu, îi aruncă Gennie în replică. Poate că tu ai avea un oarecare avantaj faţă de mine în domeniile mecanice, dar în rest cred că am fi cam la egalitate.
- Un punct în favoarea emancipării femeilor?
Gennie îşi îngustă ochii.
-Ai de gând să spui ceva sarcastic şi neinteligent?
-Nu. Luând recipientul cu lichid de aprins focul, i-l întinse. Ca sex aţi fost într-adevăr oprimate timp de sute de ani, dar problema a fost gestionată într-un fel

în grup şi în alt fel individual. Din păcate, mai există câteva uşi care trebuie sparte de femei în ansamblul lor, în timp ce câte o femeie, singură, reuşeşte uneori să des-cuie o

astfel de uşă aproape fără nici un sunet. Ai auzit vreodată de Winnie Winkle?
Fascinată fără să vrea, Gennie se mulţumi să îl pri-vească fix.
-Adică Wee Willie?
Grant râse şi se sprijini de lateralul grătarului.
- Nu. Winnie Winkle, the Breadwinner, o bandă de desene animate din anii douăzeci. A abordat tema emancipării femeilor cu câţiva zeci de ani înainte ca aceasta să ajungă pe buzele tuturor. Ai un chibrit?
-Hmm. Gennie scotoci prin buzunar. Asta nu s-a întâmplat cam înainte de vremea ta?
-Am studiat puţin problema - la cursul de critică socială din facultate.
- Serios? Gennie ghici din nou o sămânţă de adevăr ce nu făcea decât vag referire la întreg. Aprinse cărbune-le îmbibat cu lichid, apoi se dădu înapoi când focul se înteţi şi flăcările deveniră mai mari. Unde ai studiat?
Grant simţi o primă adiere din mirosul de cărbune pe care îl asocia copilăriei lui.
- In Georgetown.
-Acolo există un Departament de artă excelent, spu-se Gennie gânditoare.
-Da.
- Deci artă ai studiat acolo? insistă Gennie.
Grant privi fumul înălţându-se şi valul de fierbinţea-lă ce făcea aerul să tremure.
- De ce?
- Fiindcă e evident din acea micuţă caricatură răută-cioasă pe care mi-ai desenat-o că eşti talentat şi că ai avut parte de educaţie în domeniu. Ce faci cu asta?
- Cu ce anume?
Sprâncenele lui Gennie se împreunară într-o expresie frustrată.
-Talentul şi educaţia. Aş fi auzit de tine dacă erai pictor.
- Nu sunt, spuse el simplu.

- Atunci ce anume faci?
- Ce vreau eu. Nu aveai de gând să prepari o salată?

- La naiba, Grant...
- In regulă, nu te enerva. O fac eu.

Când Grant porni spre uşa din spate, Gennie înjură din nou şi îl prinse de braţ.

- Nu te înţeleg.

El ridică o sprânceană.

-Nici nu ţi-am cerut să o faci. Văzu frustrarea din nou, dar, mai mult, văzu durerea, pe care Gennie şi-o ascunse rapid. De ce simţea brusc impulsul să îşi ceară iertare pentru nevoia lui de intimitate? Gennie, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Cu un gest ce nu-i stătea în fire - o dezmierdă blând pe obraz cu încheieturile degetelor. Nu aş fi aici acum dacă aş fi în stare să stau departe de tine. Nu ţi-e suficient?

Ar fi vrut să răspundă da - şi nu. Dacă nu i-ar fi fost teamă de ceea ce ar fi putut să declanşeze acele cuvinte, i-ar fi spus că era deja implicată până în gât şi se scu-funda rapid. Dragostea, sau poate doar primii fiori ai iubirii pe care îi simţise cu doar puţin timp înainte, se intensifica rapid. în schimb se mulţumi să îi zâmbească şi să îşi strecoare mâna într-a lui.

- Fac eu salata.

Era atât de simplu pe cât îşi spusese că putea fi. în bucătărie amestecară frunzele proaspete şi fragede de salată şi se certară pe tema preparării salatelor. Apoi, lăsând carnea să fumege şi să sfârâie pe grătar, se aşezară pe iarbă, savurând ce mai rămăsese din lumina după-a-miezii într-una dintre ultimele zile de vară.

Arome leneşe... verdeţuri umede şi miros de gătit. Câteva cuvinte, o tăcere relaxată. Gennie strânse acele momente şi le puse bine, ştiind că urmau să fie importante pentru ea în vreo zi ploioasă când avea să se simtă copleşită de presiuni şi responsabilităţi. De-ocamdată se simţea ca în copilărie, când nu mai erau decât câteva zile preţioase din august, iar şcoala părea la ani-lumină. Vara părea întotdeauna să crească în magie către sfârşit. 100
Nora Roberts

Suficientă magie, reflectă Gennie, cât s-o facă să se îndrăgostească în cel mai ilogic mod posibil.

- La ce te gândeşti? o întrebă Grant.

Gennie zâmbi şi îşi dădu capul pe spate pentru a privi cerul pentru ultima dată.

- Că ar fi bine să mă ocup de grătarul ăla.
El o prinse de braţ, răsturnând-o pe spate înainte să apuce să se ridice.
-Nu, nu.
- Iţi place ars?
- Nu, nu, nu la asta te gândeai, o corectă el.
îşi trecu un deget peste buzele ei şi, deşi gestul fu unul distrat, Gennie simţi atingerea în fiecare por.
- Mă gândeam la vară, spuse ea încet. Şi că întotdeauna pare să se sfârşească înainte să termini cu ea.
Când ridică mâna spre obrazul lui, Grant o prinse de încheietură şi i-o ţinu acolo.
- Ca tot ce-i bun, întotdeauna.
Când coborî privirea spre ea, Gennie îi zâmbi în felul acela al ei, lent şi relaxat, ce îi stârnea valuri de dorinţă şi torente de emoţie. Orice gând dispăru când coborî gura spre a ei. Moi, calde, senzuale, buzele ei răspunseră buzelor lui, apoi sorbiră din el, iar şi iar, până când tot ceea ce era, simţea, îşi dorea, era concentrat acolo.
Vrăjit, fascinat, fermecat, se cufundă tot mai adânc, nemaiştiind prea bine încotro se îndrepta, doar că mer-gea alături de ea.
Simţea mirosul ierbii de sub ei, dulce şi uscat, un parfum al verii la fel ca fumul ce se încolăcea deasupra capetelor lor. Voia să o atingă, fiecare centimetru din acel trup zvelt şi rotunjit ce îi bântuise visele din prima clipă în care o văzuse. Dacă o făcea o dată, Grant ştia că visele lui nu ar mai fi fost niciodată liniştite. Dacă sim-plul ei gust - de fructe sălbatice şi miere caldă - îi putea copleşi atât de uşor mintea, ce efect ar fi avut asupra lui dacă ar fi ajuns să o simtă cu totul?
Nevoia lui de a fi cu ea era precum vara - cel puţin aşa îşi spunea singur. Trebuia să se sfârşească înainte să îl termine.

Desprinzându-se din sărut, coborî privirea şi îi văzu ochii, uşor oblici, doar puţin deschişi. Dacă nu se păzea, ar fi putut să îl îngenuncheze dintr-o singură privire. Prudent, se îndepărtă uşor, apoi o ajută să se ridice.

-Ar fi bine să luăm grătarul de pe foc înainte să fim nevoiţi să ne mulţumim doar cu salata.
Genunchii îi tremurau. Gennie ar fi putut jura că astfel de lucruri se întâmplau doar în poveşti, însă iată că se regăsea şi ea fremătând de viaţă şi cu articulaţiile complet lichefiate. Intorcându-se, înfipse o furculiţă în bucata de carne pentru a o scoate pe un platou.
- Grăsimea a ajuns în foc, murmură ea.
- Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Grant încet, înainte de a se întoarce amândoi în casă.
Printr-o înţelegere mută, păstrară conversaţia la un nivel superficial cât timp mâncară. Ceea ce simţise fiecare dintre ei în timpul acelui sărut scurt, toropitor, fu pus cu grijă deoparte.
„Nu îmi doresc o relaţie11, raţionaliză mintea fiecăruia dintre ei separat.
„Nici măcar nu ne potrivim... Nu am timp pentru asta.“
„Dumnezeule, doar nu mă îndrăgostesc!”
Zguduită, Gennie ridică paharul de vin şi bău cu sete, în vreme ce Grant îşi privi posomorât farfuria.
- Cum e grătarul? îl întrebă ea, neavând ce altceva să spună.
-Ce? O, e bun. Alungând sentimentul inconforta- bil, Grant începu să mănânce cu mai mult entuziasm. Găteşti aproape la fel de bine cum pictezi, decise el. De unde ai învăţat?
Gennie ridică o sprânceană.
- Păi tot stând pe lângă fusta doicii mele.
El rânji la auzul accentului tărăgănat exagerat.
- Eşti bună de gură, Genvieve. Luând sticla, mai turnă vin în cele două pahare solide pentru apă pe care ea le cumpărase din oraş. Mi se părea ciudat că o femeie care a crescut într-o casă plină de servitori e capabilă să pregătească un grătar.

Rânji, gândindu-se la Shelby, pentru care gătitul fusese o soluţie pentru cazuri extreme.
- In primul rând, îi spuse ea, gătitul era întotdeauna considerat o activitate în familie. Şi în al doilea rând, când

locuieşti singură, sau înveţi, sau te obişnuieşti să trăieşti în restaurante.
Grant nu se putu abţine să nu o înţepe puţin când se lăsă pe spate să îşi bea vinul:
-Ai fost fotografiată în sau în preajma tuturor restaurantelor din lumea civilizată.
Nelăsându-se prinsă în capcană, Gennie îi imită poziţia, privindu-l peste buza paharului în timp ce bău.
- De asta primeşti zeci de ziare? Ca să poţi citi despre cum îşi trăiesc oamenii viaţa în timp ce tu hibernezi?
Grant reflectă puţin la întrebare.
-Da.
Nu credea că ar fi putut explica mai bine nici el însuşi.
- Nu crezi că asta e o atitudine cam arogantă?
Grant rămase din nou pe gânduri, studiind vinul roşu-închis din paharul pentru apă.
-Da.
Gennie râse fără să vrea.
- Grant, de ce nu îţi plac oamenii?
Surprins, el o privi.
- îmi plac, unii individual, uneori şi ca grup. Doar că nu vreau să mă înghesuie.
Vorbea serios, îşi dădu ea seama, ridicându-se să strângă farfuriile. Pur şi simplu, nu îl putea înţelegea.
- Nu simţi niciodată nevoia să te pierzi în mulţime? Să asculţi un murmur confuz de voci?
îşi luase porţia de mulţimi şi de voci înainte de vâr-sta de şaptesprezece ani, îşi spuse Grant melancolic, însă... Nu, presupunea că nu era tocmai adevărat. Erau momente când avea nevoie de o doză considerabilă de omenire, cu toate neajunsurile şi complicaţiile acesteia, pentru munca lui şi pentru el însuşi. Se gândi la săptă-mâna petrecută cu familia MacGregor. Avusese nevoie de aceî răgaz, şi de ei, deşi nu conştientizase pe deplin acest lucru până nu îşi reluase propria rutină.

- Am şi eu momentele mele, murmură el. începu să strângă masa în timp ce Gennie dădu drumul la apă fierbinte în chiuvetă. Nu avem desert?

Ea îl privi peste umăr şi văzu că era perfect serios. Băga în stomac ca un şofer de camion, însă nu avea nici un gram de surplus ponderal pe el. Energie nervoasă? Metabolism? Clătinând din cap, Gennie se întrebă de ce se încăpăţâna să încerce să îl înţeleagă.

- Am câteva îngheţate pe băţ în congelator.

Grant rânji şi o crezu pe cuvânt.

- Vrei una? o întrebă el, rupând hârtia albă şi subţire de pe îngheţată.

-Nu. Mănânci aia fiindcă o vrei sau fiindcă aşa scapi de uscatul vaselor?

Puse o farfurie pe stativ.

- Funcţionează în ambele scopuri.

Sprijinit de blatul de bucătărie, muşcă mărunt din îngheţată.

- Puteam mânca o cutie întreagă din astea când eram copil.

Gennie mai clăti o farfurie.

-Şi acum?

Grant luă o îmbucătură considerabilă.

- Nu ai decât două.
- Un bărbat politicos şi-ar împărţi îngheţata.
- Da, spuse el şi mai luă o muşcătură.

Râzând, Gennie îl împroşcă uşor cu apă.

- Haide, fii cavaler.

Grant îi întinse îngheţata, oprindu-se la un centime-tru în faţa buzelor ei. Cufundată până la coate în apă cu săpun, Gennie deschise gura. Grant retrase îngheţata exact atât cât să nu ajungă la ea.

-Nu fi lacomă, o avertiză el.

Aruncându-i o privire ofensată, Gennie se aplecă în faţă atât cât să muşte mărunt şi delicat din ciocolata îngheţată, apoi, continuând să îl privească, luă o îmbu-cătură suficient de mare cât să îşi răcească toată gura.

-Urât, decise Grant, studiind ce mai rămăsese din îngheţata lui, în timp ce Gennie râse.

- Poţi s-o mănânci tu pe cealaltă, spuse ea cu generozitate după ce înghiţi şi se şterse pe mâini. Pur şi

simplu sunt complet lipsită de voinţă când cineva îmi bagă ciocolată sub nas.
Cu un gest studiat, Grant îşi trecu limba peste bato-nul de îngheţată.
-Mai ai şi alte... slăbiciuni?
Simţind o explozie de fierbinţeală în stomac, Gennie porni spre uşa ce dădea spre verandă.
-Câteva. Oftă când ţipătul rândunelelor anunţă amurgul. Zilele devin tot mai scurte, murmură ea.
Soarele ce începuse să coboare colorase deja în roz şi auriu marginile norilor albi. Fumul de la grătar se ridica spre cer, tot mai subţire. Lângă malul golfuleţului se afla o tufă sfrijită, puţinele ei frunze sugerând deja ceva din roşcatul toamnei.
Când mâinile lui Grant se opriră pe umerii ei, se lăsă în spate, sprijinindu-se instinctiv de el. împreună, în tăcere, priviră apropierea serii.
Grant nu mai ţinea minte când fusese ultima dată când privise apusul cu cineva sau când simţise dorinţa de a o face. Acum i se părea atât de simplu, atât de înspăimântător de simplu. Avea să se gândească la ea, de-acum, de fiecare dată când privea lăsarea întunericului?
- Povesteşte-mi despre vara ta favorită, îi ceru el pe neaşteptate.
Gennie îşi aminti o vară petrecută în sudul Franţei şi o alta pe iahtul tatălui ei pe Marea Egee.
Zâmbind, privi norii colorându-se tot mai intens în trandafiriu.
- Odată am locuit cu bunica mea timp de două săptămâni, cât timp părinţii mei petreceau o a doua lună de miere la Veneţia. Zile lungi şi leneşe, cu multe albine zumzăind în jurul florilor de caprifoi. în faţa ferestrei de la dormitorul meu era un stejar mare şi bătrân îmbrăcat de sus până jos în muşchi. în unele nopţi mă strecuram pe fereastră şi stăteam pe câte o creangă pri-vind stelele. Cred că aveam doisprezece ani, îşi aduse ea aminte. Era un băiat care lucra la grajduri. Râse brusc,

cu spatele sprijinit confortabil de pieptul lui Grant. O, Doamne, semăna puţin cu Will, stângaci şi tăios.

- Erai nebună după el.
-Petreceam ore întregi făcând curat în boxe şi ţesă- lând caii doar ca să îl pot întrezări. Scriam în jurnal pagini întregi despre el, plus o poezie foarte siropoasă.
- Pe care ai păstrat-o sub pernă.
-Se pare că ştii câte ceva despre fetele de doisprezece ani.
Grant se gândi la Shelby şi rânji, sprijinindu-şi bărbia în creştetul capului ei. Părul îi mirosea ca şi cum şi l-ar fi spălat cu flori de câmp scăldate în ploaie.
- Cât ţi-a luat până l-ai făcut să te sărute?
Ea râse.
-Zece zile. Credeam că am descoperit răspunsul la misterele universului. Eram femeie.
- Nici o femeie nu e mai sigură de asta decât o fată de doisprezece ani.
Gennie zâmbi spre cerul tot mai întunecat.
- Ştii chiar multe, se pare, remarcă ea. într-o după-amiază am prins-o pe Angela chicotind aplecată asupra jurnalului meu şi am alergat-o prin toată casa. Avea...
Gennie încremeni, inundată de durere în valuri tumultuoase, nesfârşite. înainte ca Grant să apuce să o prindă mai strâns, se îndepărtă, privind amurgul printre zăbrelele verandei închise. Avea zece ani, continuă Gennie în şoaptă. Am ameninţat-o că o rad în cap dacă scotea vreun cuvinţel despre ce scria în jurnal.
- Gennie.
Clătină din cap când îi simţi mâna trecându-i uşor prin păr.
-Va fi întuneric în curând. Deja se aud greierii. Ar trebui să porneşti spre casă.
Nu putea îndura să îi audă lacrimile din voce. I-ar fi fost mai uşor să plece atunci, să se retragă pur şi simplu, îşi spuse că nu se pricepea deloc să aline durerea cuiva. Mâinile lui îi masară blând umerii.
-Am lumină pe barcă. Hai să stăm jos.
Ignorând opoziţia ei, Grant o trase spre balansoarul de pe verandă.

- Bunica mea avea şi ea aşa ceva, spuse el pe un ton neutru, petrecându-şi un braţ în jurul ei şi începând să se legene cu un scârţâit. Avea o căsuţă pe ţărmul estic al statului Maryland. Un loc mic şi liniştit cu relieful atât de

plat încât aveai impresia că fusese turnat cu o riglă. Ai fost vreodată în golful Chesapeake?
-Nu.
Cu un efort de voinţă, Gennie se relaxă şi închise ochii. Legănatul era domol, vocea lui neaşteptat de li-niştitoare. Nu ştiuse că era capabil să vorbească pe un ton atât de blând, discret.
- Crustacee cu cochilie moale şi câmpuri întregi^ de tutun. Simţea deja tensiunea din umerii ei începând să se risipească. Eram nevoiţi să luăm feribotul pentru a ajunge acasă la ea. Nu era foarte diferită de căsuţa asta, atâta că avea două etaje. Eu şi tata puteam traversa strada şi să pescuim. Odată am prins un păstrăv folosind drept momeală o bucată de brânză Cheddar.
Grant continuă să vorbească, flecărind mai degrabă, repovestind lucruri pe care le uitase, lucruri pe care nu le mai rostise niciodată cu voce tare. Lucruri lipsite de importanţă ce pluteau şoptite în aer, în timp ce lumina devenea tot mai scăzută. în acel moment, părea a fi exact ceea ce trebuia, ceea ce avea ea nevoie. Nu era sigur că ar fi avut orice altceva să îi ofere.
Continuă să legene balansoarul în timp ce Gennie rămase cu capul pe umărul lui, iar Grant se întrebă cum de nu observase niciodată cât de liniştitor putea fi un amurg calm atunci când îl împărtăşeai cu cineva.
Gennie oftă, ascultându-i mai mult tonul decât cu-vintele. Se lăsă să alunece spre somn pe măsură ce ţâră- itul greierilor deveni tot mai insistent... Visele nu sunt, adesea, nimic mai mult decât amintiri.
- O, Gennie, ar fi trebuit să fii acolo!
Angela, scânteietoare şi plină de viaţă, se întoarse în scaun să râdă în timp ce Gennie îşi croi drum prin traficul din centrul oraşului New Orleans. Străzile erau umede de la ploaia îngheţată de februarie, dar nimic

nu putea ştirbi din entuziasmul Angelei. Era personificarea soarelui şi a florilor de primăvară.
-Aş fi preferat să fiu acolo în loc să dârdâi de frig în New York, replică Gennie.

- Nu poţi să dârdâi de frig când te scalzi în lumina reflectoarelor, spuse Angela, întorcându-se puţin mai mult spre sora ei.
- Punem pariu?
- N-ai fi ratat expoziţia nici în schimbul a zeci de petreceri.
Nu, n-ar fi ratat-o, îşi spuse Gennie zâmbind. Dar Angela...
- Povesteşte-mi cum a fost.
-A fost atât de distractiv! Atâta gălăgie şi muzică. Era atât de aglomerat că nu puteai să faci nici un pas fără să dai peste cineva. Data viitoare când vărul Frank mai dă petrecere în casa lui plutitoare trebuie neapărat să vii.
Gennie îi oferi Angelei un rânjet scurt.
- Nu pare să mi se fi simţit lipsa.
Angela râse, cu acea efervescenţă rapidă ce o făcea irezistibilă.
- Ei bine, m-am cam săturat să tot răspund la întrebări despre talentata mea soră.
Gennie pufni în râs şi opri la un semafor. Vedea roşul înceţoşat scânteind dincolo de ştergătoarele de parbriz ce goneau dintr-o parte într-alta.
- Folosesc asta doar ca replică pentru a ajunge la tine.
-Ei bine, am cunoscut pe cineva...
Când Angela se întrerupse, Gennie se întoarse să o privească. Era atât de frumoasă, îşi spuse ea. Auriu şi crem cu ochi ce erau aproape dureros de vii şi pătrunzători.
- Cineva?
-O, Gennie. încântarea îi coloră obrajii într-un trandafiriu palid. E superb. Aproape nu reuşeam să leg nici două cuvinte când a început să îmi vorbească.
- Tu?
-Eu, confirmă Angela, râzând din nou. Aveam impresia că cineva îmi furase jumătate din creier. Iar

acum... Ei bine, ne-am văzut toată săptămâna. Şi cred că - ta-da! - asta e.
- După o săptămână? replică Gennie.

- După cinci secunde. O, Gennie, nu fi pragmatică. Sunt îndrăgostită. Trebuie să îl cunoşti.
Gennie băgă schimbătorul în treapta întâi, aşteptând schimbarea culorii semaforului.
-O să mă laşi să îl evaluez.
Angela îşi dădu pe spate părul auriu şi bogat şi râse când semaforul se făcu verde.
- O, mă simt minunat, Gennie. Absolut minunat!
Râsul fu ultimul lucru pe care îl mai auzi Gennie înainte de scrâşnetul frânelor. Văzu maşina alunecând spre ele prin intersecţie. In vis se mişca întotdeauna atât de încet, fiecare secundă derulându-se înspăimântătoare, aducând-o tot mai aproape. Apa ţâşnea de sub roţi, părând să încremenească în aer.
Nu apucă să respire, nu apucă să reacţioneze sau să prevină, căci imediat se auzi sunetul metalului lovind în metal, explozia de lumini orbitoare. Teroare. Durere.
Şi întuneric.
-Nu!
Se ridică tresărind, împietrită de teamă şi de şoc. Simţi două braţe în jurul ei, ţinând-o bine... la adăpost. Greieri? De unde apăruseră? Lumina, maşina. Angela.
Respirând sacadat, Gennie îşi aţinti privirea asupra golfuleţului cufundat în întuneric, în timp ce vocea lui Grant îi murmura ceva liniştitor la ureche.
- îmi pare rău. Desprinzându-se, se ridică, ducându-şi mâinile tremurătoare în păr. Probabil am aţipit. Nu sunt o companie prea bună, continuă ea cu o voce nesigură. Ar fi trebuit să-mi dai un ghiont şi...
-Gennie. Grant se ridică, prinzând-o de braţ. încetează.
Ea se fărâmiţă în mâinile lui. Grant nu se aşteptase la o j asemenea supunere şi se trezi lipsit de apărare în faţa ei.
-Nu, murmură el, mângâind-o pe păr, în timp ce ea se agăţă de el. Gennie, nu plânge. E totul bine acum.
- Ox Doamne, nu mi s-a mai întâmplat de câteva săptămâni. îşi îngropă faţa la pieptul lui, inundată de o durere

la fel de ascuţită ca în acea primă oră. La început, ime-diat după accident, revedeam scena de fiecare dată când închideam ochii.

- Haide. O sărută pe creştet. Stai jos.

-Nu, nu pot - trebuie să umblu. II strânse în braţe încă o clipă, ca şi cum şi-ar fi adunat forţele. Putem să ne plimbăm?

- Sigur. Trăgând-o lângă el, Grant deschise uşa cu plasă. O vreme nu spuse nimic, ţinându-şi braţul în jurul umerilor ei în timp ce făcură un ocol al golfuleţului, plimbându-se fără o direcţie anume. Insă ştia că avea nevoie să audă la fel de mult cum avea şi ea nevoie să spună. Gennie, vorbeşte cu mine.

- Mi-am amintit accidentul, rosti ea încet, dar vocea îi era mai calmă acum. Uneori, când îl visez, reacţionez suficient de rapid, virez şi mă dau din calea maşinii şi totul se termină atât de diferit. Apoi mă trezesc şi descopăr că nu e absolut nimic diferit.

-Este o reacţie firească, îi spuse el, deşi gândul că Gennie era bântuită de coşmaruri începu să îl roadă în măruntaie. Trecuse şi el prin câteva coşmaruri proprii. Vor trece după o vreme.

- Ştiu. Deja nu se mai întâmplă decât rar. Expiră prelung, părând să se întărească sufleteşte. Când totuşi se întâmplă, totul e atât de clar. Văd stropii de ploaie căzând pe parbriz înainte de a fi îndepărtaţi de ştergătoare. Sunt bălţi pe lângă bordură, iar vocea Ângelei e atât de însufleţită. Era atât de frumoasă, Grant, nu doar chipul ei, ci toată persoana ei. Nu şi-a pierdut nici o clipă din drăgălăşenie. Tocmai îmi povestea despre o petrecere la care fusese şi cunoscuse un bărbat. Era îndrăgostită, efervescentă de încântare. Ultimul lucru pe care mi l-a zis a fost că se simţea minunat, absolut minunat. Apoi am ucis-o.

Grant o prinse de umeri, zgâlţâind-o cu forţă.

- Ce fel de nebunie infernală mai e şi asta?

-A fost vina mea, replică Gennie cu un calm mortal. Dacă aş fi văzut maşina aia, dacă aş fi văzut-o cu doar câteva secunde mai devreme. Sau dacă aş fi făcut ceva, dacă aş fi călcat frâna, sau acceleraţia, orice. Impactul

a fost în întregime pe partea ei. Eu am avut o comoţie uşoară, câteva vânătăi, iar ea...
- Te-ai simţi mai bine dacă ai fi fost şi tu grav rănită? o întrebă el cu asprime. Poţi să jeleşti după ea, să plângi după ea, dar nu poţi să-ţi asumi vinovăţia.
- Eu eram la volan, Grant. Cum să uit aşa ceva?
- Nu uiţi, îi aruncă el răstit, speriat de durerea surdă din vocea ei. Dar înveţi să priveşti lucrurile în perspectivă. Nu ai fi putut face nimic, şi ştii asta.
- Tu nu înţelegi. înghiţi un nod, căci lacrimile o năpădiseră din nou, deşi crezuse că terminase cu ele. Am iubit-o atât de mult. Era parte din mine - o parte din mine de care aveam foarte mare nevoie. Când pierzi pe cineva care joacă un rol atât de vital în viaţa ta, îţi sfâşie o bucată din suflet.
Grant înţelegea - durerea, nevoia de a arunca vina pe umerii cuiva. Cennie se învinovăţea pe sine fiindcă îşi expusese sora în faţa morţii. Grant îşi învinovăţea tatăl pentru că se expusese singur. Nimic din toate acestea nu atenua, însă, pierderea.
-Atunci trebuie să trăieşti fără acea bucată.
- Nu ai de unde să ştii cum e, începu ea.
- Tatăl meu a fost ucis când aveam şaptesprezece ani, spuse el, rostind cuvintele pe care ar fi preferat să le evite. Aveam nevoie de el.
Gennie îşi lăsă capul să cadă pe pieptul lui. Nu îi oferi condoleanţe, ştiind că nu îşi dorea aşa ceva.
- Ce-ai făcut?
-Am urât - foarte mult timp. Asta a fost partea uşoa-ră. Fără a fi conştient, o strângea din nou în braţe, gă-sind alinare şi oferind-o în acelaşi timp. Să accepţi e mai greu. Fiecare o face în maniera proprie.
-Tu cum ai făcut-o?
- înţelegând că nu aş fi avut ce să fac pentru a împiedica ceea ce s-a întâmplat. Desprinzând-o puţin din braţele lui, îi ridică bărbia cu mâna. La fel cum nici tu nu ai fi putut să faci nimic.
- E mai uşor, nu-i aşa, să îţi spui că ai fi putut să faci ceva decât să recunoşti că ai fost neputincios?

Nu se gândise niciodată la acest lucru - poate că refuzase să se gândească.
-Da.
-Mulţumesc. Ştiu că nu voiai să-ţi spun asta, la fel cum nici eu nu voiam să-ţi spun. Putem deveni foarte egoişti cu suferinţa noastră - şi cu vinovăţia.
Grant îi dădu la o parte părul de pe tâmple. O sărută pe obrajii pe care lacrimile încă nu se uscaseră complet şi simţi un val de tandreţe care îl zgudui. Lipsită de apărare, Gennie îl făcuse vulnerabil. Dacă o săruta acum, dacă o săruta cu adevărat, ea ar fi avut putere deplină asupra lui. Cu un efort mai mare decât crezuse că ar fi fost necesar, Grant se îndepărtă de ea.
-Trebuie să mă întorc acasă, îi spuse el, băgându-şi intenţionat mâinile în buzunare. Ai să fii bine.7
- Da, dar... mi-ar plăcea să rămâi.
Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să îşi dea seama că le gândise. Insă nu voia să şi le retragă. Ceva se aprinse în ochii lui. Chiar şi în lumina scăzută, Gennie o văzu. Dorinţă, nevoie, şi ceva rapid stăpânit şi zăvorât.
- Nu în noaptea asta.
Tonul lui îi făcu sprâncenele să se strângă într-o expresie confuză.
- Grant, începu ea şi se întinse spre el.
-Nu în noaptea asta, repetă el, oprind mişcare mâi-nii ei întinse.
Gennie îşi duse mâna la spate ca şi cum i-ar fi plesnit-o.
- In regulă. Orgoliul ei ieşi la suprafaţă pentru a ascunde durerea proaspetei respingeri. Mulţumesc pentru companie.
Intorcându-se, porni spre casă.
Grant o privi mergând, apoi înjură şi făcu un pas după ea.
- Gennie.
- Noapte bună, Grant.
Uşa cu plasă se închise în urma ei.

capitolul 7
Avea să o piardă. Gennie aruncă o privire furioasă spre norii ce se apropiau furtunos dinspre nord şi înjură.

La naiba, avea să piardă lumina şi nu era pregătită. Energia se revărsa prin ea, curgându-i din inimă şi mim te direct în mână, intr-unui dintre acele momente rare pe care un artist le recunoaşte ca fiind perfecte. Totul, absolut totul îi spunea că în dimineaţa aceea pe pânză avea să apară ceva durabil, ceva important; nu trebuia decât să se lase purtată de val. Dar pentru a fi purtată de el acum, trebuia să se înscrie într-o cursă împotriva furtunii.
Gennie ştia că mai avea poate vreo treizeci de minute înainte ca norii să îi strice lumina, o oră înainte ca ploaia să închidă totul. Deja auzea tunete îndepărtate rosto- golindu-se peste sunetul valurilor ce se izbeau de ţărm. Aruncă o privire sfidătoare spre cer. La naiba, avea să îl înfrângă!
Era posedată de o forţă dinamică, de un sentiment de urgenţă care spunea că azi era ziua - azi avea să se întâmple evenimentul. Tot ceea ce făcuse până atunci - schiţele, desenele preliminare, întinsul vopselelor pe pânză - fusese doar o pregătire pentru ceea ce avea să creeze azi.
Entuziasmul îi înfioră pielea deodată cu vântul. Şi frustrarea. Părea să aibă nevoie de amândouă pentru a se alimenta din ele. Poate că şi în ea se pregătea să izbucnească o furtună. Aşa i se păruse încă de noaptea trecută, când starea ei de spirit fluctuase şi se sucise, cu Grant, fără el. Ultima respingere o lăsase amorţită, de un calm ce nu prevestea nimic bun. Acum emoţiile ei se dezlănţuiseră din nou cu sălbăticie - furie, pasiune, orgoliu şi chin. Gennie le putea transpune în arta ei, eliberându-le pentru a nu le lăsa să clocotească în ea.
Avea nevoie de el? Nu, nu avea nevoie nici de el, nici de nimeni altcineva, îşi spuse ea, trecând cu pensula peste pânză. Munca ei îi era suficientă pentru a-i umple viaţa şi a-i curăţa rănile. Era întotdeauna proaspătă, întotdeauna constantă.
Singurătatea unui bărbat
113
Atâta timp cât ochii ei puteau vedea, iar degetele ei puteau ţine creionul sau pensula, arta avea să fie alături de ea. Fusese prietena ei în copilărie, o alinare în timpul suferinţelor din adolescenţă. Era la fel de solicitantă ca un amant şi la fel de lacomă după pasiunea ei. Iar pasiune era ceea ce simţea acum, o pasiune vibrantă, fizică, ce o

împingea înainte. Momentul era încărcat de tensiune, iar electricitatea din aer nu făcea decât să intensifice sentimentul de urgenţă ce clocotea în ea.
Acum! îi striga. Timpul pentru a fuziona, suflet şi inimă şi minte, era acum. Dacă nu acum, nu avea să mai vină vreodată. Norii se apropiau în goană. îşi jură să îi înfrângă. Cu pielea înfiorată de nerăbdare, cu sângele înfier-bântat, Grant ieşi din far. Asemenea unui lup, adulme-case ceva în aer şi ieşise în căutarea acelui ceva. Fusese prea agitat pentru a lucra, prea tensionat pentru a se relaxa. Ceva îl biciuise toată dimineaţa, îndemnându-l să se mişte, să privească, să găsească. îşi spuse că era din cauza furtunii ce se apropia, a lipsei somnului. Dar ştiuse, fără a înţelege, că fiecare dintre aceste lucruri nu era decât o părticică dintr-un tot. Ceva se pregătea să izbucnească şi nu doar în laboratorul unui văzduh.
îi era foame fără a-şi dori să mănânce, era nemulţu-mit fără a şti ce ar fi vrut să schimbe. Agitat, nesocotit, se zbătuse în spaţiul limitat al studioului, alcătuit în exclusivitate din ziduri şi sticlă. Instinctul îl îndemnase să caute vântul şi marea. Şi pe Gennie.
Ştiuse că urma să fie acolo, deşi fusese convins că reuşise să-şi închidă mintea în faţa oricăror gânduri la ea. Dar acum, când o văzu, fu străfulgerat, la fel de limpede cum fu lovit şi cerul nordului de prima străfulgerare argintie a unui trăsnet.
Nu o mai văzuse niciodată astfel, dar ştiuse. Stătea cu capul dat pe spate, abandonată pe deplin muncii ei, cu ochii scânteindu-i verzi de putere. Avea un aer sălbatic ce nu se datora decât parţial vântului ce îi învolbura părul şi îi făcea să fluture salopeta subţire pe care o purta. Era forţă în mâna care conducea penelul atât de fluid

şi, în acelaşi timp, atât de hotărât. Arăta ca o regină veghind asupra regatului ei.
Arăta ca o femeie aşteptând un amant. Cu sângele gonindu-i mânat de dorinţă, Grant îşi spuse că era şi una, şi alta.

Unde era femeia care plânsese în braţele lui cu doar câteva ore în urmă? Unde era fragilitatea şi lipsa de apă' rare care îl înspăimântaseră? Ii oferise atâta alinare cât se pricepuse, deşi ştia prea puţine despre cum să liniştească o femeie în lacrimi. Ii vorbise despre lucruri pe care nu le mai rostise cu voce tare de cincisprezece ani - fiindcă ea avusese nevoie să le audă, iar el, dintr-un motiv imposibil de definit, avusese nevoie să le spună. Şi o părăsise fiindcă se simţise târât în ceva necunoscut şi inevitabil.
Acum arăta invulnerabilă şi magnifică. Aceasta era o femeie căreia nici un bărbat nu i-ar fi rezistat vreodată, o femeie care putea alege şi alunga amanţi cu un singur gest. Nu teamă era ceea ce simţea acum, ci provocare, iar odată cu provocarea, o dorinţă atât de uriaşă încât ameninţa să îl înghită cu totul.
Gennie se opri din pictat la bubuitul unui tunet şi ridică privirea spre cer cu un fel de exaltare. O auzi râ-zând, cu o sfidare excitantă ce îl făcu să lupte împotriva unui nou val de dorinţă.
Pentru numele lui Dumnezeu, cine era femeia aceas-ta? se întrebă el. Şi de ce, pe toţi sfinţii din cer, nu reuşea să stea departe de ea?
Freamătul care o împinsese să termine tabloul era încă prezent. Pictura era gata, îşi spuse Gennie cu un sentiment de triumf ameţitor. Şi totuşi... mai era ceva. Pasiunea ei nu se risipise prin consumarea femeii şi a actului artistic, ci continua să se frământe în ea, neliniş-tită, aşteptând.
Atunci îl văzu, având în spate marea şi furtuna. Vântul bătu mai sălbatic. Sângele ei bubui în ritm cu el. Preţ de o clipă prelungă nu făcură decât să se privească, în timp ce tunetele şi fulgerele se tot apropiau.

Ignorându-l şi refuzând strălfulgerarea de căldură ce îi cerea să meargă la el, Gennie se întoarse la pânză. Aici şi doar aici se găsea ceea ce o chema, îşi spuse ea. Aici şi doar aici era ceea ce îi trebuia.
Grant o privi strângând u-şi vopselele şi pensulele. Era ceva în acelaşi timp regal şi sfidător în felul în care îi întorsese spatele şi îşi văzuse de ale ei. Insă nici nu putea nega tresărirea de recunoaştere pe care o simţise când

privirile li se întâlniseră. Sub picioarele lui pământul fu zguduit de un nou tunet. Se duse la ea.
Lumina se schimbă, scăzând în intensitate când soarele fu acoperit de nori. Aerul era atât de încărcat încât simţea scântei dansându-i pe piele. G^ennie îşi împacheta lucrurile cu mâini abile şi sigure. înfrânsese furtuna în dimineaţa aceea.
Putea înfrânge orice.
- Genvieve.
Nu mai era Gennie acum. O văzuse pe Gennie în curtea bisericii, râzând pradă unei încântări proaspete şi tinereşti. Gennie fusese cea care se agăţase de el plân-gând. Râsul acestei femei ar fi fost grav şi seducător, iar ea nu ar fi vărsat nici o lacrimă. Oricare dintre ele, ori-cine ar fi fost, Grant era atras de ea, irevocabil.
- Grant. închise capacul cutiei de vopsele înainte de a se întoarce. Ai ieşit devreme.
- Ai terminat.
- Da. Vântul îi spulbera părul cu sălbăticie în jurul capului şi, deşi expresia de pe chipul lui era încreme-nită, ochii îi erau întunecaţi şi neliniştiţi. Gennie ştia că propriile ei emoţii le reproduceau pe ale lui precum două jumătăţi ale aceleiaşi monede. Am terminat.
-Vei pleca acum.
Văzu emoţia triumfului pe chipul ei, îi văzu verdele capricios şi imprevizibil al ochilor.
- De aici? Scutură din cap, iar privirea îi alunecă spre mare. Valurile se umflau tot mai mari, şi nici o barcă nu mai îndrăznea să le pună la încercare acum. Da, am alte lucruri pe care vreau să le pictez.
Era ceea ce îşi dorea. Nu îşi dorise să se descotoro-seascâ de ea încă de la bun început? însă Grant nu spuse

absolut nimic, în timp ce tunetele mânioase continuau să se apropie.
-Ai să-ţi recapeţi solitudinea. Zâmbetul lui Gennie era relaxat şi batjocoritor. Ăsta e cel mai important lu-cru pentru tine, nu-i aşa? Iar eu am obţinut ce-am vrut de aici.

Ochii lui se îngustară, dar nu era sigur ce anume îl înfuriase.
- A, da?
- Aruncă o privire, îl invită ea cu un gest al mâinii.
Grant nu îşi dorise să vadă pictura, evitase intenţio-nat să îi arunce chiar şi cea mai mică privire. Acum ochii ei îl sfidau, iar gestul încheieturii ei se dovedi prea insolent pentru a putea fi ignorat. Băgându-şi degetele mari în buzunare, Grant se întoarse spre pânză.
Gennie văzuse prea mult din ceea ce îi trebuia lui acolo, din ceea ce simţea. Puterea mării nemărginite, gloria spaţiului şi provocarea fără sfârşit. Ignorase culorile discrete şi alesese altele îndrăzneţe. înlocuise delicateţea cu tăria. Ceea ce nu fusese decât o pânză goală era acum la fel de plină de forţă ca turbulentul Atlantic şi la fel de plină de secrete. Secretele îi aparţineau naturii, la fel cum puterea şi soliditatea farului îi aparţineau omului. Le surprinsese pe amândouă, punându-le faţă în faţă ca într-o luptă, dar arătând în acelaşi timp armonia lor veşnică. Tabloul îl tulbură, îl deranjă, îl atrase la fel de mult ca cea care îl crease.
Gennie simţi tensiunea acumulându-i-se la baza gâtului când Grant nu făcu decât să se încrunte spre pictură. Ştia că era tot ceea ce îşi dorise ea să fie, simţea că era, poate, cea mai bună lucrare pe care o crease vreodată. Dar era a lui - lumea lui, forţa lui, secretele lui care îi dominaseră emoţiile pe care le trăise cât timp pictase.
Chiar şi în clipa în care o terminase, pictura încetase a mai fi a ei şi devenise a lui.
Grant se îndepărtă cu un pas de tablou şi privi spre mare. Fulgerele erau mai aproape acum; le văzu scânte-ind primejdios în spatele norilor întunecaţi şi mânioşi. Părea să nu-şi mai găsească nicidecum cuvintele, frazele

ce îi veneau întotdeauna atât de uşor. Nu se putea gândi la nimic în afară de ea şi de dorinţa care se înălţase şi îi strânsese stomacul în noduri.
- E în regulă, spuse el sec.
Nici dacă ar fi lovit-o nu i-ar fi provocat o durere mai mare. Icnetul ei mărunt fu acoperit de geamătul vântului.

Pentru o clipă, Gennie rămase cu privirea aţintită asupra spatelui lui, străpunsă de junghiuri de durere.
Respingere... avea să înceteze vreodată să îi mai ofere ocazii de a o respinge?
Durerea se transformă în mânie în doar câteva secunde. Nu avea nevoie de aprobarea lui, de plăcerea lui, de înţelegerea lui. Avea în ea însăşi tot ceea ce îi trebuia. Intr-o tăcere furioasă, băgă pânza în mapa de transport, apoi îşi plie şevaletul. Strângându-şi lucrurile, se întoarse încet spre el.

- înainte să plec, aş vrea să-ţi spun ceva. Vocea îi rostea calmă vocalele fluide. Nu se întâmplă prea des să constaţi că prima ta impresie a fost devastator de corectă. In prima noapte când te-am cunoscut, mi-ai părut un bărbat grosolan şi arogant, lipsit de calităţi care să compenseze pentru asta. Vântul îi suflă părul în ochi, iar ea smuci din cap pentru a şi-l da pe spate, astfel încât să-şi poată păstra privirea de gheaţă aţintită în ochii lui. E foarte satisfăcător să constat cât de mare dreptate am avut... şi să te pot detesta cu atâta intensitate.

Cu bărbia în vânt, Gennie se întoarse şi se duse la maşină. Deschise cu o smucitură portbagajul şi îşi băgă us-tensilele şi pânza, lăsându-se dusă cu o plăcere perversă de valul de furie ce o consuma. Când mâna lui Grant se închise peste braţul ei, trânti portbagajul şi se răsuci pe călcâie, pregătită să lupte în orice condiţii, pe orice teren. Orbită de propriile ei emoţii, nu observă fierbinţeala din ochii lui, nici cât de gâfâit respira.

-Tu crezi că am să te las pur şi simplu să pleci? întrebă el. Crezi că poţi să apari în viaţa mea, să îţi iei ce vrei şi să nu laşi nimic în urmă?

Pieptul lui Gennie se ridica sacadat, ochii îi scânte- iau. Cu un dispreţ calculat, coborî privirea spre degetele încleştate pe braţul ei.

- la-ţi mâinile de pe mine, spuse ea, rostind rar cuvintele, cu o precizie insolentă.

Cerul fu spintecat de fulgere în timp ce rămaseră cu privirile aţintite unul asupra celuilalt - o flacără de un alb rece pe fundalul cenuşiului clocotitor şi al violetului mânios. Urletul asurzitor al tunetului înecă înjurătura lui Grant. Urmă o clipă de nehotărâre, fierbinte, apoi balanţa se răsturnă în vântul ce urla victorios.
-Ar fi trebuit să-mi asculţi sfatul, rosti el printre dinţi, şi să rămâi la conţii şi la baronii tăi.
Apoi începu să o tragă prin iarba aspră, împotriva vântului.
- Ce dracu' crezi că faci?
- Ce ar fi trebuit să fac din clipa în care ai dat buzna în viaţa mea.
Să o ucidă? Gennie privi stâncile şi marea turbată de sub ele. Dumnezeu îi era martor că părea capabil să ucidă în acel moment - şi poate că voia să o lase să creadă că era în stare să o împingă de pe buza stâncii.
Dar ştia ce însemna acea violenţă din el, ştia unde avea să îi aducă pe amândoi. I se împotrivi sălbatic în timp ce el continuă să o târască spre far.
- Cred că eşti nebun! Dă-mi drumul!
- Cred că sunt, consimţi el tensionat.
Fulgerul lovi din nou, despicând cerul. Din văzduh începu să cadă ploaia.
-Am zis să-ţi iei mâinile de pe mine!
Grant se întoarse spre ea atunci, cu faţa sculptată şi umbrită în lumina nebunească a furtunii.
-Este prea târziu pentru asta! îi strigă el. La naiba, o ştii la fel de bine ca mine. A fost prea târziu încă din prima clipă.
Ploaia se revărsă peste ei, răpăitoare şi caldă. A
- Refuz să mă las târâtă în patul tău, ai auzit?! II prinse de tricoul ud cu mâna liberă, în timp ce trupul îi vibra de furie şi de dorinţă. Refuz să mă las târâtă oriunde. Crezi

că poţi să decizi pur şi simplu că ai nevoie de o amantă şi să mă iei pe sus?
Răsuflarea lui intra şi ieşea sacadat din plămâni. Ploaia ce cădea torenţial pe faţa lui nu făcea decât să accentueze întunecimea pasională din ochii lui. Gennie era alunecoasă

şi udă. Ca o sirenă? Poate că aşa şi era, dar el deja se zdrobise cu vasul de recif.
-Nu orice amantă. O trase în braţele lui, hainele lor ude lipindu-se între ele, apoi părând să dispară. Pe tine. La naiba, Gennie, ştii că e vorba de tine.
Feţele lor erau atât de aproape, privirile înlănţuite. Uitaseră amândoi de furtuna din jurul lor, copleşiţi fi-ecare de uraganul din interior. Inimile lor bubuiau lao-laltă. Dorinţele lor se ciocneau violent. Plină de teamă şi triumf, Gennie îşi dădu capul pe spate.
-Arată-mi.
Grant o strânse şi mai tare în braţe, astfel că nici vântul nu ar fi reuşit să treacă printre ei.
-Aici, spuse el aspru. Pe Dumnezeu, aici şi acum.
Gura lui o asedie cu sălbăticie pe a ei, iar ea îi răspunse. Descătuşată, pasiunea îi împinse cu mult dincolo de raţiune, dincolo de civilizaţie, adânc în tunelul întunecat al dorinţei haotice. Buzele lui goniră peste faţa ei, căutând să devoreze tot ceea ce putea fi consumat şi mai mult de-atât. Când dinţii lui o zgâriară uşor peste tendo- nul gâtului, Gennie gemu şi îl trase cu ea la pământ.
Vântul era brutal şi ţipător, ploaia, violentă şi intensă, marea furtunoasă bubuia şi se spărgea asurzitor. Dar nu însemnau nimic în faţa acelui uragan. Grant uită de ele, strângând-o lângă trupul lui, simţindu-i fiecare linie şi curbă ca şi cum i-ar fi smuls deja hainele de pe ea. Inima ei bătea sălbatic. Grant avea impresia că îşi croise drum în pieptul lui pentru a deveni una cu inima lui.
Trupul ei era asemenea unui cuptor. Nu ştiuse că putea simţi o asemenea fierbinţeală de la o altă fiinţă. Insă era vie, mişcându-se sub el, cu mâinile căutând curioase, cu gura cerând lacomă. Ploaia ce îi lovea din toate părţile ar fi trebuit să stingă acel foc, însă nu făcea decât să-l înteţească, astfel că apa ar fi putut să sfârâie la atingere.

Grant nu mai ştia nimic în afară de lăcomie, în afară de dorinţa fără vârstă şi de impulsurile primitive. Gen- nie îl vrăjise încă din prima clipă, iar acum, în cele din urmă, cedase. Mâinile ei erau în părul lui, readucându-i de fiecare

dată gura la a ei, ca buzele ei să-i poată tăia răsuflarea, stârnind o foame şi mai grozavă.
Se rostogoliră prin iarba udă până când ea ajunse deasupra lui, gura ei devorând-o pe a lui cu o forţă şi intensitate cărora doar el era capabil să le răspundă. Cu mişcări frenetice, trase de tricoul lui, smucind şi smul-gând până i-l trase peste cap şi îl aruncă. Cu un geamăt jos şi prelung, îşi trecu mâinile peste el. Raţiunea lui Grant se făcu ţăndări. Cu brutalitate, o împinse pe spate, lăsând-o cu res-piraţia tăiată când fulgerul explodă deasupra capetelor lor. Ignorând nasturii, îi trase bluza de pe ea, disperat să atingă ceea ce îşi refuzase zile întregi. Mâinile lui alunecară peste pielea ei udă, frământând, posedând, grăbindu-se în lăcomia lui de a lua mai mult. Iar când ea se arcui spre el, agilă şi poruncitoare, îşi îngropă gura în sânul ei şi se pierdu cu totul.
Simţi gustul ploii pe ea, împletit cu cel al tunetului de vară şi al propriului ei parfum de noapte. Precum un om pe cale să se înece, se agăţă de ea, cufundându-se tot mai departe de suprafaţă. Ştia ce însemna să doreşti o femeie, dar nu astfel.
Dorinţa putea fi controlată, canalizată, ghidată. Deci ce era ceea ce se zvârcolea în el? Degetele lui îi lăsau vă- nătăi, dar nu era conştient de acest lucru în disperarea lui de a lua totul şi de a lua cât mai rapid.
Când îi trase blugii în jos pe şolduri fu în acelaşi timp excitat şi frustrat când haina i se lipi de piele şi de acele rotunjimi fine şi înguste. Luptându-se cu materialul ud al blugilor, coborî cu gura pe fiecare centimetru de piele dezgolit, fiind încântat când Gennie se arcui şi gemu. Dinţii lui o zgâriară uşor pe şold, pe coapsă, alunecând apoi spre interiorul genunchiului când reuşi să-i tragă jos de tot, apoi îi aruncă grămadă.
înnebunit, îşi cufundă limba în ea şi o auzi strigând în vânt. Fu năpădit de fierbinţeală. Ploaia îi cădea

pe spate, dar nu o simţea, i se scurgea de pe păr pe pie-lea ei, dar nu reuşea cu nimic să dilueze din pasiunea ce îi împingea tot mai aproape de momentul culminant.

Apoi se chinuiră amândoi cu pantalonii lui de blugi, mâinile încâlcindu-li-se în timp ce buzele li se contopeau din nou. Sunetele guturale ale lui Gennie ar fi putut fi o încercare de a-i rosti numele sau un nou descântec pe care îl arunca asupra lui. Nu îi mai păsa.
Fulgerele îi luminară faţă o dată, orbitor - linia tă-ioasă a pometilor, ochii oblici şi aproape închişi, buzele pline şi moi întredeschise şi tremurând sub răsuflarea ei. In clipa aceea era o vrăjitoare, iar el se lăsa vrăjit de bunăvoie.
Cu gura lipită de locul unde pulsul îi bubuia în gât, o penetră, posedând-o cu o adoraţie violentă pe care nu o înţelegea. Când ea încremeni şi ţipă, Grant făcu un efort supraomenesc de a-şi găsi atât echilibrul, cât şi raţiunea. Apoi ea se strânse în jurul lui, trăgându-l în întunericul ei învăluit în satin.
Cu răsuflarea tăiată, năucit, golit, Grant rămase cu faţa îngropată în părul lui Gennie. Ploaia încă mai cădea, dar până în acel moment nu îşi dăduse seama că îşi pierduse din forţă. Furtuna trecuse, consumată de ea însăşi, ca tot ceea ce era pasiune. Simţi bătăile mărunte ale inimii ei sub el şi tremurul ei. închizând ochii, încercă să-şi recapete tăria şi controlul care să-i permită să gândească lucid.
-O, Doamne. Vocea îi era aspră şi răguşită. Nu îşi găsea cuvintele pentru o scuză; i se părea mai mult decât inutilă. De ce nu mi-ai spus? murmură el, rostogolin- du-se de pe ea pentru a se întinde pe spate pe iarba udă. La naiba, Gennie, de ce nu mi-ai spus?
Ea rămase cu ochii închişi, lăsând ploaia să îi cadă pe pleoape, peste faţă şi peste trupul ce îi pulsa. Aşa ar fi trebuit să fie? se întrebă ea. Era normal să se simtă atât de istovită, atât de moleşită, în timp ce pielea ei vibra peste tot, peste tot unde o atinsese mâna lui? Era normal să se simtă ca şi cum toate zăvoarele din ea ar fi fost sparte? De către cine, el sau ea, nu mai conta.

însă intimitatea ei dispăruse şi, odată cu ea, şi nevoia de intimitate.
însă acum, auzind întrebarea lui aspră - o acuzaţie? - simţi un junghi de durere mai tăios decât pierderea inocenţei. Nu spuse nimic.

-Gennie, m-ai lăsat să cred că eşti...
- Ce anume? întrebă ea, deschizând ochii.
Norii erau încă întunecaţi, văzu ea, dar fulgerele încetaseră.
Blestemându-se în sinea lui, Grant îşi trecu o mână prin păr.
-Gennie, ar fi trebuit să-mi spui că nu ai mai fost niciodată cu un bărbat.
Şi cum era posibil, se întrebă el, să nu mai fi lăsat nici un bărbat să o atingă până atunci?
Să fie el primul ei bărbat... şi singurul.
-De ce? spuse ea sec, dorindu-şi să-l vadă plecat, dorindu-şi să aibă ea tăria de a pleca. Era treaba mea.
înjurând, Grant îşi schimbă poziţia, aplecându-se deasupra ei. Ochii îi erau întunecaţi şi mânioşi, dar când Gennie încercă să se retragă, el o imobiliză.
- Nu am rezerve prea mari de blândeţe, îi spuse el, iar cuvintele îi ieşiră tremurătoare de emoţie. Dar aş fi folosit tot ceea ce aveam, aş fi încercat să găsesc mai multă, pentru tine. Când ea se mulţumi să îl fixeze cu privirea, Grant îşi sprijini fruntea de a ei. Gennie...
Toate îndoielile ei, toate temerile ei se topiră în faţa acelui cuvânt murmurat cu tandreţe.
- Nu îmi doream blândeţe în acel moment, şopti ea. Prmzându-i faţa între palme, i-o ridică. Dar acum...
îi zâmbi şi văzu încruntarea pălind din ochii lui.
Grant depuse un sărut pe buzele ei, uşor, mai mult ca o şoaptă, apoi, ridicându-se, o luă pe sus. Gennie râse, savurând senzaţia de lejeritate şi de libertate.
- Ce faci acum?
- Te duc înăuntru să poţi să te încălzeşti, să te usuci şi să faci dragoste cu mine din nou - poate nu neapărat în ordinea asta.
Gennie îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

- începe să-mi placă ideile tale. Cum rămâne cu hainele noastre?
- Putem să recuperăm mai târziu ce-a mai rămas din ele. Deschise uşa farului. Nu vom avea nevoie de ele o bună bucată de vreme.

-In mod cert îmi plac ideile tale. îşi apăsă gura pe gâtul lui. Chiar ai de gând să urci scările alea cu mine în braţe?
-Da.
Gennie aruncă o privire spre scările în spirală şi se ţinu mai strâns.
-Vreau doar să remarc că nu ar fi teribil de romantic dacă s-ar întâmpla să te împiedici şi să mă scapi.
- Femeia îmi pune la îndoială bărbăţia.
- Echilibrul, îl corectă ea, în timp ce începură să urce. Se înfioră când pielea ei udă se răci, apoi izbucni brusc în râs. Grant, te-ai gândit ce impresie ar produce grămezile alea de haine aruncate dacă s-ar întâmpla să treacă cineva pe aici?
- Probabil ar sugera în mare măsură exact ceea ce s-a întâmplat, reflectă el. Şi ar trebui să descurajeze eventualii trecători de la a ne deranja. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai demult - sunt mult mai bune decât o pancartă „câine periculos”.
Gennie oftă, parţial de uşurare când ajunseră la palier.
- Eşti un caz fără speranţă. Oricine ar crede că eşti Clark Kent.
Grant se opri în pragul băii şi o fixă cu privirea.
- Poftim?
-Ştii tu, că ascunzi o identitate secretă. Deşi tu eşti orice numai blând şi binevoitor nu, adăugă ea, jucându-se cu o buclă umedă ce îi atârna peste ureche. Ţi-ai amenajat farul ăsta ca pe un fel de Fortăreaţă a Solitudinii.
Privirea prelungă şi intensă continuă.
-Cum o chema pe mama pământeană a lui Clark Kent?
- Asta e un concurs de cultură generală?
- Ştii răspunsul?

Ea arcui o sprânceană, văzând că ochii lui deveniseră brusc atât de serioşi.
- Martha.
- Fir-aş a naibii, murmură Grant. Râse, apoi o sărută scurt, intr-o manieră derutant de prietenoasă având în vedere că erau goi şi lipiţi unul de celălalt. Continui să mă surprinzi, Genvieve. Cred că sunt nebun după tine.

Cuvintele lui uşoare îi ajunseră direct la inimă, dân- du-i-o peste cap.
-Fiindcă ştiu numele mic al mamei adoptive a lui Superman?
Grant o dezmierdă cu obrazul, primul gest cu adevărat tandru pe care îl vedea vreodată la el. în clipa acea se simţi pierdută, cum nu se mai pierduse vreodată.
- Printre altele. Simţind-o că tremura, Grant o trase mai aproape de el. Haide, intră la duş, ai îngheţat.
Intră în cadă înainte de a o pune jos apoi, conti-nuând să o ţină aproape, îşi apăsă gura pe a ei într-un sărut prelung, plin de alean. în toiul furtunii, al pasiu-nii, Gennie se simţise invulnerabilă. Acum, odată ino-cenţa pierdută, odată conştientă, fu cuprinsă din nou de teamă. Cu puţin timp în urmă i se oferise, poate chiar îi impusese să o posede, dar acum nu putea decât să se agaţe de el, năucită de minunăţia a ceea ce se petrecuse.
Când apa se revărsă peste ea, torenţială şi fierbinte, tresări şi icni. Cu un hohot vag de râs, Grant o mângâie intim peste şold.
- E plăcut?
Deveni plăcut, după şocul iniţial, dar Gennie îşi dădu capul pe spate şi îl privi cu ochii îngustaţi.
-Ai fi putut să mă avertizezi.
-Viaţa e plină de surprize.
„Cum ar fi să te îndrăgosteşti'*, îşi spuse ea, „tocmai când nu aveai nici cea mai mică intenţie să o faci". Gennie zâmbi, descoperind că braţele ei se încolăciseră în jurul gâtului lui.
-Ştii... îşi trecu uşor limba peste gura ei. încep să mă obişnuiesc cu gustul tău - şi cu atingerea ta când eşti udă. Sunt tentant să rămân aici următoarele câteva ore.

Gennie îşi îngropă faţa la pieptul lui în timp ce mâi-nile lui coborâră mângâietoare pe spatele ei. Mâini pu-ternice, de o asprime ce contrasta cu eleganţa formei lor. Nu existau alte mâini pe care şi le-ar fi putut imagi-na atingând-o. înconjurat de aburul ce se ridica în jurul lui şi având-o în braţe pe Gennie, moale şi maleabilă, Grant simţi din nou

dorinţa ameţitoare, violentă, crescând în el. Muşchii i se contractară sub efectul ei - întinzân- du-se, pregătindu-se.
-Nu, nu şi de data asta, murmură el, apăsându-şi gura pe gâtul ei.
De data asta avea să ţină cont de fragilitatea ei şi de minunea de a fi singurul bărbat care o avusese vreodată. Oricât tandreţe exista în el, oricâtă ar fi putut găsi, avea să i-o ofere ei.
- Ar trebui să te usuci. O muşcă mărunt de buze înainte de a o desprinde din braţele lui. Gennie zâmbea, dar privirea îi era nesigură. Oprind apa, Grant încercă să ignore teama foarte reală pe care i-o stârnea vulnerabilitatea ei. Luând un prosop de pe suport, îl trecu mângâietor peste faţa ei. Haide, ridică braţele.
Ea se supuse, punându-şi mâinile pe umerii lui, în timp ce el înfăşură prosopul în jurul ei. Lent, presărând săruturi blânde şi cuminţi pe toată faţa ei, petrecu mar-ginile prosopului şi îl legă lejer deasupra sânilor ei. Gennie închise ochii pentru a savura pe deplin senzaţia de a fi răsfăţată.
Folosind un alt prosop, Grant începu să îi usuce părul. Atent, leneş, în timp ce inima ei începu să go-nească, îi frecţionă bine părul cu prosopul.
- Te-ai încălzit? murmură el, plecându-şi capul pentru a o muşca mărunt de ureche. Tremuri.
Cum ar fi putut să îi răspundă când inima i se oprise în gât şi bubuia acolo? începea să fie cuprinsă de fierbinţeală, însă trupul i se înfiora de nerăbdare, nesiguranţă, dor. Grant nu ar fi avut altceva de făcut decât să îşi atingă gura de a ei şi şi-ar fi dat seama că, în acel moment, pentru totdeauna, era a lui.

-Te doresc, îi spuse el încet. Te-am dorit de la bun în-ceput. îşi trecu uşor limba peste urechea ei. Ştiai asta.
-Da.’
Cuvântul ieşi susurat, ca un oftat.

- Ştii cât de mult mai tare te doresc acum, chiar mai mult decât acum o oră? Gura lui o acoperi pe a ei înain-te să apuce să răspundă. Vino în pat, Gennie.
Nu o duse pe sus, ci o luă de mână, pentru a putea păşi împreună în lumina cenuşie şi subţire a camerei lui. Pulsul ei bătea sălbatic. Prima dată se întâmplase fără gânduri şi fără îndoieli. Dorinţa o copleşise, iar pu-terea se revărsase prin ea. Acum mintea îi era limpede, iar nervii întinşi la maximum. Ştia unde putea să o ducă Grant cu doar o atingere, doar o degustare. Călătoria îi inspira în egală măsură teamă şi dorinţă.
- Grant...
însă el nu o atinse aproape deloc, mulţumindu-se să-i prindă faţa în palme când se opriră lângă pat.
- Eşti foarte frumoasă. Privirea lui era aţintită în ochii ei, intensă, scrutătoare^... Prima dată când te-am văzut, mi s-a tăiat răsuflarea. încă mai ai efectul ăsta.
La fel de tulburată de privirea lui prelungă şi de cu-vintele calde pe cât fusese de săruturile lui furtunoase, Gennie ridică mâinile şi îl prinse de încheieturi.
- Nu am nevoie de cuvintele astea decât dacă vrei tu să mi le oferi. Nu îmi doresc decât să fiu cu tine.
-Tot ce îţi voi spune vreodată va fi adevărat sau nu îţi voi spune nimic.
Se aplecă deasupra ei, atingându-şi gura de a ei, însă doar muşcând mărunt, testând moliciunea, zăbovind asupra acelui gust infuzat cu miere. Ducând-o în adâncuri de tandreţe, îşi lăsă degetele să îi alunece pe faţa ei, mângâind uşor, dezmierdând. Gennie îşi simţi capul cuprins de ameţeală, iar trupul, de moliciune. Aproape nici nu simţi mişcarea când se întinseră pe pat.
Apoi păru să simtă totul - minusculele noduri din aşternuturi, textura nici foarte fină, nici foarte aspră a palmelor lui, covorul subţire de păr de pe pieptul lui. Totul, simţi totul, ca şi cum pielea ei ar fi devenit brusc moale şi sensibilă ca a unui nou-născut. Iar el o tratâ

ca şi cum intr-adevăr ar fi fost atât de preţioasă, cu săruturi lente, uşoare ca o şoaptă, presărate pe faţa ei şi cu

mâini ce o atingeau provocatoare, dar excitând-o fără a-i impune nimic.
Senzaţia de plutire pe care o trăise în curtea bisericii se lăsă din nou asupra ei, dar însoţită acum de freamătul înfiorat al cunoaşterii. Ştiind unde se puteau împinge reciproc, Gennie oftă. De data aceasta călătoria avea să fie senzuală, leneşă şi plină de iubire.
Lumina ce se strecura pe fereastră era subţire, de un cenuşiu lăptos din cauza norilor ce încă ascundeau soarele. Proiecta umbre şi mistere. Auzea marea - nu mugetul ei titanic şi asurzitor, ci ecoul şi promisiunea de putere. Iar când Grant îi murmură cuvinte dulci, îi aduse aminte de mare, cu toţi curenţii şi valurile ei furtunoase. Nevoia urgentă pe care o simţise până atunci se transformase într-o plăcere calmă. Deşi dorin-ţele ei nu scâzuseră în intensitate, simţea acum o alinare, o încredere oarbă pe care nu se aşteptase să o simtă vreodată. Grant ar fi protejat-o dacă ar fi avut nevoie de el, ar fi preţuit-o în stilul lui propriu. Dincolo de poruncile şi de nerăbdarea lui se afla un bărbat capabil să ofere fără limite atunci când ţinea la cineva. A descoperi acest lucru însemna a descoperi totul.
„Atinge-mă, nu înceta vreodată să mă atingi. “ Iar el păru să îi audă rugămintea mută, mângâind, zăbo-vind, explorând. Plăcerea era lichidă şi uşoară, ca un râu leneş, ca o ploaie transformată în ceaţă. Mintea ei era atât de înceţoşată de el, doar de el, încât nu îşi mai considera trupul o entitate separată, ci doar o jumătate dintr-un întreg.
Murmure blânde şi suspine uşoare, căldura pe care doar carnea o putea oferi cărnii. Gennie îl descoperi pe bărbatul pe care nu îl dezvăluia decât atât de rar, în faţa oricui. Sensibilitatea, fiindcă era ceva ce nu-i stătea în fire, era cu atât mai dulce.
Blândeţea, atât de adânc ascunsă, era cu atât mai excitantă.
Aproape că nu-şi dădu seama când maleabilitatea ei începu să se încingă, devenind excitaţie. însă el, da.

Transformarea subtilă din mişcările ei, din respiraţia ei, îi stârni un fior de plăcere pe şira spinării. Şi se delectă şi mai mult privindu-i pur şi simplu chipul în lumina scăzută. O scânteiere de pasiune îi aduse aminte că nimeni nu o mai atinsese vreodată aşa cum o făcea el. Şi nimeni nu avea să o mai facă. Atâta timp avusese grijă să nu permită nimănui să se apropie prea mult, să blocheze orice sentiment de posesiune, să evite să fie posedat. Deşi acea tresărire de posesivitate îl deranja, nu o putea înăbuşi. Era a lui. Grant îşi spuse că acest lucru nu însemna, încă, că era şi el al ei. Insă nu se putea gândi la nimeni altcineva.
Ii acoperi trupul cu săruturi lente până când gura lui trecu uşor, apoi se opri pe umărul ei. Iar când o simţi cedând, complet, fără ezitare, o duse încă o dată, icnind, pe marginea prăpastiei. Când ea gemu, îşi apăsă buzele peste ale ei, dorindu-şi să şi simtă sunetul, nu doar să îl audă. Fără un gând, topită toată, arzând, Gennie se mişcă deodată cu el, răspunzând doar din instinct ritmului lui agonizant de lent. Ar fi vrut să se grăbească, ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în acea lume vagă a viselor. Acum, de-abia acum, înţelegea pe deplin de ce întâlnirea dintre două trupuri diferite se numea a face dragoste.
Se deschise spre el, oferindu-i totul. Când el se stre-cură în ea, îi simţi înfiorarea, auzi geamătul înăbuşit pe gâtul ei. Respiraţia lui răsuna sacadat în urechea ei, dar păstră acelaşi ritm delicios de lent. Nu putea fi atât de mult - nu ştiuse niciodată că ar fi putut fi -, dar el îi arătă.
Alunecă într-un tunel cu marginile moi, neclare, ce deveni tot mai adânc şi tot mai fin până când întreaga ei existenţă se concentră acolo, în acea fierbinţeală de catifea ce promitea veşnicia. Se dezbrăcă de raţiune strat după strat, până când trupul ei rămase ghidat doar de simţuri. Grant tremura - sau poate ea? Lăsându-şi mâinile să îi alunece peste umerii lui, îi simţi muşchii tari şi tensionaţi, în timp ce mişcările lui erau blânde şi relaxate. Prin ceaţa de plăcere îşi dădu seama că îşi

refuza propriile nevoi pentru a se ocupa de ale ei. Fu năpădită de un val de emoţie de sute de ori mai intensă decât pasiunea.

- Grant. Numele lui ieşi ca o şoaptă, în timp ce braţele ei se strânseră în jurul lui. Acum. Ia-mă acum.
- Gennie.
Ridică faţa pentru a privi pentru o clipă ochii ei atât de întunecaţi, înainte ca gura lui să o întâlnească pe a ei. Controlul lui păru să cedeze în momentul contactului şi îi înghiţi suspinele, năpustindu-se cu ea spre punctul culminant.
Trecură dincolo de gânduri şi de nevoia de ele.

capitolul 8
Intinzându-se leneş şi oftând prelung, Gennie se tre-zi. Un obicei adânc înrădăcinat o făcea să se trezească devreme şi rapid. Prima ei senzaţie de dezorientare păli aproape imediat. Nu, fereastra inundată de soare nu era a ei, dar ştia a cui era. Ştia a cui era şi de ce.
Căldura dimineţii avea o textură nouă - ca de la trup la trup, bărbat la femeie, amant la amantă. Fu năpădită în acelaşi timp de un fior de fericire şi de unul de încântare ce alungară şi ultimele urme de somnolenţă. Întorcând capul, Gennie îl privi pe Grant dormind.
Se lăfăia în pat, descoperi Gennie amuzată, ocupând aproximativ trei sferturi din el. Peste noapte o tot împinsese până ajunsese la vreo zece centimetri de margine. Braţul lui era petrecut neglijent peste trupul ei - nu ca al unui amant, îşi spuse ea cu regret, ci fiindcă se întâmplase pur şi simplu să se afle în spaţiul lui. Acaparase cea mai mare parte din perna ei. Pe fundalul albului simplu, faţa lui era profund bronzată, umbrită de barba subtilă ce îi crescuse pe obraji. Privindu-1, Gennie îşi dădu seama că era complet relaxat, cum nu îl mai văzuse decât o singură dată până atunci - în timpul plimbării lor pe plajă.
„Ce te motivează în viaţă, Grant?“ se întrebă ea, ce-dând tentaţiei de a se juca puţin cu capetele părului lui

ciufulit. „Ce te face atât de intens, atât de solitar? Şi de ce îmi doresc cu atâta disperare să te înţeleg şi să îţi împărţi cu mine secretele pe care le păstrezi?'1

Cu vârful unui deget, atent, delicat, Gennie trasă conturul obrazului lui. O faţă puternică, îşi spuse ea, aproape aspră, şi totuşi, ocazional, în ochii lui apăreau pe neaşteptate sclipiri de umor şi de sensibilitate. Atunci asprimea dispărea şi nu mai rămânea decât forţa.
Grosolan, distant, arogant; erau toate lucruri ce îl caracterizau. Iar ea îl iubea - în ciuda acestor lucruri, sau poate datorită lor.
Doar datorită blândeţii pe care o dovedise faţă de ea se simţise în stare să recunoască, să admită această revelaţie, dar fusese adevărat de la bun început.
Tânjea să i-o spună, să rostească acele cuvinte simple, delicioase. îşi împărţise trupul cu el, îi oferise inocenţa ei şi încrederea ei. Acum voia să îşi împărtăşească şi emoţiile. Iubirea, credea ea, era ceva ce trebuia oferit liber, fără condiţii. însă îl cunoştea suficient de bine pentru a înţelege că el era cel care trebuia să facă primul acel pas. Natura lui o impunea. Un alt bărbat ar fi fost, poate, flatat, încântat, chiar uşurat să audă o femeie declarându-şi sentimentele cu atâta uşurinţă. Grant, reflectă Gennie, s-ar fi simţit încolţit.
Stând nemişcată şi privindu-1, se întrebă dacă din cauza unei femei ajunsese să se izoleze astfel. Gennie era convinsă că doar o suferinţă sau o dezamăgire îl determinaseră atât de ferm să devină inabordabil. Exista în el o bunătate elementară pe care o ascundea, un talent pe care aparent nu îl folosea şi o căldură sufletească pe care o ţinea doar pentru el. De ce? Oftând, îi dădu la o parte părul de pe frunte. Acestea erau misterele lui; nu putea decât să spere că avea să fie suficient de răbdătoare să aştepte până se simţea pregătit să i le împărtăşească.
încălzită, satisfăcută, Gennie se cuibări lângă el, murmurându-i numele. Răspunsul lui Grant fu un murmur indescifrabil, apoi se întoarse pe burtă, îngropându-şi faţa în pernă. Mişcarea îi mai răpi lui Gennie câţiva centimetri preţioşi din saltea.
Singurătatea unui bărbat 131
- Hei! Râzând, se împinse în umărul lui. Dă-te la o parte.
Nici o reacţie.

„Ce diavol romantic eşti“, îşi spuse Gennie amuzată, apoi, apăsându-şi buzele pe acel umăr de neclintit, se dădu jos din pat. Grant profită imediat de tot spaţiul disponibil.
Era un singuratic, reflectă Gennie, privindu-l cum stătea întins de-a curmezişul peste aşternuturile boţite. Nu era un bărbat obişnuit să facă loc altcuiva. Cu o ultimă privire gânditoare, Gennie ieşi pe coridor şi se duse la duş.
Treptat, sunetul apei curgând îl trezi. Ameţit, Grant rămase nemişcat, întrebându-se somnoros de cât efort ar fi fost nevoie pentru a deschide ochii. Era un obicei adânc înrădăcinat al lui să amâne momentul trezirii până nu mai putea fi evitat.
Cu faţa îngropată în pernă, simţi mirosul lui Gen-nie. li stârni imagini de vis, imagini fierbinţi, dar nu pe deplin formate. Erau scene neclare, vagi, ce reuşeau în acelaşi timp să îl stârnească şi să îl liniştească.
Doar pe jumătate treaz, Grant se foi suficient cât să descopere că era singur în pat. Căldura ei încă nu se risipise - plutea în aşternuturi şi pe pielea lui. Rămase cufundat în ea pentru o clipă, neştiind prea bine de ce i se părea atât de bună, neîncercând să găsească raţional un răspuns.
îşi aminti ce simţise când o atinsese, gustul ei, felul în care pulsul ei tresărise sub atingerea degetelor lui.
Mai existase vreodată o femeie care să îl facă să o dorească atât de intens? Care să îl poată face să se simtă când confortabil, când scos din minţi? Cât de aproape era de graniţa dintre dorinţă şi nevoie, sau nu cumva o trecuse deja?
Erau mai multe întrebări decât putea el duce - cel puţin nu câtă vreme mintea îi era înceţoşată de somn şi de gândul la Gennie. Trebuia să se scuture de rămăşiţele somnului şi să se distanţeze de Gennie înainte să poată găsi răspunsuri.

Ameţit, Grant se ridică în capul oaselor, trecând u-şi o mână peste faţă când Gennie reintră în cameră.
- Bună dimineaţa.
Cu părul înfăşurat intr-un prosop şi cu halatul lui Grant legat larg la brâu, Gennie se aşează pe marginea patului.

Impletindu-şi mâinile în spatele gâtului lui, se aplecă şi îl sărută.
Mirosea a săpunul şi a şamponul lui - ceea ce făcu acel sărut simplu devastator de intim. Chiar în timp ce gândul începu să i se furişeze în minte, Gennie se retra-se şi îi zâmbi prietenos.
- Te-ai trezit?
- Aproape. Fiindcă voia să îi vadă părul, Grant îi trase prosopul de pe cap şi îl lăsă să cadă pe podea. Tu te-ai trezit de mult?
- Doar de când m-ai împins din pat. Râse când sprâncenele lui se strânseră într-o expresie încruntată. Nu am exagerat prea mult. Vrei cafea?
-Da.
Când Gennie se ridică, Grant o prinse de mână, ţinându-i-o până când zâmbetul ei deveni nedumerit. Oare ce voia să îi spună? se întrebă Grant. Ce voia să îi mărturisească - sau lui însuşi? Nu era sigur de nimic în afară de faptul că, indiferent ce s-ar fi întâmplat în el în acel moment, lucrurile ajunseseră deja prea departe pentru a mai putea fi oprite.
- Grant?
- Cobor şi eu într-un minut, mormăi el, simţindu-se ca un neghiob. Pregătesc eu micul dejun de data asta.
- In regulă.
Gennie ezită, întrebându-se dacă avea să-i spună ceea ce intenţionase cu adevărat să spună, apoi îl lăsă în pace.
Grant mai rămase în pat o clipă, ascultând sunetul paşilor ei pe scările lui. Paşii ei - scările lui. Cumva linia de demarcaţie dintre cele două începea să pălească. Nu era sigur că avea să mai poată sta vreodată în propriul lui pat fără să şi-o imagineze pe Gennie cuibărită lângă el.
însă avusese şi alte femei, îşi aminti Grant. Se bucurase de compania lor, o apreciase. Apoi le uitase. De ce era

atât de sigur că în ceea ce o privea pe Gennie nu avea să uite nimic? Absolut nimic, nici măcar acel minuscul semn de naştere palid pe care îl descoperise pe şoldul ei - o semilună pe care o putea acoperi cu degetul lui mic. In

mod prostesc, se bucurase să o dea la iveală - era ceva ce nici un alt bărbat nu văzuse sau atinsese.
Se purta ca un idiot, îşi spuse el - era încântat de faptul că era primul ei iubit, obsedat de ideea de a fi şi ultimul, unicul. Trebuia să fie singur o vreme, atâta tot, să îşi poată privi sentimentele cu o oarecare detaşare. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să înceapă să o lege cu frânghii care, la rândul lor, l-ar fi legat şi pe el.
Ridicându-se, scotoci prin sertare până găsi o pereche de pantaloni scurţi. Avea să pregătească micul dejun, să o trimită acasă, apoi să se întoarcă la muncă.
Insă când ajunse la baza scărilor simţi mirosul de cafea, o auzi cântând. Grant fu lovit de o puternică impresie de dejâ-vu. Era explicabil, îşi spuse el, era explicabil fiindcă aceeaşi scenă şă petrecuse în prima dimineaţă după ce o cunoscuse. Insă nu era aşa - era o justificare mult, mult prea logică pentru intensitatea sentimentului care îl năpădise. Era mai mult decât senzaţia a ceva ce se întâmplase deja - era un sentiment de bine, de permanenţă, de plăcere atât de simplă încât durea. Dacă ar fi intrat în bucătărie de o sută de ori, an după an, nu avea să-i mai pară niciodată echilibrată, nu avea să-i mai pară niciodată întreagă, dacă nu o găsea pe Gennie aşteptându-l în ea.
Grant se opri în prag să o privească. Cafeaua era fierbinte şi gata, iar ea se întinse să ia cănile la care el ajungea cu uşurinţă. Soarele îşi revărsa lumina pe părul ei, scoţând în evidenţă acele umbre de roşu-închis până le făcu să scânteieze ca nişte flăcări pe catifea. Gennie se întoarse, icnind surprinsă când îl văzu, apoi zâmbi.
- Nu te-am auzit coborând. îşi dădu părul după umeri şi începu să toarne cafeaua. E superb afară. Ploaia a făcut totul să strălucească, iar oceanul e mai mult albastru decât verde. Nici nu se vede că ar fi fost vreo furtună. Luând câte o cană în fiecare mână, se întoarse spre el.

Deşi intenţionase să meargă la el, expresia din ochii lui o opri. Nedumerirea se transformă rapid în tensiune. Era furios? se întrebă ea. De ce? Poate că regreta deja ceea ce se întâmplase. De ce fusese atât de neghioabă în- cât să

creadă că ceea ce se petrecuse între ei fusese la fel de special şi de unic pentru el cum fusese şi pentru ea? Degetele ei se încleştară pe toartele cănilor. Nu avea să-i dea voie să-şi ceară iertare sau să găsească scuze. Nu avea să-i facă o scenă. Durerea era reală, fizic reală, dar îşi spuse să o ignore. Mai târziu, după ce rămânea singură, urma să se ocupe de ea. Dar acum avea să îl înfrunte fără lacrimi, fără rugăminţi.

- E ceva în neregulă?

A ei era vocea aceea atât de calmă, atât de controlată?

- Da, ceva e în neregulă.

Degetele ei se strânseră atât de tare pe căni încât se minună că nu rupse toartele. Insă îi împiedică mâinile să tremure.

- Poate ar fi bine să stăm jos.

- Nu vreau să stau jos. Vorbi pe un ton tăios ca o palmă, dar ea nu tresări. îl privi pornind cu paşi mari spre chiuvetă şi sprijinindu-se de ea, bombănind şi înjurând. Intr-un alt moment, acel gest atât de tipic lui Grant ar fi amuzat-o, dar acum se mulţumi să stea şi să aştepte. Dacă avea de gând să o rănească, ar fi fost bine să o facă rapid, imediat, înainte să se fărâme. Grant se răsuci pe călcâie, aproape violent, şi o privi acuzator. La naiba, Gennie. Tocmai am fost scurtat de cap.

Fu rândul ei să se holbeze. Degetele ei amorţiră pe cănile de ceramică. Pulsul păru să i se oprească suficient cât să o facă să ameţească, înainte de a-şi reveni galopant. Culoarea i se scurse din obraji până deveniră ca de porţelan, contrastând cu verdele scânteietor al ochilor ei. înjurând din nou, Grant îşi trecu o mână prin păr.

-Verşi cafeaua, bombăni el, apoi îşi băgă mâinile în buzunare.

- Oh. Gennie coborî ruşinată privirea spre cele două bălţi gemene ce începuseră să se formeze pe podea, apoi puse jos cănile. O să... o să curăţ.

- Lasă. Grant o prinse de braţ înainte să apuce să se întindă după un şervet. Ascultă, mă simt ca şi cum cine- va tocmai mi-ar fi dat un şut zdravăn direct în burtă - genul care te face să te îndoi de la mijloc şi, în acelaşi timp, face să îţi sune apa în cap. Simt asta mult prea frecvent atunci

când te privesc. Când ea nu spuse nimic, o prinse şi de celălalt braţ şi o zgâlţâi. In primul rând, nu am cerut niciodată să apari în viaţa mea şi să mă dai peste cap. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-mi stai în cale, dar ai făcut-o. Aşa că acum sunt îndrăgostit de tine şi, dă-mi voie să îţi spun, nu mă încântă deloc ideea.
Gennie îşi regăsi vocea, deşi nu era deloc sigură ce ar fi trebuit să spună.
- Ei bine, reuşi ea după o clipă, cu asta în mod cert mai pus la locul meu.
-O, ai chef de glume. Dezgustat, Grant îi eliberă braţul şi porni furtunos spre cafea. Luând o cană, bău jumătate din conţinutul ei, savurând sadic faptul că îi opări gâtul. Ei bine, să te văd cum râzi de asta, sugeră el, trântind cana pe masă şi privind-o mânios. Nu mergi nicăieri până nu mă dumiresc ce naiba o să mă fac cu tine.
Luptându-se cu emoţii contrastante de amuzament, iritare şi simplă mirare, Gennie îşi puse mâinile în şol-duri. Gestul mişcă halatul prea mare de pe ea, amenin-ţând să îi dezgolească un umăr.
-A, da? Deci ai de gând să te dumireşti ce să te faci cu mine, ca şi cum aş fi o răceală nesuferită.
-Al naibii de nesuferită, bombăni el.
- Poate nu ai observat, dar sunt femeie în toată firea, gândesc de capul meu şi sunt obişnuită să iau singură deciziile care mă privesc. Tu nu ai să faci nimic cu mine, îi spuse ea, în timp ce mânia începu să se impună peste orice altceva. împunse aerul cu degetul în direcţia lui, făcând halatul să se deschidă şi mai tare. Dacă eşti îndrăgostit de mine, asta e problema ta. Am şi eu una a mea, fiindcă şi eu sunt îndrăgostită de tine.

- Minunat! ţipă el. Asta e de-a dreptul minunat! Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă ai fi aşteptat într-un şanţ să treacă furtuna, în loc să vii aici.
- Nu-mi spui nimic nou cu asta, replică Gennie, apoi se răsuci pe călcâie pentru a ieşi din încăpere.

-Stai aşa! Grant o prinse din nou de braţ, împin- gând-o cu spatele spre un perete. Nu mergi nicăieri până nu lămurim asta.
-E lămurit! Dându-şi părul la o parte de pe faţă, îl privi furioasă. Suntem îndrăgostiţi unul de celălalt, iar eu mi-aş dori să te duci să sari de pe stâncă. Dacă ai avea cât de puţină fineţe...
-Nu am.
- Cât de puţină sensibilitate, continuă ea, nu ai anunţa că eşti îndrăgostit de cineva pe acelaşi ton pe care l-ai folosi ca să sperii copiii.
- Nu sunt îndrăgostit de cineva! strigă el la ea, ener- vat fiindcă Gennie avea dreptate şi nu putea face nimic în această privinţă. Sunt îndrăgostit de tine şi, la naiba, nu îmi place.
- Mi-ai arătat asta cât se poate de clar.
îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia.
-Nu lua atitudinea asta regală faţă de mine, începu Grant. Ochii ei deveniră tăioşi ca două vârfuri de pum-nal. Pielea i se coloră într-o roşeaţă maiestuoasă. Pe ne-aşteptate, Grant izbucni în râs. Când Gennie îşi dădu capul pe spate furioasă, Grant se mulţumi să se prăbu-şească în braţele ei. O, Doamne, Gennie! Nu pot supor-ta când mă priveşti ca şi cum te-ai pregăti să porunceşti să fiu aruncat în temniţă.
- Dă-te jos de pe mine, măgarule!
Mânioasă, insultată, îl îmbrânci, dar el nu făcu decât să o strângă mai tare în braţe. Doar reflexele lui rapide îl salvară de la un genunchi bine ţintit spre un punct strategic.
- Stai aşa.
Continuând să chicotească, îşi apăsă gura peste a ei. Apoi, la fel de brusc cum începuse, râsul se stinse. Cu blândeţea pe care nu o dovedea decât atât de rar,

ridică mâinile pentru a-i prinde faţa în palme, iar ea fu pierdută.
-Gennie. Cu buzele în lipite de ale ei, îi murmură numele, făcând sunetul să îi stârnească un fior prin tot trupul. Te iubesc. îşi trecu degetele prin părul ei, dÎndoi capul pe spate pentru a-i întâlni privirea. Nu-mi place, s-ar putea să

nu mă obişnuiesc niciodată cu asta, dar te iubesc. Oftând, o trase din nou mai aproape. Mă faci să fiu beat de tine.
Cu obrazul lipit de pieptul lui, Gennie închise ochii.
-Poţi să-ţi laşi răgaz să te obişnuieşti, murmură ea. Promite-mi doar că n-o să regreţi niciodată că s-a întâmplat.
- Fără regrete, consimţi el expirând prelung. Sunt puţin înnebunit, dar nu regret. Trecându-şi o mână peste părul ei, Grant simţi un nou val de dorinţă faţă de ea, mai blând, mai calm decât înainte, dar cu nimic mai puţin vibrant. îşi îngropă faţa în gâtul ei, căci acolo părea a fi locul lui. Chiar eşti îndrăgostită de mine sau ai spus asta doar fiindcă te-am enervat?
- Ambele. Am decis azi-dimineaţă că va trebui să mă mulez după orgoliul tău şi să te las pe tine să o spui primul.
- Chiar aşa? Cu sprâncenele împreunate, îi împinse din nou capul pe spate. Orgoliul meu.
-Tinde să cam încurce fiindcă e exagerat de mare.
îi zâmbi dulce. Drept răzbunare Grant îi strivi gura sub a lui.
- Ştii, reuşi el să spună după un moment. Mi-a dispărut pofta de mic dejun.
Zâmbind din nou, Gennie îşi întoarse faţa spre el.
- Chiar aşa?
-Aha. Şi îmi pare rău că trebuie să o spun... Prinse între degete marginile halatului, jucându-se cu el înain-te de a-şi lăsa mâinile să alunece până la cordon. Dar nu ţi-am dat voie să îmi foloseşti halatul.
- O, ce obrăznicie din partea mea! Zâmbetul ei deveni provocator. Vrei să ţi-l dau înapoi acum?
- Nu e nici o grabă. îşi strecură mâna într-a ei şi porni spre trepte. Poţi aştepta până ajungem sus.

De la fereastra dormitorului lui, Grant o privi ple-când cu maşina. Era început de după-amiază deja, iar soarele era scânteietor. Avea nevoie sâ se distanţeze pu-ţin de ea - şi poate că şi ea avea nevoie. îşi spuse acest lucru chiar în timp ce se întreba cât timp avea să reuşească să stea departe.

Munca îl aştepta în studioul de deasupra capului lui, o rutină care, ştia prea bine, era direct legată de calitatea şi de cantitatea a ceea ce producea. Avea nevoie de acea unică disciplină strictă din viaţa lui, de orele din zi şi din noapte care erau dedicate creativităţii şi motivaţiei lui. Insă cum ar fi putut să lucreze când mintea îi era atât de plină de ea, când trupul lui era încă încălzit de la al ei? Iubirea. Reuşise să o evite atâţia ani, apoi îi deschi-sese uşa fără să aibă habar. Dăduse buzna peste el, re-flectă Grant, neinvitată, nedorită. Acum era vulnerabil, dependent - tot ceea ce îşi promisese cândva că nu avea să mai fie niciodată. Dacă ar fi putut schimba situaţia, era sigur că ar fi făcut-o. Trăise atâta timp după propriile lui reguli, propria lui judecată, propriile lui nevoi, încât nu mai era sigur dacă era dispus sau capabil să facă acele compromisuri pe care le presupunea iubirea.
Avea să sfârşească prin a o răni, îşi spuse Grant sumbru, iar durerea urma să ricoşeze, lovindu-l şi pe el. Era soarta inevitabilă a tuturor îndrăgostiţilor. Ce voiau unul de la celălalt? Clătinând din cap, Grant întoarse spatele ferestrei. Deocamdată, timpul şi afecţiunea erau suficiente, dar acest lucru avea să se schimbe. Ce urma să se întâmple odată ce între ei începeau să se strecoare pretenţiile, funiile? Avea să dea bir cu fugiţi? Nu trebuia să se îndrăgostească de cineva ca Gennie, o femeie al cărei stil de viaţă era la ani-lumină de viaţa pe care şi-o alesese el, a cărei simplă inocenţă o făcea cu atât mai vulnerabilă în faţa suferinţei.
Ea nu s-ar fi mulţumit niciodată să trăiască acolo cu el, pe acea limbă de pământ izolată, iar el nu i-ar fi cerut niciodată aşa ceva. El nu putea renunţa la liniştea lui în schimbul petrecerilor, a camerelor, a tumultului social. Dacă ar fi semănat mai mult cu Shelby...

Grant se gândi la sora lui şi la cât de mult îi plăceau mulţimile, oamenii, gălăgia. Fiecare dintre ei compen-sase în felul său trauma de a-şi fi pierdut tatăl într-o manieră atât de oribilă şi publică. Dar, după cincisprezece ani, el încă purta cicatricile. Poate că Shelby se vindecase mai frumos sau poate că dragostea ei pentru Alan MacGregor era suficient de puternică să înfrângă acea teamă

sâcâitoare. Teama de expunere, de pierdere, de dependenţă.
îşi aminti vizita pe care i-o făcuse Shelby înainte de a lua decizia de a se căsători cu Alan. Fusese nefericită, temătoare. El se purtase cu asprime cu ea fiindcă îşi dorise să o ţină în braţe, să o lase să-şi elibereze prin plâns amintirile care îi bântuiau pe amândoi. Ii spusese adevărul fiindcă adevărul fusese ceea ce avusese ea nevoie să audă, însă Grant nu era sigur că putea trăi după acel adevăr.
„Te vei izola de viaţă din pricina a ceea ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani?“
Ii pusese această întrebare pe un ton usturător, în timp ce ea stătuse în bucătăria lui cu ochii înotându-i în lacrimi. Şi îşi amintea răspunsul ei furios, perspicace.
„Tu nu ai făcut-o?“
In felul lui, o făcuse, deşi munca lui şi pasiunea faţă de ea îl păstraseră conectat în permanenţă cu restul lumii. Desena pentru oameni, pentru plăcerea şi amu-zamentul lor, fiindcă, într-o manieră pe care poate că doar el o înţelegea, îi plăceau oamenii - cusururile lor şi punctele lor forte, neghiobia lor şi raţiunea lor. Pur şi simplu nu voia să fie în mijlocul lor. Şi reuşise, până la Gennie, să evite să se implice prea profund într-o relaţie cu o altă persoană la nivel individual. Era atât de simplu să le facă faţă oamenilor la modul general. Capcanele apăreau atunci când te concentrai pe unul singur.
Capcane, îşi spuse el pufnind. Căzuse într-una mare. Deja era nerăbdător să o aibă din nou lângă el, să îi audă vocea, să o vadă zâmbindu-i.
Probabil că acum se pregătea pentru acuarela la care îi spusese că intenţiona să înceapă să lucreze. Poate că încă purta tricoul pe care i-l împrumutase Grant. Propriul

ei tricou fusese prea rupt pentru a mai putea fi salvat. Fără nici un efort, şi-o imagină instalându-şi şevaletul lângă golfuleţ. Părul probabil şi-l dăduse la o parte de pe faţă, lăsându-l să îi cadă pe umeri. Tricoul lui îi atârna până mai jos de şolduri...

Iar în timp ce ea îşi făcea treaba, el stătea şi tânjea ca un adolescent. Scoţând un sunet frustrat, Grant ieşi în hol tocmai când telefonul începu să sune. Vru să îl ignore, ceva ce făcea cu uşurinţă, apoi se răzgândi şi coborî în grabă scările. Avea un singur telefon, în bucătărie, fiindcă refuza să fie deranjat de orice atunci când se afla în studioul lui sau în pat. Grant smulse receptorul de pe perete şi se sprijini de cadrul uşii.
-Da?
- Grant Campbell?
Deşi nu îl întâlnise decât o singură dată, Grant nu avu dificultăţi în a identifica vocea. Era distinctivă, chiar şi cu uşoara pronunţie neclară a numelui de Campbell.
-Bună, Daniel.
- Eşti greu de găsit. Ai fost plecat din oraş?
-Nu. Grant rânji. Nu răspund întotdeauna la telefon.
Pufnetul lui Daniel făcu rânjetul lui Grant sa se lăţească. Şi-l putea imagina pe marele MacGregor aşe-zat în camera lui privată din turn, fumând unul dintre trabucurile lui interzise din spatele biroului masiv. Grant îi făcuse o caricatură exact într-o astfel de scenă, apoi îi strecurase schiţa lui Shelby în timpul recepţiei de nuntă. Distrat, se întinse după o pungă de chipsuri de porumb de pe blat şi o deschise.
- Ce mai faci?
- Sunt bine. Mai mult decât bine. Vocea tunătoare a lui Daniel căpătă note de mândrie şi aroganţă. Sunt bunic - de două săptămâni.
-Felicitări.
- E băiat, îl informă Daniel, pufăind satisfăcut din trabucul lui cubanez gros. Trei kilograme trei sute, şi puternic ca un taur. Robert MacGregor Blade. li vor spune Mac. E de viţă bună. Inspiră adânc, aducând nasturii

cămăşii în pragul unei explozii. Băiatul mi-a moştenit urechile.
Grant ascultă veştile despre cel mai nou membru al familiei MacGregor cu un amestec de amuzament şi afecţiune. Prin căsătorie, sora lui ajunsese să facă parte dintr-o familie pe care el, personal, o găsea irezistibilă. Ştia că diverse scene

din viaţa lor aveau să apară în benzile lui desenate mulţi ani de-acum încolo.
- Cum se simte Rena?
-A trecut prin asta ca o campioană. Daniel muşcă din trabuc. Desigur, am ştiut că aşa va fi. Mama ei şi-a făcut griji. Femeile astea!
Nu pomeni că el fusese cel care insistase să angajeze un avion privat din clipa în care aflase că Serena intrase în travaliu. Nici că se învârtise prin sala de aşteptare ca un nebun, în timp ce soţia lui, Anna, terminase calmă broderia la o pătură pentru bebeluş.
- Justin a stat cu ea de la un capăt la altul.
Cuvintele lui nu trădară decât o umbră de resenti-ment - suficient cât să îi arate lui Grant că personalul spitalului le interzisese soţilor MacGregor să intre în sala de naşteri. Şi probabil nu le fusese uşor să o facă.
- Shelby şi-a cunoscut nepotul?
- Erau plecaţi în luna de miere când a venit pe lume, îi spuse Daniel cu un oftat şuierat. Ii era greu să înţeleagă de ce fiul şi nora lui nu îşi anulaseră planurile pentru a fi prezenţi la o astfel de ocazie însemnată. Pe de altă parte, ea şi Alan vor recupera weekendul ăsta. De asta te-am sunat. Vrem să vii şi tu, băiete. Vine toată familia, inclusiv nou-născutul. Anna se agită să îşi vadă toţi copiii laolaltă din nou. Ştii cum sunt femeile.
Grant ştia cum era Daniel şi rânji din nou.
- Mamele au nevoie să se agite, îmi închipui.
- Da, aşa e. Şi acum că apare o nouă generaţie, va fi mai rău ca niciodată. Daniel aruncă o privire circum-spectă spre uşa închisă. Nu se ştia niciodată când trăgea cineva cu urechea. Bun, deci, să vii, vineri seara.
Grant se gândi la programul lui şi făcu rapid câteva calcule în minte. îşi dorea să îşi revadă sora şi pe restul familiei MacGregor. Mai mult, simţea nevoia

să o prezinte pe Gennie oamenilor pe care, fără a şti de ce, îi considera familia lui.
-Aş putea să vin pentru câteva zile, Daniel, dar aş vrea să mai aduc pe cineva.

- Pe cineva? Daniel ciuli urechile. Se aplecă în faţă cu trabucul arzând încet în mână. Cine ar fi acest cineva? Recunoscând tonul, Grant ronţăi un chip de porumb.
-O artistă pe care o cunosc şi care momentan pic-tează în New England, în Windy Point. Cred că ar fi interesată de casa voastră.
„O ea“, îşi spuse Daniel cu un rânjet imposibil de stăpânit. Doar fiindcă reuşise să îşi vadă copiii aşezaţi confortabil la casele lor nu însemna că trebuia să renunţe la hobby-ul lui de a face pe peţitoarea. Tinerii aveau nevoie să fie ghidaţi în astfel de probleme - sau împinşi de la spate. Iar Grant - deşi era un Campbell - făcea oarecum parte din familie...
- O artistă... da, e interesant. întotdeauna se găseşte loc pentru încă o persoană, fiule. Vino cu ea. O artistă, repetă el, scuturându-şi scrumul din trabuc. Şi tânără, şi drăguţă, sunt sigur.
- Are aproape şaptezeci de ani, replică Grant relaxat, încrucişându-şi gleznele şi sprijinindu-se de perete. Puţin cam rotofeie, are o faţă ca de broască. Picturile ei sunt fără vârstă, enorme prin conţinutul lor emoţional şi prezenţa fizică. Sunt nebun după ea. Făcu o pauză, imaginându-şi chipul lui Daniel colorându-s într-un roşu-maroniu aprins. Emoţia autentică trece dincolo de vârstă şi frumuseţe fizică, nu crezi?
Daniel se înecă, apoi îşi regăsi vocea. Băiatul avea nevoie de ajutor, de foarte mult ajutor.
-Vino mai devreme vinerea astea, fiule. Vom avea nevoie de timp să discutăm. îşi aţinti privirea asupra raftului de cărţi din capătul opus al încăperii. Şaptezeci de ani, zici?
-Aproape. Dar adevărata senzualitate nu are vârstă. Să vezi, doar noaptea trecută ea şi cu mine...
-Nu, nu-mi spune, îl întrerupse Daniel în grabă. Vom avea o discuţie lungă după ce ajungi aici. O discuţie

serioasă, adăugă el după ce inspiră adânc. Dar Shelby a cunoscut... Nu, lasă, decise el. Vineri, spuse Daniel pe un ton mai ferm. Vorbim despre toate astea vineri.
- Vom veni.
Grant închise, apoi, sprijinindu-se de cadrul uşii, râse până îl duru burta. Conversaţia avea să îl ţină pe bătrân în priză

până vineri, îşi spuse Grant. Continuând să rânjească, o luă spre scări. Avea să lucreze până la lăsarea întunericului - până la Gennie.

capitolul 9

Gennie nu se ştiuse niciodată a fi genul de persoană care să se lase convinsă atât de rapid. înainte să se dumirească exact ce se petrecea, se trezi acceptând să îşi împacheteze ustensilele de pictură şi o valiză de haine şi să se îmbarce într-un avion pentru a petrece un weekend cu oameni pe care nu îi cunoştea.

O parte din motiv, îşi dădu ea seama când avu răgaz să se lămurească, era faptul că Grant era atât de entuziasmat de familia MacGregor. Descoperise destule despre el în ceva mai mult de o săptămână cât să ştie că rareori simţea o afecţiune sinceră faţă de cineva - sau, în orice caz, suficientă afecţiune cât să renunţe la preţioasele lui intimitate şi timp. Acceptase în primul rând fiindcă voia pur şi simplu să se afle unde se afla şi el, iar în al doilea rând fiindcă fusese molipsită de încântarea lui. Şi în ultimul rând fiindcă voia să îl vadă şi în alte circumstanţe, interacţionând cu oamenii, departe de locul lui izolat de pe glob. Avea să o cunoască pe sora lui. Faptul că avea o soră fusese o surpriză pentru ea. Deşi recunoştea că era o prostie, Gennie îşi închipuise că Grant apăruse pur şi simplu pe lume ca adult, singur singurel, pregătit din start să lupte pentru dreptul lui la propriul loc şi la intimitate. Acum începu să îşi pună întrebări în privinţa copi-lăriei lui - cine îl formase? Ce îl transformase în Grant Campbell pe care îl cunoştea ea? Fusese bogat sau sărac, sociabil sau închis în el? Fusese fericit, iubit, ignorat?

El rareori vorbea despre familia lui, despre trecutul lui... de fapt, chiar şi despre prezentul lui.

în mod bizar, fiindcă răspunsurile erau atât de im-portante, nu putea să pună ea întrebările. Gennie des-coperise că avea nevoie ca acel pas să vină din partea lui, ca dovadă a iubirii pe care susţinea că o simţea. Nu, poate că dovadă nu era cuvântul potrivit, îşi spuse ea. Credea că Grant o iubea, în felul lui, dar voia o garanţie. Pentru ea, iubirea era imposibil de separat de încredere, fiindcă una fără

cealaltă ar fi fost doar un cuvânt lipsit de conţinut. Ea nu credea în secrete.
Din copilărie şi până la moartea surorii ei, în viaţa lui Gennie existase acea persoană specială căreia îi împărtăşise totul - îndoielile, nesiguranţa, dorinţele, visurile ei. Când o pierduse pe Angela fusese ca şi cum ar fi pierdut o parte din ea însăşi, o parte pe care doar acum începea să o simtă din nou. Era cel mai firesc lucru din lume pentru ea să îi ofere acea încredere şi afecţiune lui Grant. Atunci când iubea, Gennie iubea fără graniţe.
De dincolo de bucuria pe care o simţea răzbea o du-rere surdă născută din conştiinţa faptului că Grant încă nu se deschisese în faţa ei. Până nu o făcea, Gennie simţea că viitorul lor nu mergea mai departe de momentul prezent. Se forţă să accepte acest lucru, fiindcă gândul de a trăi momentul prezent fără el era insuportabil.
Grant îi aruncă o privire când coti pe îngustul drum de stâncă ce ducea la domeniul MacGregor. întrezări profilul lui Gennie, expresia ei calmă, ochii visători şi nu tocmai fericiţi.
- La ce te gândeşti?
Gennie întoarse capul, iar când zâmbi umbra de tristeţe se risipi.
- Că te iubesc.
Era atât de simplu. Făcea să i se taie picioarele. Sim-ţind nevoia să o atingă, Grant opri maşina la marginea drumului. Gennie continuă să zâmbească în momentul în care îi prinse faţa în palme şi coborî genele, antici-pând sărutul.
încet, cu o veneraţie pe care nu se aşteptase să o simtă vreodată, Grant îşi trecu uşor buzele peste obrajii ei,

mai întâi unul, apoi celălalt. Gennie îşi simţi respiraţia oprindu-i'Se în gât, laolaltă cu inima. Rarele lui episoa-de de tandreţe reuşeau fără greş să o dărâme. Orice sau tot ce i-ar fi putut cere în acel moment, i-ar fi oferit fără să ezite. Şoapta genelor lui pe pielea ei o lega de el mai ferm decât orice lanţ.
îi rosti numele ca intr-un suspin în timp ce presără săruturi pe pleoapele ei închise. Când ea începu să tre-mure,

gândurile lui o luară razna. Ce era această magie pe care o aruncase asupra lui? Acum scânteia, acum pulsa. Era oare doar imaginaţia lui sau fusese dintotdeauna acolo, aşteptând să ţâşnească în viaţa lui şi să îl înrobească? Ce anume, forţa sau moliciunea ei îl făcea să-şi dorească să ucidă sau să moară pentru ea? Mai conta?
Ştia că ar fi trebuit să conteze. Când un bărbat se lăsa fascinat prea profund - de o femeie, un ideal, un scop - devenea vulnerabil. Atunci instinctul de supravieţuire trecea pe locul doi. Grant înţelesese dintotdeauna că era exact ceea ce i se întâmplase şi tatălui lui.
Dar în acel moment nu se putea gândi decât că ea era atât de moale, atât de generoasă. A lui.
Uşor, Grant îşi atinse buzele de ale ei. Gennie îşi dădu capul pe spate şi se deschise pentru el. Degetele lui se încleştară pe ea, respiraţia i se acceleră, năpustin- du-se în gura ei chiar înainte de limba lui. Trecerea de la blând la sălbatic se făcu prea rapid pentru a putea fi măsurată. Degetele ei se împletiră în părul lui pentru a-l trage mai aproape, în timp ce el îi răvăşi gura ce era mai mult poruncitoare decât doritoare. Prinsă în negu-ra emoţiei, Gennie îşi spuse că pasiunea ei se înălţa tot mai sus şi tot mai repede de fiecare dată când o atingea până când, într-o bună zi, avea să explodeze de la o simplă privire.
- Te doresc.
Simţi cuvintele smulgându-se din ea. Când se strecu- rară din gura ei într-a lui, Grant o strivi într-o îmbrăţişare în care nu mai era nici urmă de blândeţe. Buzele lui o asaltară, asediară, absorbiră până rămaseră amândoi muţi. Cu un murmur nearticulat, Grant îşi îngropă faţa în părul ei şi se chinui să îşi regăsească raţiunea.

-Dumnezeule, peste încă un minut am să uit că e încă lumină afară şi că ne aflăm pe un drum public.
Gennie coborî cu degetele pe ceafa lui.
- Eu am uitat deja.
Grant se forţă să inspire şi să expire adânc de trei ori, apoi ridică şi el capul.
-Ai grijă, o avertiză el încet. Mi-e mai greu să-mi amintesc să fiu civilizat decât să fac ceea ce îmi vine în mod firesc. în

momentul ăsta mi s-ar părea foarte firesc să te trag pe bancheta din spate, să îţi sfâşii hainele şi să te iubesc până îţi pierzi minţile.
Gennie simţi un fior de încântare străbătând-o în sus şi în jos pe şira spinării, provocând-o, stârnind-o. Se aplecă mai aproape până când buzele ei ajunseră aproape peste ale lui.
-Nu ar trebui niciodată să te împotriveşti impulsu-rilor fireşti.
-Gennie...
Controlul lui atârna de un fir de aţă atât de subţire încât deja îşi putea imagina trupul ei încălzindu-se şi în- muindu-se sub al lui. Parfumul ei contrazicea soarele ce cobora, povestind în şoaptă despre miezul nopţii. Când Gennie îşi lăsă mâinile să îi alunece în sus pe pieptul lui, Grant îşi simţi bătaia propriei inimi vibrând sub palma ei. Ochii ei erau învăluiţi ca într-o ceaţă, însă, cumva, erau cu atât mai puternici. Grant nu reuşea să îşi desprindă privirea din ei. Se vedea acolo prizonier, bucurându-se de greutatea lanţurilor lui.
Tocmai când firul era pe punctul de a se rupe, făcân- du-l să uite de raţiune, sunetul unui motor apropiindu-se îl făcu să înjure şi să întoarcă brusc capul. Gennie aruncă o privire peste umăr în timp ce un Mercedes opri lângă ei. Şoferul era în umbră, deci nu văzu decât o siluetă masculină întunecată, în timp ce pasagera coborî geamul portierei.
Prin deschizătură apăru o claie de păr roşcat şi sălbatic în jurul unei feţe osoase. Femeia îşi sprijini braţele pe baza geamului şi rânji atrăgător.
-V-aţi pierdut?

Grant o privi mânios, cu ochii îngustaţi, apoi o ului pe Gennie scoţând mâna şi răsucindu-i nasul între pri-mele două degete.
- Şterge-o.
-Unii oameni pur şi simplu nu merită ajutaţi, spuse femeia înainte de a da arogantă din cap şi a dispărea înapoi în maşină.
Mercedesul toarse discret, apoi dispăru după prima curbă.

-Grant! Sfâşiată între amuzament şi neîncredere, Gennie se holbă la el. Chiar şi din partea ta, a fost o obrăznicie incredibilă.
-Nu pot suferi băgăcioşii, spuse el relaxat şi porni din nou maşina.
Gennie scoase un suspin delicat şi se lăsă pe spate pe spetează.
- Cu siguranţă i-ai arătat asta cât se poate de clar. încep să cred că a fost un miracol că nu mi-ai trântit pur şi simplu uşa în nas în acea primă noapte.
-A fost un moment de slăbiciune.
Gennie îi aruncă o privire piezişă, apoi se dădu bătută.
- Cât mai avem? Poate nu ar fi rău să îmi prezinţi distribuţia ca să am habar cine... Se întrerupse. O, Doamne.
Era incredibil, imposibil. Minunat. De un gri sever în ultimele raze ale soarelui, era întocmai castelul din poveste în care se visau închise toate fetiţele din lume. Ar fi fost nevoie de un cavaler viteaz ca să o elibereze dintre pereţii înalţi de piatră ai turnului. Simpla existenţă a acelui castel, în acea eră a rachetelor şi a vieţii trăite în grabă, era un miracol în sine.
Structura se înălţa şi se lăfăia în toate direcţiile, do-minând pur şi simplu stânca pe care se afla. Nu era nici urmă de iederă pe zidurile ei. Ce fel de iederă ar fi îndrăznit să încalce acele graniţe? Erau în schimb flori - trandafiri sălbatici, flori în mărăcini, culori obsedante ce ţipau cu încăpăţânare că era vară în timp ce copacii din apropiere purtau deja semnele primelor adieri de toamnă.

Gennie nu simţi că voia pur şi simplu să îl picteze. Trebuia să îl picteze, o nevoie la fel de esenţială ca aceea de a respira.
- Mă gândeam eu.
Năucită, Gennie continuă să se holbeze la castel.
- Poftim?
- E aproape ca şi cum ai avea deja în mână un penel.
- Cât mi-aş dori să am!

- Dacă pictezi asta cu doar jumătate din puterea de pătrundere şi forţa pe care le-ai folosit în studiul tău despre stânci şi far, vei obţine o operă de artă magnifică.
Gennie se întoarse spre el atunci, derutată.
-Dar eu... nu păreai să ai o impresie prea grozavă despre tablou.
El pufni în râs, intrând în ultimul viraj.
- Nu fi prostuţă.
Nu îi trecuse niciodată prin minte că Gennie avea nevoie de confirmare. Grant îşi cunoştea propriul talent şi accepta oarecum indiferent faptul că era considerat unul dintre cei mai buni din domeniul lui. Ce credeau alţii conta prea puţin, fiindcă îşi cunoştea capacităţile. Presupunea că şi Gennie simţea exact la fel în ceea ce o privea.
Dacă ar fi ştiut prin ce agonie trecea înaintea fiecăreia dintre expoziţiile ei, ar fi fost uluit. Dacă ar fi ştiut cât de mult o rănise prin comentariul lui nepăsător în ziua când terminase pictura, ar fi rămas mut.
Gennie se încruntă spre el, concentrându-se.
- Deci ţi-a plăcut?
- Ce anume să-mi placă?
- Pictura, se răsti ea iritată. Pictura pe care am făcut-o în curtea ta din faţă.
Cum minţile lor funcţionau în sensuri diferite, Grant nu detectă nesiguranţa din întrebarea ei.
- Doar fiindcă eu nu pictez, începu el pe un ton tă-ios, nu înseamnă că trebuie să fiu neapărat copleşit de geniu ca să îl recunosc.
Se cufundară în tăcere, nici unul dintre ei nefiind sigur de dispoziţia celuilalt, nici de cea proprie.

Dacă îi plăcea tabloul, fumegă Gennie în gând, de ce nu o spunea pur şi simplu, în loc să o forţeze să-i smulgă cuvintele cu cleştele?
Grant se întrebă dacă ea considera că arta serioasă era singurul mijloc de exprimare cu adevărat valoros. Oare ce naiba ar fi avut de spus dacă i-ar fi mărturisit că îşi câştiga existenţa ilustrând oamenii aşa cum îi vedea el, prin intermediul unor benzi desenate? Chestii comice. Avea să râdă sau să facă o criză de isterie dacă dădea ochii cu

Veronica lui în ediţia de peste câteva săptămâni a ziarului New York Daily?
Opriră în faţa casei cu o smucitură a frânelor ce îi readuse pe amândoi în prezent.
-Aşteaptă până ajungem înăuntru, începu el, reluând firul conversaţiei lor de mai devreme. Nici mie nu mi-a venit să cred decât jumătate din ceea ce vedeam.
- Se pare că tot ce-am citit sau auzit vreodată despre Daniel MacGregor e adevărat. Gennie coborî din ma-şină cu ochii aţintiţi din nou asupra casei. Tiranic, ex-centric, un om care îşi rezolvă treburile proprii în stil propriu. Dar nu ştiu decât lucruri vagi la capitolul deta-lii personale. Soţia lui e doctor?
- Chirurg. Sunt trei copii şi, după cum vei auzi de nenumărate ori de-a lungul weekendului, un nepot. Sora mea s-a căsătorit cu cel mai mare dintre fii, Alan.
-Alan MacGregor... E....
-Senatorul MacGregor, iar peste câţiva ani...
Ridicând din umeri, lăsă fraza neterminată.
-Ah, da, ai avea o linie directă la Casa Albă dacă se vor confirma zvonurile despre aspiraţiile lui Alan MacGregor. îi rânji bărbatului în pantaloni sport care se sprijinea de capota maşinii închiriate, în timp ce vântul se juca prin părul lui. Ce părere ai avea despre asta?
Grant îi oferi un zâmbet ciudat, gândindu-se la Macintosh.
-Lucrurile sunt neclare în prezent, murmură el. Dar am nutrit dintotdeauna o afecţiune oarecum ironică faţă de politică în general. Luând-o de mână, porni spre treptele de piatră neşlefuită. Apoi vine Câine, fiul cu numărul doi, un avocat care recent s-a căsătorit

cu o avocată, care, întâmplător, e sora soţului mezinei din familia lui Daniel.
- Nu sunt sigură că reuşesc să le ţin evidenţa.
Gennie studie capul de leu îmbrăcat în alamă ce servea drept ciocănel de bătut la uşă.
-Trebuie să fii capabilă să înveţi repede. Grant puse mâna pe ciocănel şi îl ridică, lăsându-l apoi să cadă răsunător. Rena s-a căsătorit cu un parior. Ea şi soţul ei deţin mai multe cazinouri şi locuiesc în Atlantic City.

Gennie îi aruncă o privire gânditoare.
- Pentru cineva care trăieşte atât de izolat, eşti bine informat.
îi rânji când uşa se deschise. Roşcata pe care Gennie o recunoscu din Mercedes se sprijini de tocul gros al uşii şi îl studie pe Grant din cap până în picioare.
- Tot pierdut eşti?
De data aceasta Grant o trase în braţele lui şi îi oferi un sărut apăsat.
- Se pare că ai supravieţuit unei luni întregi de căsnicie, dar tot eşti prea slabă.
- Iar complimentele tot ţi se rostogolesc nestăpânite de pe limbă, replică ea, dându-se în spate. După o clipă râse şi îl îmbrăţişă strâns. La naiba, detest să recunosc asta cu voce tare, dar mă bucur să te văd. Rânjind peste umărul lui Grant, o ţintui pe Gennie cu o privire curioasă, nu lipsită de prietenie. Bună, eu, sunt Shelby.
Sora lui Grant, îşi dădu seama Gennie, surprinsă de lipsa oricărei asemănări de familie. Ea dădea impresia unei fiinţe populate de torente de energie, restrânse într-un trup înalt şi zvelt,„ cu bucle sălbatice de un roşu aprins şi ochi umbriţi. în timp ce Grant era atrăgător într-un stil neglijent, primitiv, sora lui era o combinaţie de porţelan şi flăcări.
- Eu sunt Gennie. Răspunse instinctiv zâmbetului pe care i-l aruncă Shelby înainte de a se desprinde din braţele fratelui ei. Mă bucur să te cunosc.
-Se apropie de şaptezeci de ani, ei? îi spuse Shelby enigmatic lui Grant înainte de a strânge mâna lui Gennie. Va trebui să ne cunoaştem mai bine ca să îmi spui
-Da.

cum poţi să tolerezi compania acestui ticălos pentru mai mult de cinci minute o dată. Alan e în sala tronului cu marele MacGregor, continuă ea înainte ca Grant să apuce să răspundă. Ţi-a prezentat Grant populaţia rezidentă?
- Doar pe scurt, spuse Gennie, fermecată instant.
- Tipic pentru el. îşi petrecu un braţ pe sub cel al lui Gennie. Ei, uneori e mai bine să intri direct în pâine. Cel

mai important lucru de reţinut e să nu îl laşi pe Daniel să te intimideze. Care sunt originile tale?
- Franţuzeşti, în cea mai mare parte. De ce?
- Se va vorbi despre asta.
- Cum a fost luna de miere? întrebă Grant, dorindu-şi să abată discuţia de la subiectul care avea, într-adevăr, să fie pomenit.
Shelby îi zâmbi radios.
-Am să te anunţ când se termină. Ce mai face stânca ta?
- încă rezistă.
Aruncă o privire în stânga lui când Justin începu să coboare scările principale. Expresia lui Justin de uşoară curiozitate se transformă în surpriză - ceva ce rareori apărea pe chipul lui - apoi de încântare.
-Gennie!
Coborî restul scărilor cu paşi lungi şi rapizi, apoi o învârti în braţele lui.
-Justin.
Râzând, îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, în timp ce ochii lui Grant se îngustară până deveniră două despicături.
- Ce cauţi aici? se întrebară deodată.
Chicotind, Justin îi luă ambele mâini, dându-se în spate pentru a o studia îndelung şi temeinic.
- Eşti superbă, îi spuse el. întotdeauna.
Grant o privi roşind de încântare şi cunoscu primul junghi de gelozie autentică din viaţa lui. I se păru o sen-zaţie foarte neplăcută.
-S-ar părea, spuse el pe un ton periculos de blând ce o făcu pe Shelby să ridice din sprâncene, că voi doi vă cunoaşteţi.

- Da, desigur, începu Gennie, înainte de a avea momentul de revelaţie. Pariorul! exclamă ea. Oh, nu am legat niciodată detaliile. Rena - Serena. Vestea că te căsătoreşti a fost un şoc în sine, am regretat enorm că nu am fost la nuntă... şi eşti şi tată acum! îşi încolăci din nou braţele în jurul lui, râzând. Dumnezeule, sunt înconjurată de verişori.
- Verişori? repetă Grant.
- Din partea mea franţuzească, răspunse Justin ironic. O rudenie îndepărtată, ignorată cu grijă de majoritate, cu

câteva excepţii remarcabile, adăugă el, întorcând faţa lui Gennie spre a lui.
-Mătuşa Adelaide e o babă scorţoasă şi plictisitoare, spuse Gennie cu fermitate.
-Tu reuşeşti să ţii pasul cu ei? îl întrebă Shelby pe Grant.
- Cu greu, bombăni el.
Râzând din nou, Gennie îi întinse mâna.
- Ca să nu ne complicăm prea mult, eu şi Justin suntem verişori, de gradul trei, cred. întâmplarea a făcut să ne întâlnim cu vreo cinci ani în urmă la una dintre expoziţiile mele din New York.
-Nu eram... ăăă... apropiat de acea parte a familiei mele, continuă Justin. Din vorbă în vorbă am ajuns să descoperim legătura dintre noi.
Când Justin îi zâmbi lui Gennie, Grant văzu. Ochii lor, ochii lor verzi. Ai bărbatului, ai femeii, erau aproape identici în nuanţă. Dintr-un motiv tainic, acea constatare, mai mult decât explicaţiile lor, îl făcu să-şi relaxeze muşchii care se încordaseră în clipa în care Justin o luase pe sus pe Gennie. Oaia cea neagră, îşi dădu el seama, care se descurcase mai bine decât toţi.
- Fascinant, decise Shelby. Toate acele clişee despre cât de mică e lumea sunt uimitor de corecte. Gennie a venit aici cu Grant.
-Oh?
Justin îi aruncă o privire, întâlnind ochii întunecaţi şi pătrunzători ai lui Grant. Ca parior îşi făcuse un obicei din a cântări oamenii pe care îi întâlnea, organizându-i în mintea lui în compartimente. La nunta lui Shelby,
Singurătatea unui bărbat

cu o lună înainte, Justin văzuse în el un bărbat inteli-gent şi cu secrete, care refuza să se lase încadrat într-un compartiment anume. Se înţeleseseră bine, poate fi-indcă nevoia de intimitate era înnăscută în amândoi. Acum, amintindu-şi descrierea plină de vervă pe care i-o făcuse Daniel femeii care urma să-i ţină companie lui Grant peste weekend, Justin îşi înăbuşi un rânjet.
Daniel a pomenit că vei veni cu o artistă.
Grant recunoscu, aşa cum doar puţini ar fi făcut-o, sclipirea de umor din ochii lui Justin.

- Sunt sigur că da, răspunse el pe acelaşi ton neutru. Nu am apucat încă să te felicit pentru că ai asigurat continuitatea liniei genealogice.
- Salvându-ne pe noi, restul, de presiunea de a o face imediat, încheie Shelby.
- Nu te baza pe asta, o avertiză o voce fină.
Gennie ridică privirea şi văzu o femeie blondă co-borând scările, purtând un pacheţel într-o păturică albastră.
- Bună, Grant. Mă bucur să te revăd. Serena îşi sprijini fiul pe un braţ şi se aplecă să îl sărute pe Grant pe obraz. A fost drăguţ din partea ta să răspunzi convo-cării regale.
- Plăcerea a fost de partea mea.
Incapabil să se abţină, împinse pătura deoparte cu un deget.
Era atât de mititel. Bebeluşii fuseseră întotdeauna fascinanţi pentru el - perfecţiunea lor în miniatură. Acesta avea obrajii netezi şi era cât se poate de treaz, fixându-l cu ochi albaştri-închis care, i se păru lui, deja sugerau violetul din ochii mamei sale. Poate că Mac moştenise urechile lui Daniel şi ochii Serenei, dar în rest era pur Blade. Avea oase de războinic, îşi spuse Grant, şi părul izbitor de negru ce îi trăda sângele de indian comanş.
Mutându-şi privirea dincolo de fiul ei, Serena o stu-die pe femeia care îl privea pe Grant cu o expresie calmă şi gânditoare. O surprinse să vadă ochii soţului ei pe o faţă feminină. Aşteptând până când ochii ei se întoarseră spre ea, îi zâmbi.
- Eu sunt Rena.

- Gennie e o prietenă a lui Grant, o anunţă Justin, petrecându-şi relaxat un braţ pe după umerii soţiei lui. întâmplarea face să fie şi verişoara mea. înainte ca Semna să apuce să reacţioneze la prima surpriză, el i-o oferi şi pe cea de-a doua. Genvieve Grandeau.
- O, autoarea acelor picturi superbe! exclamă ea, în timp ce Shelby făcu ochi mari.
-Naiba s-o ia de treabă, Grant. După ce îi aruncă o privire dezgustată, Shelby se întoarse spre Gennie. Mama noastră

avea două dintre peisajele tale. Am tot cicălit-o până mi l-a dat pe unul dintre ele ca dar de nuntă. Seară, preciză ea. Vreau să construiesc o casă în jurul lui.
încântată, Gennie îi zâmbi.
-Atunci poate o să mă ajuţi să îl conving pe domnul MacGregor că ar trebui să îi pictez casa.
- Stai să vezi cum va trebui să-i forţezi mâna, spuse Serena sec.
- Ce e asta, o întâlnire la nivel înalt? întrebă Alan, apărând în hol. Una e să fii cel scos la înaintare, con-tinuă el, cuprinzând cu o mână ceafa soţiei lui, şi alta este să fii mielul de sacrificiu. Tata e teribil de ocupat să geamă şi să se plângă că familia i s-a împrăştiat în toate direcţiile.
- Cea mai grea parte fiindu-i rezervată lui Câine, in-terveni Serena.
-Da. Alan rânji o dată, seducător. Păcat că întârzie. Privirea lui se mută asupra lui Gennie apoi - cu ochii întunecaţi şi intenşi şi un zâmbet lent şi serios. Ne-am mai întâlnit...
Ezită scurt, răsfoind prin dosarul mintal de nume şi chipuri. Genvieve Grandeau.
Uşor surprinsă, Gennie îi zâmbi la rândul ei.
- O întâlnire foarte scurtă la un dineu caritabil foar-te aglomerat, cu aproximativ doi ani în urmă, domnule senator.
-Alan, o corectă el. Deci tu eşti artista lui Grant. îi aruncă lui Grant o privire îndulcită de sclipirile de umor. Trebuie să recunosc, eşti chiar mai frumoasă de-cât te-a descris Grant. Mergem să ne prezentăm în faţa marelui MacGregor înainte să înceapă să mugească?

- Poftim. Justin luă bebeluşul de la Serena cu un gest expert. Mac o să-l îmbuneze.
- Cum nvai descris? îi murmură Gennie lui Grant în timp ce începură să traverseze holul larg.
Văzu rânjetul întinzându-se pe un colţ al gurii lui înainte de a-şi petrece un braţ în jurul umerilor ei.
- Mai târziu.
Gennie înţelese imediat de ce Shelby se referise la acea încăpere drept sală a tronului. Podeaua întinsă era acoperită cu un covor roşu. Tot ce era din lemn era bogat

sculptat, în timp ce pe pereţi atârnau tablouri superbe în rame preţioase. Mirosea vag a ceară de lumânări, deşi nu era aprinsă nici o lumânare. Erau lămpi ce ardeau, adăugându-se luminii blânde a amurgului ce se strecura prin numeroasele ferestre cu ancadramente de piatră. Văzu din prima clipă că mobilierul era antic şi mi-nunat, în întregime la scară mare şi perfect pentru în-căperea enormă. Şemineul enorm avea deja buştenii pregătiţi pentru frigul ce avea să se lase în serile când vara se lupta cu toamna.
Insă camera, superbă în stilul ei unic, pălea în com-paraţie cu bărbatul care domina întreaga scenă din sca-unul lui gotic cu spătar înalt. Masiv, cu un păr roşcat bogat şi arzător, privi procesiunea intrând în încăpere cu ochi albaştri tăioşi, îngustaţi, prinşi pe o faţă lată şi ridată.
Lui Gennie îi evocă imaginea unui general sau a unui rege - sau poate amândouă, în maniera secolelor de altădată, când monarhul era în fruntea trupelor sale în bătălie. O mână uriaşă bătea darabana în braţul de lemn al scaunului, în vreme ce cealaltă ţinea un pahar pe jumătate plin cu lichid. Avea un aer suficient de aprig cât să poruncească execuţii după bunul plac. Degetele lui Gennie ardeau de nerăbdare să prindă un creion şi un carnet de schiţe.
- Ei, spuse el cu o voce profundă şi tunătoare ce transformă silaba într-o acuzaţie.
Shelby fu prima care se duse la el, vitează, îşi spuse Gennie, sărutându-l zgomotos pe buze.
- Bună, bunicule.

El roşi în acel moment şi se luptă cu plăcerea pe care i-o stârnise titlul.
- Deci ai decis să îmi acorzi un moment din timpul tău.
- M-am simţit obligată să merg mai întâi să mă închin în faţa celui mai tânăr MacGregor.
Ca şi cum ar fi aşteptat un semnal, Justin se apropie şi îl puse pe Mac în scobitura braţului lui Daniel. Gennie privi gigantul aprig transformându-se intr-un mieluşel.
-Ia uite băiatul, croncăni el, întinzându-i paharul lui Shelby, apoi ciupind afectuos bebeluşul sub bărbie. Când copilul îl prinse de degetul gros, se umflă în pene ca un cocoş. E

puternic ca un taur. Rânji prosteşte către toţi cei din încăpere, apoi privirea i se opri asupra lui Grant. Ei, Campbell, deci ai venit. Vezi aici, începu el, legănând bebeluşul, de ce clanul MacGregor nu a putut fi niciodată cucerit. Avem sânge puternic.

- Sânge bun, murmură Serena, luând copilaşul de la bunicul lui mândru.

-Aduceţi ceva de băut pentru Campbell, porunci el. Bun, deci unde e artista?

Privirea lui cutreieră încăperea, se opri asupra lui Gennie şi se încleştă pe ea. Gennie păru să desluşească în ea surpriză, rapid ascunsă, apoi amuzament, la fel de rapid înăbuşit, jucându-i în colţurile gurii.

-Daniel MacGregor, spuse Grant cu o formalitate ironică, Genvieve Grandeau.

O strălucire de recunoaştere străbătu chipul lui Daniel înainte de a se ridica la o înălţime uluitoare şi a-i întinde mâna.

- Bine ai venit.

Mâna lui Gennie fu strânsă, apoi acoperită complet. Fu izbită în acelaşi timp de o impresie de forţă, compa-siune şi încăpăţânare.

-Aveţi o casă grandioasă, domnule MacGregor, spu-se ea, studiindu-l făţiş. Vi se potriveşte.

Daniel scoase un hohot de râs asurzitor ce ar fi putut zgâlţâi ferestrele.

- Da. Şi trei dintre tablourile tale sunt expuse în aripa de vest. Privirea îi alunecă scurt spre ochii lui Grant înainte de a se întoarce la ai ei. Nu îţi arăţi vârsta, fetiţo.

Gennie îi aruncă o privire nedumerită, iar Grant se înecă sorbind din scotch.

- Mulţumesc.

-Aduceţi-i artistei ceva de băut, porunci el, apoi îi făcu semn să se aşeze pe scaunul de lângă al lui. Bun, spune-mi de ce îţi iroseşti timpul cu un Campbell.

- întâmplarea face ca Gennie să fie o verişoară de-a mea, rosti Justin blând, aşezându-se pe canapea lângă fiul lui. Din partea franţuzească aristocrată.

-Verişoară. Privirea lui Daniel deveni mai pătrunză-toare, apoi pe chipul lui se lăţi o expresie ce nu ar fi putut fi descrisă altfel decât de încântare vicleană. Da, ne place să păstrăm totul în familie. Grandeau - e un nume bun şi puternic. Arăţi ca o regină, cu o mică doză de vrăjitoare.
-Asta a fost spus ca un compliment, zise Serena, întinzându-i lui Gennie un pahar de cristal plin cu vermut.
-Am fost avertizată. Gennie îi aruncă lui Grant o privire relaxată peste buza paharului. Una dintre stră- moaşele mele a avut o... întâlnire cu un ţigan, aducând apoi pe lume gemeni.
- Gennie are şi un pirat în arborele genealogic, interveni Justin.
Daniel dădu din cap aprobator.
- Sânge puternic. Familia Campbell are nevoie de cât mai mult ajutor posibil.
-Ai grijă, MacGregor, îl avertiză Shelby, când Grant îi aruncă o scurtă privire furtunoasă.
Existau acolo şi lucruri nespuse care ar fi putut deruta un nou-venit, dar nu atât de subtile încât Gennie să nu prindă-ideea.
Daniel încerca să pună la cale o partidă, îşi spuse ea, şi se chinui să îşi înăbuşe un chicot. Vederea expresiei posomorâte şi iritate a lui Grant făcu să-i fie cu atât mai greu să se stăpânească. Jocul era irezistibil.

-Familia Grandeau se trage tocmai dintr-una din- tre curtezanele favorite ale regelui Filip al IV-lea cel Frumos.
Surprinse privirea de respect amuzat a lui Shelby. In cele câteva clipe până li se întâlniră privirile, între ele se formă o legătură afectuoasă.
Deşi se bucura de semnalele care circulau prin încăpere, Alan îşi aminti foarte clar că se aflase şi el în poziţia de care... se bucura în acel moment Grant.
- Mă întreb ce îl reţine pe Câine, spuse el indiferent, ştiind că remarca avea să îi distragă atenţia tatălui său.
- Hah! Daniel dădu pe gât jumătate din conţinutul paharului dintr-o singură înghiţitură. Băiatul e prea prins cu legile lui ca să se gândească pentru o clipă şi la mama lui.

Când Gennie ridică din sprâncene, Serena îşi strânse picioarele sub ea.
- Mama e încă la spital, îi explică ea, cu umbra unui zâmbet pândindu-i în preajma gurii. Sunt sigură că ar fi devastată dacă ar ajunge înaintea lui Câine.
-îşi face griji pentru copiii ei, interveni Daniel, puf-nind pe nas. Eu tot încerc să îi spun că au propriile vieţi de trăit, dar mama tot mamă rămâne.
Serena îşi dădu ochii peste cap şi spuse ceva indescifrabil, vorbind către pahar._ Fu suficient, însă, pentru a-l face pe Daniel să roşească. înainte să apuce să răspundă, sunetul ciocănelului izbindu-se în uşa de lemn făcu să vibreze pereţii.
- Mă duc eu, spuse Alan, considerând că astfel câş-tiga un răgaz cât să îl avertizeze pe Câine în privinţa dispoziţiei tatălui lor.
Simţind că în acel moment el şi Câine se aflau cam în aceeaşi oală, Grant se întoarse spre Daniel, într-o în-cercare de a-o schimba starea de spirit.
- Gennie a fost fascinată de casă, începu el. Speră să te convingă să-i dai voie să o picteze.
Daniel reacţionă imediat. Similar felului în care se purtase cu nepotul lui, se umflă în pene.
- Ei bine, ar trebui să reuşim să organizăm ceva care să fie convenabil pentru amândoi.

O pânză semnată Grandeau, reprezentând fortăreaţa MacGregor. Cunoştea valoarea financiară a unei astfel de picturi, fără a mai vorbi de ce ar fi însemnat pentru mândria lui. Moştenirea lăsată nepoţilor lui.
- Vom discuta, spuse el, dând hotărât din cap când în încăpere intrară şi ultimii membri ai familiei M acGrege r. Daniel aruncă o privire spre ei. Ha!
Gennie văzu un bărbat înalt şi zvelt, cu aerul unui lup inteligent, trecând relaxat pragul camerei. Oare toţi cei din familia MacGregor erau exemplare atât de reuşi-te ale speciei umane? se întrebă ea. Persoana lui emana putere, aceeaşi pe care o simţise în Alan şi în Serena. Fi-indcă nu era în întregime asemenea puterii lui Daniel, Gennie

speculă că o moşteniseră de la mama lor. Oare ce fel de femeie era, mai exact?
Apoi atenţia ei fu captată de femeia care intră alături de Câine. Sora lui Justin. Gennie îşi privi verişorul şi îl văzu studiindu-şi sora cu o uşoară încruntare. Şi înţelese de ce. Tensiunea pe care o aduseseră Câine şi Diana în încăpere era palpabilă.
- Am fost reţinuţi în Boston, spuse Câine pe un ton neutru, ignorând expresia posomorâtă a tatălui său şi mergând să îşi privească nepotul. Liniile oarecum aspre ale chipului lui se înmuiară când ridică ochii spre sora lui. Bună treabă ai făcut, Rena.
-Ai putea să dai un telefon când ştii că o să întârzii, declară Daniel. Ca să nu-şi facă griji mama ta.
Câine cuprinse întreaga încăpere dintr-o privire şi observă absenţa mamei lui, apoi ridică ironic din sprânceană.
- Desigur.
- E vina mea, spuse Diana încet. O întâlnire de-a mea s-a prelungit.
- II mai ţii minte pe Grant, începu Serena, sperând să liniştească apele ce păreau foarte agitate.
- Da, desigur.
Diana reuşi să îi ofere un zâmbet ce nu se reflectă şi în ochii ei mari şi întunecaţi.
- Iar ea e invitata lui Grant, continuă Serena, dorindu-şi să fi avut câteva momente între patru ochi

cu Diana. Care se pare că e şi o verişoară de-a ta, Genvieve Grandeau.
Diana încremeni instant, întorcând spre Gennie un chip rece şi lipsit de orice expresie.
-Verişoară? întrebă Câine curios, venind lângă soţia lui.
-Da, interveni Gennie, dorindu-şi să atenueze din tensiunea pe care nu o înţelegea. Ne-am întâlnit o dată, continuă ea, oferindu-i un zâmbet, când eram copii, la o zi de naştere, cred. Familia mea se afla în Boston, în vizită.
- îmi amintesc, murmură Diana.
Deşi se strădui, Gennie nu reuşi să îşi amintească nimic ce ar fi făcut la acea mică petrecere caraghioasă ca să justifice privirea distantă şi rece pe care i-o aruncă Diana.

Reacţiona instinctiv. Ridică uşor bărbia şi îşi arcui sprâncenele. îmbrăcând acel aer regal, sorbi din vermut.
- După cum a remarcat şi Shelby, lumea e mică.
Câine recunoscu expresia Dianei şi, deşi îl exaspera, îşi puse o mână liniştitoare pe umărul ei.
- Bine ai venit, verişoară, îi spuse el lui Gennie, oferindu-i un zâmbet neaşteptat de fermecător. Se întoarse spre Grant apoi, iar zâmbetul deveni poznaş. Tare aş vrea să discut cu tine - despre broaşte.
Grant îi răspunse cu un rânjet fulgerător de rapid.
- Oricând.
înainte ca Gennie să apuce măcar să încerce să înţe-leagă schimbul de replici sau hohotele de râs care urmară, în încăpere intră o femeie măruntă şi oacheşă. Aici se afla celălalt pol al puterii. Gennie simţi acest lucru imediat, căci femeia deveni brusc centrul atenţiei. Avea un aer ce trăda forţă interioară şi o frumuseţe serioasă ce fusese moştenită şi de fiul ei cel mare. Se purta cu o demnitate ciudată, deşi părul îi era uşor ciufulit, iar costumul o idee şifonat.
- Mă bucur atât de mult că ai putut să vii, îi spuse ea lui Gennie când se făcură prezentările. Mâinile îi erau mici şi capabile şi, descoperi Gennie, îngheţate.

îmi pare rău că nu am fost aici când ai sosit. Am fost... reţinută la spital.
Pierduse un pacient. Fără a înţelege de unde ştia acest lucru, Gennie era totuşi sigură. Instinctiv, acoperi mâinile lor împreunate cu mâna ei liberă.
- Aveţi o familie minunată, doamnă MacGregor. Un nepot superb.
Anna lăsă să-i scape un oftat mărunt ce aproape nu se auzi deloc.
-Mulţumesc. Se apropie şi depuse un sărut uşor pe obrazul soţului ei. Să mergem la cină, spuse ea, când el o mângâie pe păr. Probabil sunteţi toţi lihniţi până la ora asta.
Distribuţia era completă, reflectă Gennie, ridicăm du-se pentru a lua mâna lui Grant. Se anunţa un week- end foarte interesant.
capitolul 10

Era deja târziu când Gennie se întinse într-o cadă supradimensionată, plină cu apă fierbinte şi parfuma-tă. Familia MacGregor, de la Daniel şi până la_ Mac, nu era genul care se ducea la culcare devreme. îi plăceau - fanfaronada lor, contrastele lor, unitatea lor evidentă şi neînduplecată. Şi, cu excepţia Dianei, toţi o făcuseră să se simtă bine-venită în sânul familiei lor.
Gândindu-se la Diana acum, Gennie se încruntă şi îşi săpuni piciorul. Poate că Diana Blade MacGregor era retrasă din fire. Nu fusese nevoie de prea multă perspicacitate pentru a observa tensiunea dintre Câine şi soţia lui, nici că Diana se închisese în ea din această cauză, însă Gennie simţea că era ceva mai personal în atitudinea Dianei faţă de ea.
„Lasă-mă în pace.“ Semnalul fusese limpede ca lu-mina zilei, iar Gennie se conformase. Nu toată lumea era prietenoasă din fire - nu toată lumea o plăcea de cum o vedea. însă o deranja faptul că Diana nu fusese nici prietenoasă, nici deosebit de ostilă, ci pur şi simplu distantă.

Scuturându-se de acea stare de spirit, trase de lanţul de modă veche al dopului pentru a lăsa apa să se scurgă. Mâine avea să petreacă puţin timp cu noii ei verişori prin căsătorie şi să realizeze cât mai multe schiţe posibile cu impunătoarea casă MacGregor. Poate că ea şi Grant aveau să facă o plimbare pe stânci sau să se scalde în piscina despre care auzise că s-ar fi aflat la capătul unuia dintre coridoarele răsunătoare, nesfârşite. Nu îl văzuse niciodată pe Grant atât de relaxat pentru o perioadă atât de lungă de timp. în mod ciudat, deşi era tot bărbatul distant şi arogant de care se îndrăgostise fără voia ei, se simţise confortabil în mijlocul numeroasei şi gălăgioasei familii MacGregor. într-o singură seară mai descoperise ceva despre el: îi plăceau oamenii şi să fie printre ei, să discute cu ei - câtă vreme totul se desfăşura aşa cum voia el.
Gennie surprinsese un capăt de conversaţie pe care Grant o purtase cu Alan după cină. Fusese pe un su-biect de politică şi vizibil profundă, ceea ce fusese o sur-priză pentru ea. Ceea ce o uimise însă şi mai mult fusese să îl

vadă legănând copilaşul Serenei pe un genunchi, în timp ce el şi Câine dezbateau un proces controversat ce se judeca în tribunalele din Boston. Apoi o târâse pe Shelby într-o dispută aprinsă pe tema valorii sociale a telenovelei de după-amiază.
Clătinând din cap, Gennie îşi tamponă pielea pentru a o usca. Ce determina un bărbat cu gusturi şi opinii atât de eclectice să trăiască precum un sihastru? De ce alegea un bărbat care în mod evident se simţea în largul lui în situaţii sociale să alunge sălbatic turiştii rătăciţi prin zona lui?
O enigmă.
Gennie îmbrăcă un halat scurt de mătase. Da, Grant era o enigmă, dar a şti şi a accepta nu era acelaşi lucru. Cu cât afla mai multe despre el, cu cât întrezărea mai multe bucăţele din forul lui interior, cu atât tânjea să ştie mai multe.
„Răbdare, încă puţină răbdare", se avertiză Gennie singură, intrând în dormitorul alăturat.
Singurătatea unui bărbat

Camera era uriaşă, tapetul vechi şi superb. Conţinea o canapea fără braţe, bogat decorată şi tapiţată cu satin trandafiriu, şi o măsuţă de toaletă sculptată cu îngeraşi. Avea întregul farmec ostentativ al secolului optsprezece, inclusiv în goblenurile preţioase, înrămate, care probabil erau opera Annei.
Cuprinsă de o oboseală plăcută, Gennie se aşează pe scăunelul drapat din faţa măsuţei de toaletă cu trei oglinzi şi începu să îşi perie părul.
Când Grant deschise uşa, îşi spuse că arăta ca o prinţesă din basme - parţial ingenuă, parţial seducătoare. Privirea ei o întâlni pe a lui în oglindă şi îi zâmbi, cobo- rându-şi pentru ultima dată peria prin păr.
-Ai nimerit uşa greşită?
- Ba am nimerit-o pe cea corectă.
închise uşa în urma lui, apoi trase zăvorul.
- Chiar aşa? Bătând cu peria în palmă, Gennie arcui o sprânceană. Credeam că tu ai camera de la capătul coridorului.
-Gazdele au uitat să-mi pună ceva acolo.
Rămase unde se afla, încântat să o privească pur şi simplu.

- Oh? Ce anume?
-Pe tine. Apropiindu-se de ea, Grant îi luă peria din mână. Parfumul băii ei plutea prin toată încăperea. Rămânând cu privirea aţintită în ochii ei în oglindă, începu să îi treacă peria prin păr. Atât de moale, murmură el. Totul la tine e prea moale pentru a putea să-ţi rezist.
Putea întotdeauna să îi încingă sângele cu pasiunea lui, cu poruncile lui, dar când era blând, când atingerea lui era tandră, rămânea fără apărare în faţa lui. Ochii i se deschiseră larg, întunecându-se, şi rămaseră fixaţi într-ai lui.
- îţi doreşti să o faci? reuşi ea să întrebe.
Pe chipul lui apăru un zâmbet uşor în timp ce conti-nuă să îi perie părul cu mişcări prelungi şi lente.
-Nu ar conta deloc, dar nu, nu vreau să îţi rezist, Genvieve. Ceea ce vreau să fac... Trecu cu degetele pe unde trecuse cu peria. E să te ating, să te gust, până uit

de orice altceva. Nu eşti prima mea obsesie, murmură el, cu o expresie bizară în ochi, dar eşti singura pe care am reuşit să o ating cu mâinile mele, să o gust cu gura mea. Nu eşti singura femeie pe care am iubito. Lăsă peria să cadă, eliberându-şi mâinile pentru a le cufun-da în părul ei. Dar eşti singura femeie de care am fost îndrăgostit.
Gennie ştia că ceea ce spunea era nici mai mult nici mai puţin decât adevărul. Cuvintele lui treziră în ea o putere măreaţă. Şi-ar fi dorit să o împartă cu el, să-i dea înapoi o parte dintre minunăţiile pe care le adusese în viaţa ei. Ridicându-se, se întoarse spre el.
- Lasă-mă să fac dragoste cu tine, îi şopti ea. Lasă-mă să încerc.
Dulceaţa rugăminţii ei îl tulbură mai mult decât ar fi crezut vreodată că era posibil. Dar când se întinse după ea, Gennie îşi puse mâinile pe pieptul lui.
- Nu. îşi lăsă mâinile să îi alunece în sus spre gât, cu degetele răsfirat. Lasă-mă pe mine.
Atentă, privindu-i chipul, începu să îi descheie nasturii cămăşii. Ochii ei reflectau încredere, degetele îi erau calme, dar ştia că avea să fie nevoită să se bazeze pe instinct şi pe ceea ce el doar începuse să o înveţe.

Făceai dragoste cu un bărbat aşa cum ai fi vrut să facă el dragoste cu tine? Urma să afle.
Dorinţele lui nu puteau fi cu nimic mai prejos de ale ei, îşi spuse ea, trecându-şi uşor degetele peste pielea lui. Ar fi fost foarte diferite? Cu un sunet ce era în acelaşi timp plăcere şi aprobare, coborî cu mâinile peste coastele lui, apoi urcă din nou înainte de a-i împinge cămaşa desfăcută de pe umeri.
Era zvelt, aproape prea subţire, dar pielea îi era netedă şi bine întinsă pe oase. Deja se încălzea sub atingerea mâinilor ei. Apropiindu-se, Gennie îşi apăsă gura pe inima lui şi îi simţi bătaia rapidă şi neuniformă. Experimentând, îşi folosi vârful limbii pentru a umezi locul. îl auzi inspirând şuierat înainte ca braţele din jurul ei să îşi înteţească strânsoarea.
-Gennie...
- Nu, vreau doar să te ating o vreme.

Presără săruturi scurte peste pieptul lui şi îi ascultă bătăile galopante ale inimii.
Grant închise ochii, cu pielea încinsă de săruturile ei umede şi uşoare. îşi stăpâni cu greu impulsul de a o trage pe pat sau pe podea şi încercă să găsească auto-controlul pe care Gennie părea să şi-l dorească de la el. Degetele ei curioase îl explorară cu talentul supranatu-ral de a descoperi şi exploata slăbiciuni despre a căror existenţă nu ştiuse nici el. în tot acest timp ea îi mur-mură, oftă, promise. Grant se întrebă dacă aşa ajungeau oamenii să îşi piardă încet-încet minţile.
Când Gennie coborî încet cu degetele până la fer-moarul blugilor lui, muşchii abdomenului i se înfiora-ră, apoi se contractară. îl auzi gemând în timp ce coborî faţa spre creştetul capului ei. Gâtul îi era uscat, iar pal-mele umede când îi desfăcu fermoarul. Zăbovi asupra procesului, în egală măsură din nesiguranţă şi din do-rinţa de a seduce. Boxerii lui se opreau în partea de jos a şoldurilor, strâmţi şi, pentru Gennie, fascinant de moi. Mânată de dorinţa de a învăţa, îl atinse şi simţi tresărirea înfiorată, rapidă şi spasmodică, ce îi cutremură trupul. Atât de multă putere,

îşi spuse ea, atât de multă forţă. Şi totuşi, îl putea face să tremure.
- Culcă-te cu mine, îi şopti ea, apoi îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi în ochii întunecaţi şi înnouraţi de dorinţă. Gura lui se năpusti spre a ei, posedând-o ca şi cum ar fi fost mort de foame. Chiar în timp ce simţurile ei începură să se învălmăşească, conştiinţa puterii ei asupra lui se extinse. Ştia ce voia de la ea, iar ea avea să-i ofere cu mare drag. Dar voia să îi ofere mult, mult mai mult. Şi avea să o facă.
Cu mâinile de o parte şi cealaltă a feţei lui, îl desprinse din sărut. Răsuflarea lui rapidă, gâfâită, tremura pe faţa ei.
-Culcă-te cu mine, repetă ea, şi se duse la pat. Aşteptă până veni şi el, apoi îl îndemnă să se întindă. Salteaua veche oftă când îngenunche lângă el. Ador să te privesc.

Dându-i la o parte părul de pe tâmple, îl înlocui cu buzele ei.
Şi astfel începu, cutreierând, explorând cu o lentoare ce îl făcu să tânjească dureros. Simţi fineţea de satin a buzelor ei, mătasea foşnitoare a halatului ei în timp ce ea îl seduse încet până deveni neputincios în faţa ei. Pielea lui se umezi sub atingerile şi rotocoalele desenate de limba ei şi sub efectul propriei dorinţe. în jurul lui, infiltrându'se până şi în aerul pe care îl respira, simţea mirosul apei parfumate în care se îmbăiase. Gennie oftă, apoi îşi lipi buzele de ale lui, muşcând mărunt şi sorbind până când Grant nu mai auzi nimic în afară de vuietul din propriul cap.
Trupul ei se lipi de al lui când se întinse peşte el şi începu să-l tortureze cu dinţii şi cu limba pe gât. încercă să îi rostească numele, dar nu reuşi să scoată decât un geamăt, în timp ce mâinile lui - întotdeauna atât de sigure - încercau stângaci să o atingă.
Pielea ei era la fel de umedă ca al lui, înnebunindu-l când se lăsă să alunece peste el, din ce în ce mai jos, pentru a permite buzelor ei să guste şi mâinilor ei să se desfete. Nu cunoscuse niciodată ceva mai îmbătător decât libertatea ce se năştea din întâlnirea dintre putere şi pasiune. Aceasta avea un parfum specific - ceva bărbătesc, secret - pe care îl inspiră adânc; gustul ei era acelaşi şi îl devoră. Coborând

tot mai mult cu limba pe trupul lui, fu copleşită de bucuria ameţitoare de a şti că bărbatul ei era absorbit de ea.
Grant părea să fi încetat să mai respire, mulţumin- du-se doar să geamă. Gennie nu îşi auzea propriile suspine de plăcere adăugându-se gemetelor lui. Nu se putea gândi decât la cât de frumos era sculptat. Cât de incredibil era că îi aparţinea ei. Era goală acum, fără să fi simţit când el o dezbrăcase de balat. Gennie nu ştia decât că mâinile lui o dezmierdau pe umeri, calde, aspre, disperate, apoi coborâră pe sânii ei intr-un fel de adoraţie frenetică.
Cât timp se scursese rămase o enigmă. Nici unul dintre ei nu auzi un ceas bătând ora exact de undeva din măruntaiele casei. Obloanele fură trase. Undeva afară,
Singurătatea unui bărbat
o pasăre - poate o privighetoare - se lansă intr-un cântec prelung, rugător, chemându-şi iubitul. Câţiva nori inofensivi se risipiră, dezvăluind luna. Nici unul dintre ei nu conştientiza nici un sunet, nici o mişcare, în afară de ceea ce se petrecea în acel pat mare şi moale.
Gura ei o găsi din nou pe a lui, lacomă şi nerăbdă-toare. Răsuflarea lor caldă se contopi, limbile li se împletiră. Minţile li se tulburară.
Grant murmură ceva în gura ei, o rugăminte fierbin-te. Mâinile lui se încleştară pe şoldurile ei ca şi cum ar fi căzut. Gennie se strecură mai jos şi îl primi în ea, apoi icni în faţa fiorului exploziv, înspăimântător. Se cutremură, trupul ei aruncându-se în spate când atinse instantaneu punctul culminant, apoi se agăţă de el, se agăţă cu disperare de acel delir.
Grant încercă să mai păstreze ultimele raze de lumină ale raţiunii când o simţi prăbuşindu-se fără vlagă peste el. Dar era prea târziu. Ii răpise minţile. Tot ceea ce era animal în el se zbătea să iasă la iveală. Cu ceva ce aducea mai mult a mârâit decât a geamăt, o aruncă pe spate şi o posedă ca un nebun. Deşi se crezuse epuizată, Gennie se trezi readusă la viaţă, umplându-se cu el. Trupul ei scăpă de sub control, răspunzând forţei şi vitezei din trupul lui. Din ce în ce mai sus, din ce în ce mai rapid, fierbinte, intens şi întunecat. Se năpustiră de pe o culme pe alta, şi mai abruptă, până când, satisfăcuţi, căzură unul peste altul.

Cu trupurile încă împreunate, cu lumina încă aprin-să lângă pat, adormiră.
Era una dintre acele zile rare, perfecte. Aerul era căl-duţ, înfiorat doar de o briză uşoară, iar soarele era fier-binte şi strălucitor. Gennie doar ronţăise ceva la micul dejun informai, pus la dispoziţia lor pentru oricând ar fi vrut să mănânce, în timp ce Grant mâncase cât pen-tru amândoi. Apoi se îndepărtase, pomenind ceva vag despre o partidă de pocher şi lăsând-o pe Gennie liberă să iasă singură să schiţeze. Deşi întâmplarea făcu să nu aibă parte decât de prea puţină solitudine.

Voia să aibă mai întâi o perspectivă completă asupra casei, aceeaşi perspectivă care se dezvăluia prima dată când veneai pe drum. Indiferent dacă Daniel o plănuise sau nu astfel - iar ea credea că da - era fantastică.
Trecu pe lângă tufele spinoase de trandafiri, aşezăm du-se pe iarbă lângă un castan. O vreme stătu cufundată în tăcere, însoţită doar de sunetul pescăruşilor, al păsărilor de uscat şi al valurilor izbindu-se de stânci. Schiţa începu cu linii largi, trasate îndrăzneţ, apoi, incapabilă să reziste tentaţiei, Gennie începu să o rafineze - adăugând umbre, detaliind. Se scurse aproape o jumătate de oră până când umbra unei mişcări îi atrase atenţia. Shelby ieşise pe o uşă laterală cât timp Gennie stătuse concentrată asupra turnului şi deja traversase pe jumătate suprafaţa neregulată a curţii.
- Bună. O să te deranjez?
-Nu. Gennie îi zâmbi şi îşi lăsă carnetul de schiţe în poală. Am să-mi petrec zile întregi schiţând aici dacă nu mă opreşte cineva.
-E fabulos, nu-i aşa? Cu o graţie abilă ce o făcu pe Gennie să se gândească la Grant, Shelby se aşează lângă ea. Studie schiţa din poala lui Gennie. La fel e şi asta, murmură ea, şi se gândi şi ea la Grant. In copilărie o înfuriase că nu era la fel de talentată ca el când ţinea în mână un creion negru sau colorat. Pe măsură ce cres-cuseră, invidia se

transformase în mândrie - aproape exclusiv. Tu şi Grant aveţi multe în comun.
încântată de idee, Gennie coborî privirea spre ceea ce desenase.
-E destul de talentat, nu-i aşa? Desigur, eu nu am văzut decât o caricatură făcută pe neaşteptate, dar e atât de evident. Mă întreb... de ce nu face nimic cu el.
Era o încercare directă de a o iscodi, ştiau amândouă, întrebarea ei îi spuse lui Shelby şi că Grant încă nu îi încredinţase secretul lui femeii de lângă ea. Femeii de care era îndrăgostit, Shelby era convinsă. Nerăbdarea se luptă cu loialitatea. De ce naiba se purta ca un idiot încăpăţânat? însă loialitatea ieşi victorioasă.
- Grant cam face ce vrea el. îl cunoşti de mult timp?

- Nu, nu tocmai. Doar de câteva săptămâni. Smulse leneş un fir de iarbă şi începu să îl învârtă între degete. Mi s-a stricat maşina în toiul unei furtuni, pe drumul ce duce la far. Chicoti, în mintea ei apărând o imagine perfect clară cu faţa lui posomorâtă. Grant nu a fost prea încântat când s-a trezit cu mine în prag.
-Adică a fost grosolan, posac şi imposibil, replică Shelby, răspunzând rânjetului lui Gennie.
- Cel puţin.
-Slavă Domnului că unele lucruri nu se schimbă ni-ciodată. E nebun după tine.
- Nu ştiu cine a fost mai şocat de asta, el sau eu. Shelby... Nu ar fi trebuit să îşi bage nasul, îşi spuse Gennie, dar simţea că trebuia să afle ceva, orice ar fi putut să o ajute să îl înţeleagă pe bărbatul de dincolo de suprafaţă. Gum era în copilărie?
Shelby ridică privirea spre norii ce pluteau inofensivi deasupra capetelor lor.
- Lui Grant i-a plăcut dintotdeauna să se refugieze în solitudine. Ocazional, când mă ţineam de capul lui, mă tolera. I-au plăcut dintotdeauna oamenii, deşi îi priveşte printr-o lentilă oarecum strâmbă. In felul lui, continuă ea, ridicând din umeri.
Shelby se gândi la paza ce existase în jurul lor în copilărie, la campanii, la presă. Şi îşi spuse în trecere că, devenind

soţia lui Alan, se întorsese direct în acea vâltoare. Cu un oftat uşor pe care Gennie nu îl înţelese, Shelby se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate.
- Era monstruos la mânie, avea o părere foarte fermă despre ce era bine şi ce era rău - pentru el însuşi şi societate în general. Şi nu erau întotdeauna aceleaşi lucruri. Insă în cea mai mare parte era un copil relaxat şi bun la suflet, cred eu, pentru un frate mai mare.
Shelby continuă să se încrunte spre cer, iar Gennie o privi fără a spune nimic.
-Grant are resurse uriaşe de iubire şi de bunătate, zise Shelby, dar le distribuie în doze mici şi în felul lui aparte. Nu îi place să depindă de nimeni. Ezită, apoi, privind chipul calm şi ochii expresivi ai lui Gennie, simţi nevoia să îi ofere ceva. Ne-am pierdut tatăl. Grant avea

şaptesprezece ani, vârsta intermediară dintre a fi băiat şi bărbat. Eu am fost devastată şi abia după mult timp mi-am dat seama că la fel de afectat a fost şi el. Eram amândoi de faţă când a fost ucis.
Gennie închise ochii, gândindu-se la Grant, amintim du-şi de Angela. Era ceva ce putea înţelege cât se poate de bine. Vinovăţia, durerea, şocul care nu trecea niciodată cu totul.
- Cum a fost ucis?
-Asta e ceva ce ar trebui să-ţi povestească Grant, rosti Shelby încet.
- Da. Gennie deschise ochii. Ar trebui.
Dorindu-şi să risipească acea stare de spirit şi propriile ei amintiri, Shelby o atinse pe mână.
- Eşti bună pentru el. Mi-am dat seama de asta de la bun început. Eşti o persoană răbdătoare, Gennie?
-Nu mai sunt sigură dacă da sau nu.
- Să nu fi prea răbdătoare, o sfătui Shelby cu un zâmbet. Grant are nevoie de cineva care să îi dea câte un ghiont scurt şi la obiect, din când în când. Ştii, când l-am întâlnit prima dată pe Alan, eram absolut hotărâtă să nu am nimic de-a face cu el.
- Sună cunoscut.
Shelby chicoti.

- Iar el era absolut hotărât că da. A avut răbdare, dar - rânji când îşi aminti - nu prea multă răbdare. Iar eu nu sunt nici pe departe atât de dificilă ca Grant.
Gennie râse, apoi dădu pagina şi începu să o schiţeze pe Shelby.
- Cum l-ai cunoscut pe Alan?
- O, la o petrecere în Washington.
- De acolo eşti tu?
- Eu locuiesc în Georgetown - noi locuim în Georgetown, se corectă ea. Tot acolo e şi atelierul meu.
Gennie arcui o sprânceană şi desenă linia subtilă a nasului lui Shelby.
- Ce fel de atelier?
- Sunt ceramistă.

-Serios? Interesată, Gennie se opri din schiţat. îţi faci singură obiectele de ceramică? Grant nu mi-a pomenit niciodată de asta.
- Nu o face niciodată, spuse Shelby sec.
-Are un bol în dormitor, îşi aminti Gennie. într-o nu-anţă de roşu brun, cu flori de câmp gravate. E opera ta?
-I-am făcut-o cadou de Crăciun acum câţiva ani. Nu ştiam ce a făcut cu ea.
- Reflectă superb lumina, îi spuse Gennie, remarcând că Shelby fu în acelaşi timp surprinsă şi încântată. Nu prea sunt alte lucruri în farul ăla pe care să se obosească să le şteargă de praf.
- E delăsător, spuse Shelby cu afecţiune. Vrei să îl corectezi?
- Nu neapărat.
- Mă bucur. Deşi aş detesta să mă audă spunând asta, îmi place aşa cum e. întinse braţele către cer. Mă duc în casă să pierd câţiva dolari în faţa lui Justin. Ai jucat vreodată cărţi cu el?
- O singură dată. Gennie rânji. A fost suficient.
- Ştiu ce vrei să spui, murmură Shelby, ridicându-se. Dar de regulă reuşesc să îl păcălesc pe Daniel suficient cât să fac să merite.

Cu un ultim zâmbet fulgerător, se îndepărtă. Gândi-toare, Gennie coborî privirea spre schiţă şi sortă bucăţe-lele de informaţii pe care i le oferise Shelby.
- Cu faţă de broască? întrebă Câine când îl întâlni pe Grant în hol.
- Frumuseţea e în ochii privitorului, răspunse Grant relaxat.
Rânjind apreciativ, Câine se sprijini de una dintre numeroasele arcade.
-L-ai pus pe jar pe tata. Am primit fiecare unul dintre acele telefoane de la el, anunţându-ne că Grant Campbell a luat-o pe căi greşite şi că este de datoria noastră - având în vedere că faci parte din familie - să te ajutăm. Rânjetul îi deveni hain. Se pare că te descurci bine şi singur.

Grant recunoscu acest lucru cu un gest scurt din cap.
- Ultima dată când am fost aici, a încercat să mă combine cu o fată pe nume Judson. Nu voiam să îmi asum nici un risc.
-Tata crede cu tărie în căsătorie şi în procreare. Rânjetul lui Câine păli puţin când se gândi la soţia lui. E ciudat că Gennie a ta e verişoara Dianei.
- O coincidenţă, murmură Grant, remarcând expre-sia lui tulburată. Nu am văzut-o pe Diana azi-dimineaţă.
-Nici eu, spuse Câine cu regret, apoi ridică din umeri. Nu cădem de acord asupra unui caz pe care a decis să îl preia. Norul de supărare îi umbri din nou chipul. E dificil să fii căsătorit cu cineva din acelaşi do-meniu profesional, mai ales când ai o perspectivă diferită asupra profesiei respective.
Grant se gândi la el însuşi şi la Gennie. Ar fi putut doi oameni să privească arta din perspective mai diferite de-atât?
- îmi închipui că aşa e. Am avut impresia că se simţea prost în preajma lui Gennie.
- Diana a avut o viaţă grea în copilărie. Băgându-şi mâinile în buzunare, Câine îşi aţinti în depărtare privi-rea posomorâtă. încă se adaptează la asta. Îmi pare rău.
-Nu e cazul să îţi ceri scuze faţă de mine. Iar Gennie e perfect capabilă să rezolve asta singură.

- Cred că mă duc să o caut pe Diana. Revenind în prezent, apoi rânjind, arătă din cap spre scările turnu-lui. Justin e urmărit de noroc, ca de obicei, dacă vrei să îţi asumi riscul.
Afară, Diana ocoli lateralul casei şi ieşi în grădina din faţă înainte de a o observa pe Gennie.
Primul ei instinct fu să se întoarcă pur şi simplu, dar Gennie ridică privirea. Ochii li se întâlniră. Ţeapănă, Diana traversă pajiştea, dar, spre deosebire de Shelby, nu se aşează pe iarbă.
- Bună dimineaţa.
Gennie îi răspunse cu o privire la fel de rece.
- Bună dimineaţa. Trandafirii sunt minunaţi, nu-i aşa?

- Da. Nu vor mai rezista mult timp. Diana îşi băgă mâinile în buzunarele adânci ale pantalonilor ei verde jad. Ai să pictezi casa.
- Aşa intenţionez. Dintr-un impuls de moment, îi întinse verişoarei ei carnetul de schiţe. Ce părere ai?
Diana studie schiţa şi văzu toate lucrurile care o impresionaseră la început la acea structură - soliditatea, aura de basm, farmecul superb. O tulbură. O făcu să se simtă inconfortabil. Cumva, desenul crea între ele o legătură pe care ea voia să o evite.

- Eşti foarte talentată, murmură ea. Mătuşa Adelaide te ridica mereu în slăvi.
Gennie râse fără să vrea.
- Mătuşa Adelaide n-ar şti să deosebească un Rubens de un Rembrandt, deşi crede că ştie. Ii veni să îşi muşte limba. Femeia de lângă ea, îşi aminti singură, fusese crescută de Adelaide şi nu avea nici un drept să o vorbească de rău în faţa cuiva care poate ţinea la ea. Ai văzut-o recent?
- Nu, răspunse Diana sec şi îi dădu schiţa înapoi lui Gennie.
Iritată, Gennie îşi puse mâna streaşină la ochi şi o studie pe Diana atent şi în detaliu. Cu un aer nepăsător, întoarse o pagină şi, la fel cum făcuse cu Shelby, începu să o schiţeze.
- Nu mă placi.

- Nu te cunosc, replică Diana cu răceala.
- E adevărat, ceea ce face purtarea ta cu atât mai derutantă. Mă aşteptam să semeni mai mult cu Justin.
înfuriată fiindcă vorbele rostite cu nonşalanţă o răniseră, Diana coborî spre ea o privire mânioasă.
-Eu şi Justin avem purtări diferite fiindcă am dus vieţi diferite.
Răsucindu-se pe călcâie, făcu trei paşi mari şi rapizi înainte să se oprească. De ce se purta ca o scorpie? se întrebă ea, apoi îşi puse o mână pe abdomen. Diana îşi îndreptă umerii şi se întoarse.
-Am să-mi cer scuze pentru lipsa mea de politeţe, fiindcă Justin ţine la tine.

-O, mulţumesc din suflet, replică Gennie sec, deşi începu să simtă o tresărire de compasiune observând lupta ce se ducea în ochii Dianei. Ce-ar fi să-mi spui de ce simţi, totuşi, nevoia să te porţi urât cu mine?
-Pur şi simplu nu îmi place ramura Grandeau a familiei.
-Asta e o perspectivă cam îngustă pentru un avocat, reflectă Gennie. Şi pentru o femeie care nu m-a mai întâlnit decât o singură dată când aveam - cât, opt, zece ani?
- Erai atât de în largul tău acolo, spuse Diana înainte să apuce să se gândească. Cred că Adelaide mi-a spus de câteva zeci de ori că trebuie să te urmăresc şi să mă port cum te purtai tu.
- Adelaide a fost dintotdeauna o femeie neghioabă şi plină de sine, replică Gennie.
Diana se holbă la ea. Da, ştia acest lucru - acum -, dar pur şi simplu nu crezuse că şi altcineva din acea parte a familiei credea la fel.
-Ii cunoşteai pe toţi cei de acolo, continuă ea, deşi începea să se simtă ca o proastă. Şi aveai părul legat la spate cu o panglică asortată cu rochia ta. Era din organdi verde mentă. Eu nici măcar nu ştiam ce înseamnă organdi.
Fiindcă mărturisirea ei îi stârnise instantaneu şi pe deplin simpatia, Gennie se ridică. Nu îi întinse mâna încă, gestul nu ar fi fost bine primit.
- Eu auzisem că eşti comanş. Am aşteptat pe tot parcursul acelei petreceri caraghioase să te văd executând

un dans de război. Am fost teribil de dezamăgită când nu ai făcut-o.
Diana se holbă din nou la ea preţ de treizeci de se-cunde bune. Simţi acea nevoie disperată de a plânge care o copleşea mult prea frecvent în ultima vreme. Insă se trezi râzând.
- Măcar de-aş fi ştiut să dansez - şi aş fi avut curajul să o fac. Mătuşa Adelaide ar fi leşinat. Se opri, ezită, apoi îi întinse mâna. Mă bucur să te reîntâlnesc - verişoară.
Gennie acceptă mâna, apoi duse prietenia lor un pas mai departe apăsându-şi buzele pe obrazul Dianei.

- Poate, dacă ne dai o şansă, vei descoperi că există şi în familia Grandeau persoane aproape la fel de umane ca cei din familia MacGregor.
Diana zâmbi. Sentimentul de a face parte dintr-o fa-milie era întotdeauna uşor copleşitor pentru ea.
- Da, poate.
Când zâmbetul Dianei păli, Gennie urmări direcţia privirii ei şi îl văzu pe Câine aşteptând printre tranda-firi.
Tensiunea reveni imediat, dar nu avea nici o legă-tură cu ea.
- Trebuie să găsesc o nouă perspectivă pentru schiţele mele, spuse ea relaxată.
Câine aşteptă până când Gennie se îndepărtă sufici-ent înainte de a veni lângă soţia lui.
- Te-ai trezit devreme, zise el, studiindu-i atent chipul. Arăţi obosită, Diana.
- Sunt bine, spuse ea prea rapid. Nu-ţi mai tot face griji pentru mine, îi spuse ea şi îi întoarse spatele.
Frustrat, Câine o prinse de braţ.
- La naiba, te dai de ceasul morţii cu dosarul acela şi....
- încetează odată! strigă ea la el. Ştiu ce fac.
- Poate, răspunse Câine calm, prea calm. Ideea e că nu te-ai mai ocupat niciodată de un caz de crimă, iar acuzarea şi-a construit un caz ca la carte.
- Păcat că nu ai mai mare încredere în capacităţile mele.

-Nu-i vorba de asta. Furios, o prinse de braţe şi o zgâlţâi. Ştii bine că nu e asta. Nu despre asta e vorba în toată povestea asta.
Tonul lui deveni mai mult frustrat decât mânios acum, în timp ce ochii îi scrutară chipul, încercând să desluşească secretele pe care i le ascundea.
-Credeam că am ajuns mai departe de-atât, dar tu m-ai zăvorât afară. Vreau să ştiu despre ce e vorba în asta, Diana. Vreau să ştiu ce naiba e în neregulă cu tine!
- Sunt însărcinată! îi strigă ea, apoi îşi apăsă o mână pe gură.
Năucit, Câine îi eliberă braţele şi se holbă la ea.

- însărcinată? Valul de şoc fu urmat de un val de plăcere, atât de brusc, atât de ameţitor, încât pentru o clipă nu fu în stare să se mişte. Diana. Când se întinse după ea, Diana se dădu înapoi, iar plăcerea fu sfâşiată de durere. Foarte lent, îşi băgă mâinile în buzunare. De cât timp ştii? Ea înghiţi un nod şi se chinui să nu îşi lase vocea să îi tremure.
- De două săptămâni.
De data asta Câine se întoarse şi îşi aţinti privirea asupra trandafirilor sălbatici, fără a-i vedea cu adevărat.
- Două săptămâni, repetă el. Nu ai considerat nece-sar să îmi spui şi mie?
- Nu ştiam ce să fac! Cuvintele îi zburară de pe buze într-un torent de teamă şi emoţii. Nu plănuisem... nu încă... şi mi-am spus că poate e o greşeală, dar...
Se întrerupse neputincioasă, iar el rămase cu spatele spre ea.
- Ai fost la doctor?
- Da, desigur.
- Desigur, repetă el, râzând fără umor. Cât de avan-sată e sarcina?
Ea îşi umezi buzele.
-Aproape două luni.
Două luni, îşi spuse Câine. De două luni copilul lor creştea în ea, iar el nu ştiuse.
- Ţi-ai făcut vreun plan?

Planuri? se întrebă ea înnebunită. Ce planuri ar fi putut să-şi facă?
-Nu ştiu! îşi ridică mâinile la faţă. Nu îi stătea deloc în fire să se poarte astfel; unde erau controlul ei, logica ei? Ce fel de mamă aş fi? vru ea să ştie, lăsându-şi gândurile să se reverse în cuvinte. Nu ştiu nimic despre copii, nici nu prea am avut ocazia să fiu eu unul.
Durerea îl străbătu ca un fier înroşit, foarte tăioasă şi foarte reală. Se forţă să se întoarcă spre ea.
- Diana, încerci să-mi spui că nu-ţi doreşti copilul?
Cum să nu-l dorească? se întrebă ea frenetică. Cum adică să nu îl dorească? Era deja real - aproape că-l pu-tea simţi în braţele ei. Gândul o speria de moarte.

- E o parte din noi, rosti ea tremurător. Cum aş putea să nu-mi doresc o parte din noi? E copilul tău. Sunt însărcinată cu pruncul tău şi deja îl iubesc atât de mult încât mă înspăimântă.
- Oh, Diana. O atinse atunci, cu blândeţe, punân- du-şi mâinile pe faţa ei. Ai lăsat să treacă două săptămâni, când am fi putut fi înspăimântaţi împreună.
Ea lăsă să-i scape un oftat înfiorat. Lui Câine îi era teamă? Lui nu îi era teamă niciodată, de nimic.
- Ţi-e frică şi ţie?
- Da. Sărută o lacrimă de pe obrazul ei. Da, mi-e frică. Cu câteva luni înainte să se nască Mac, Justin ne-a spus mie şi lui Alan ce simţea la gândul că va deveni tată. Zâmbind, îi ridică ambele mâini şi îşi apăsă buzele pe palmele ei. Acum ştiu.
- M-am simţit atât de... legată. Degetele ei se încleştară pe ale lui. Voiam să îţi spun, dar nu eram sigură ce reacţie vei avea. S-a întâmplat atât de rapid - nici măcar nu ne-am terminat casa încă, şi credeam... pur şi simplu nu eram sigură ce vei simţi tu.
Cu mâinile încă strângându-le pe ale ei, Câine le puse pe abdomenul ei.
- Vă iubesc, murmură el, pe amândoi.
-Câine. Iar numele lui răsună înăbuşit pe gura lui. Am atât de multe de învăţat în doar şapte luni.

-Avem multe de învăţat în şapte luni, o corectă el. Hai să mergem sus. îşi îngropă faţa în părul ei şi îi inha- lă parfumul. Viitoarele mame trebuie să petreacă mult timp - ridică ochii pentru a-i rânji - culcate.
- Cu viitorii taţi, consimţi Diana, râzând când Câine o ridică în braţe.
Totul avea să fie bine, îşi spuse ea. Familia ei avea să fie pur şi simplu perfectă.
Gennie îi privi dispărând în casă. Orice ar fi existat între ei, îşi spuse ea cu un zâmbet, părea să se fi rezolvat.
- Ce uşurare.
Surprinsă, Gennie se întoarse şi îi văzu pe Serena şi Justin în spatele ei. Serena ţinea bebeluşul într-un sling petrecut de-a curmezişul sânilor. Intrigată de acesta,

Gennie se aplecă şi îl văzu pe Mac cuibărit strâns la pieptul mamei sale şi dormind adânc.
- Serena nu a reuşit să se apropie suficient de Diana cât să o iscodească despre ce o supăra, interveni Justin.
- Eu nu iscodesc, replică Serena, apoi rânji. Prea mult. Faci schiţe casei. Pot să văd?
îndatoritoare, Gennie îi dădu carnetul de schiţe. In timp ce Serena îl studia, justin luă mâna lui Gennie.
- Cum eşti?
Ştia la ce se referea. Ultima dată când îl văzuse fu-sese la înmormântarea Angelei. Vizita fusese scurtă, discretă şi foarte importantă pentru ea. în timpul relativ scurt de când se cunoşteau, Justin devenise o parte vitală a familiei ei.
- Mai bine, îi spuse ea. Sincer. Trebuia să stau departe de familie o vreme - şi de îngrijorarea lor tăcută, permanentă. Asta m-a ajutat. Se gândi la Grant şi zâmbi. Multe lucruri m-au ajutat.
- Eşti îndrăgostită de el, afirmă Justin.
-Acum cine iscodeşte? întrebă Serena.
- Era o simplă observaţie, replică el. Asta e cu totul altceva. Te face fericită? întrebă el, apoi îşi trase soţia de păr. Acum chiar că am iscodit-o, remarcă el.
Gennie râse şi îşi puse creionul în spatele urechii.

- Da, mă face fericită - şi mă face nefericită. Astea fac parte toate din întreg, nu-i aşa?
- O, da. Serena îşi sprijini capul de umărul soţului ei. îl văzu pe Grant ieşind pe uşa din faţă. Gennie, spuse ea, punând o mână pe braţul ei. Dacă se mişcă prea încet, cum se întâmplă cu unii bărbaţi, adăugă ea arun- cându-i o privire cu subînţeles lui Justin, am o monedă pe care am să ţi-o împrumut.
Văzând expresia nedumerită a lui Gennie, chicoti.
-Adu-mi aminte de ea cândva.
îşi petrecu braţul pe sub cel al lui Justin şi se înde-părtară, sugerând să meargă să vadă dacă folosea cineva piscina.
Gennie îl auzi pe Justin murmurând ceva ce o făcu pe Serena să izbucnească într-un râs jos, delicios.
Erau familie, îşi spuse ea. Era minunat că dăduse peste familie aici. Familia ei şi a lui Grant.

Exista aici o legătură ce avea să îl împingă, poate, puţin mai aproape de ea. Fericită, traversă în fugă pajiştea pentru a-i ieşi în întâmpinare.
El o prinse când, cu răsuflarea tăiată, se aruncă în braţele lui.
- Ce-i asta?
- Te iubesc! îi spuse ea râzând. Mai e ceva?
Braţele lui se strânseră în jurul ei.
-Nu.
capitolul 11
Viaţa lui Gennie fusese întotdeauna plină de oa-meni, de diverse persoane din diferite clase sociale. Dar nu mai cunoscuse niciodată pe nimeni comparabil cu clanul MacGregor. înainte să se apropie sfârşitul de weekend avea deja impresia că îi cunoştea de o veşni-cie. Daniel era zgomotos, lăudăros şi viclean - şi atât de moale când era vorba de familia lui încât risca să se topească. Era evident că toţi îl adorau suficient cât să îl lase să creadă că îi manipula.
Anna era caldă şi calmă ca o scurtă ploaie de vară. Şi, înţelese Gennie intuitiv, suficient de puternică încât să ţină familia laolaltă în orice situaţie de criză. Cu cea mai blândă

mână posibilă, îşi ducea soţul de nas. Iar el, cu toate strigătele şi pufniturile lui, o ştia.
Din cea de-a doua generaţie, considera că Serena şi Câine îi semănau cel mai mult. Volatili, franci, emotivi, moşteniseră temperamentul tatălui lor. însă atunci când se gândea la Alan, i se părea că acel exterior serios şi calm pe care îl moştenise de la Anna ascundea o putere enormă... şi un temperament vulcanic ce s-ar fi putut dovedi periculos odată dezlănţuit. îşi găsise bine perechea în Shelby Campbell.
Tinerii familiei MacGregor îşi aleseseră parteneri contrastanţi - Justin cu secretele şi calmul lui de pari- or, Diana, rezervată şi emotivă, Shelby, nestăpânită şi inteligentă; împreună alcătuiau un grup fascinant, cu bulboane şi curenţi interesanţi.

Nu îi fu prea greu lui Gennie să îi convingă să pozeze pentru o schiţă de familie.
Deşi acceptară rapid şi în unanimitate, se dovedi cu mult mai dificil să îi aranjeze. Gennie voia să îi vadă în sala tronului, unii aşezaţi, alţii stând în picioare, ceea ce stârni nenumărate discuţii despre cine şi ce avea să facă.
- Eu ţin bebeluşul, anunţă Daniel, apoi îşi îngustă ochii în caz că voia cineva să i se împotrivească. Anul viitor poţi să mai faci una, fetiţă, adăugă el, adresându-i-se lui Gennie, când nu întâlni rezistenţă, iar atunci voi ţine doi copilaşi. îi zâmbi radios Dianei înainte de a-şi muta privirea asupra lui Shelby. Sau trei.
- Ar trebui să-l pui pe tata să stea pe tron - în sca-unul lui, se corectă Alan rapid, oferindu-i lui Gennie unul dintre rânjetele lui rare. Ar fi cel mai clar mesaj posibil.
- Exact. Ochii îi dansau veseli, dar îşi păstră trăsăturile sobre. Şi, Anna, tu vei sta aşezată lângă el. Eventual ai putea ţine una dintre broderiile tale, fiindcă arată atât de firesc.
- Soţiile ar trebui să se aşeze la picioarele soţilor lor, spuse Câine netulburat. Aşa e firesc.
Replica lui atrase aprobare generală în rândul bărbaţilor şi un dispreţ făţiş din partea femeilor.

-Cred că o să facem o combinaţie între toate astea - strict în scopuri estetice, spuse Gennie sec peste hărmălaia ce se institui.
Cu simţul de organizare şi cuvintele tăioase ale unui sergent de instrucţie, începu să îi aranjeze cum voia ea.
-Alan aici... îl luă de braţe şi îl puse între scaunele părinţilor lui. Şi Shelby. O împinse pe Shelby lângă el. Câine, tu aşază-te pe podea. îl trase de mână până când acesta, rânjind, se supuse. Şi Diana... Câine îşi trase soţia în jos şi o aşeză în poala lui înainte ca Gennie să apuce să termine. Da, e bine aşa. Justin, tu vii aici cu Rena. Şi Grant...
- Eu nu..., dădu el să spună.

- Fă cum ţi se spune, băiete, tună Daniel spre el, apoi i se adresă direct nepotului său. Te poţi aştepta de la un Campbell să facă probleme.
Mormăind, Grant se duse în spatele scaunului lui Daniel şi coborî spre el o privire posomorâtă.
- E ceva când apare un Campbell intr-un portret de familie al clanului MacGregor.
- Doi Campbell, se grăbi Shelby să îi amintească fratelui ei. Şi cum va reuşi Gennie să deseneze şi să pozeze în acelaşi timp?
Chiar în clipa în care Gennie îi aruncă o privire sur-prinsă, răsună vocea tunătoare a lui Daniel.
- O să se deseneze ulterior. E o fată deşteaptă.
-In regulă, consimţi ea, încântată de provocare şi de gândul de a fi inclusă în scena de familie. Acum relaxaţi-vă, nu va dura teribil de mult - şi nu e ca la o fotografie, să trebuiască să staţi perfect nemişcaţi. Se instală pe capătul canapelei şi începu, folosind micul şevalet portabil pe care şi-l adusese cu ea. Sunteţi un grup foarte colorat, decise ea, alegând din trusă un cre-ion colorat. Va trebui să refacem scena în ulei la un moment dat.
-Da, vom dori un tablou pentru galerie, nu-i aşa, Anna? Unul mare. Daniel rânji la acest gând, apoi se lăsă pe spate, ţinând bebeluşul în scobitura cotului. Apoi Alan va avea nevoie să i se facă portretul după ce se va instala la Casa Albă, adăugă el cu satisfacţie.

în timp ce Gennie schiţa, Alan îi aruncă tatălui său o privire blândă.
- E puţin prematur să comanzi un astfel de tablou de pe acum.
Braţul lui se încolăci în jurul lui Shelby şi rămase acolo.
- Ha! exclamă Daniel şi gâdilă bărbia nepotului său.
-Ţi-ai dorit dintotdeauna să pictezi, Gennie? o în-trebă Anna, trecându-şi distrată acul prin broderia la care lucra.
-Da, cred că da. Cel puţin nu ţin minte să îmi fi dorit vreodată să fac altceva.

- Câine îşi dorea să devină doctor, rememora Serena cu un zâmbet inocent. Cel puţin asta le spunea tuturor fetiţelor.
- Era o aspiraţie naturală.
Câine se apără, ridicând o mână pe genunchiul mamei sale, în timp ce braţul lui o ţinea ferm pe Diana lângă el.
- Grant a încercat o altă abordare, îşi aminti Shelby. Cred că avea vreo paisprezece ani când a convins-o pe Dee-Dee O'Brian să îi pozeze - nud.
- Aia a fost strict în scopuri artistice, replică el, când Gennie îl privi cu o sprânceană ridicată. Şi aveam cincisprezece ani.
- Studiul de nud e o parte esenţială a oricărui curs de artă, spuse Gennie, reîncepând să schiţeze. îmi amintesc de un anumit model masculin... Se întrerupse când Grant îşi îngustă ochii. Ah, expresia aia posomorâtă ţi se potriveşte mănuşă, Grant, încearcă să nu o pierzi.
- Deci şi tu desenezi, băiete?
Daniel îi aruncă o privire speculativă. îl interesa în mod deosebit fiindcă nu reuşise încă să smulgă nici de la Grant, nici de la Shelby cum îşi câştiga Grant existenţa.
- O mai fac din când în când.
- Eşti artist, deci?
- Eu nu... pictez, spuse Grant, sprijinindu-se de sca-unul lui Daniel.
- E excelent când un bărbat şi o femeie au interese comune, începu Daniel pe un ton august. Asigură o căsnicie solidă.

- Nici nu vă pot spune de câte ori m-a asistat Daniel la intervenţiile mele chirurgicale, interveni Anna blând.
El pufni.
-Am spălat destui genunchi însângeraţi la vremea mea cât i-am crescut pe ăştia trei.
-Şi a mai fost şi episodul acela când Rena i-a spart nasul lui Alan, completă Câine.
-Ar fi trebuit să fie nasul tău, îi aminti sora lui.
-Asta nu a făcut să doară mai puţin.

Alan îşi mută privirea asupra surorii lui, în timp ce soţia lui pufni în râs, deloc impresionată.
- Cum se face că Rena i-a spart nasul lui Alan şi nu ţie? vru Diana să ştie.
- Eu m-am ferit, îi spuse Câine.
Gennie îi lăsă să discute în timp ce îi schiţă. Erau un grup interesant, îşi spuse ea din nou, ascultându-i cum se certau - şi se apropiau aproape imperceptibil unii de alţii. Grant îi spuse ceva lui Shelby, făcând-o întâi să fumege, apoi să râdă. Se eschivă de la o altă întrebare iscoditoare a lui Daniel printr-un non-răspuns, apoi făcu un comentariu deosebit de reuşit privind secretarul de presă, ceea ce îl făcu pe Alan să izbucnească în hohote asurzitoare de râs.
Per ansamblu, îşi spuse Gennie, alegând un alt cre-ion colorat, se potrivea între ei ca şi cum ar fi fost de la bun început unul de-al lor. Spiritual, sociabil, docil - şi totuşi şi-l putea imagina singur pe stânca lui, mârâind spre oricine ar fi ajuns din greşeală în zona lui. Se schimbase pentru a se adapta situaţiei, dar nu pierduse nimic din cine era el. Era docil fiindcă alegea el să fie şi cu asta, basta.
Aruncând o ultimă privire spre ceea ce realizase, îşi mângâli semnătura în colţ.
- Gata, anunţă ea, apoi întoarse desenul spre întregul grup. Clanul MacGregor şi prietenii lor.
O înconjurară cu toţii, râzând, fiecare având o opi-nie foarte fermă despre cât de bine semănau ceilalţi. Gennie simţi o mână pe umărul ei şi ştiu, fără a se uita, că era Grant.

- E superb, murmură el, studiind felul în care se desenase şi pe ea lângă el. Se aplecă şi o sărută pe ureche. Şi la fel eşti şi tu.
Gennie râse, iar sentimentul preţios de apartenenţă îi rămase în suflet preţ de câteva zile.
Septembrie se prelungi în vara indiană - o perioadă splendidă, de aur, când florile câmpului încă mai înflo-reau, iar tufele de afine ardeau în roşu. Gennie picta oră după oră, descoperind toate colţurile şi ungherele

din Windy Point. Rutina lui Grant se modificase atât de subtil încât nu observă nici o clipă. Lucra mai puţine ore, dar mai intens. Pentru prima dată după mulţi ani, tânjea lacom după companie. Compania lui Gennie.
Ea picta, el desena. Apoi se întâlneau. Unele nopţi şi le petreceau în imensul pat cu pene din căsuţa ei, cufundaţi împreună în mijlocul lui. Alteori dimineaţa îi prindea în clădirea farului, în ţipăt de pescăruşi şi bubuit de valuri. Ocazional o surprindea apărând pe neaşteptate în timp ce lucra, uneori aducând şi o sticlă de vin - uneori venind cu o pungă de chipsuri de cartofi.
O dată îi adusese un bucheţel de flori de câmp. Fusese atât de înduioşată încât plânsese la vederea lor, până când, frustrat, el o trăsese în căsuţă şi făcuse dragoste cu ea.
Fu o perioadă de linişte pentru amândoi. Zilele calde, nopţile răcoroase, văzduhul albastru - toate contribuiau la senzaţia de seninătate - sau poate de aşteptare.
- E perfect! strigă Gennie peste sunetul motorului în timp ce barca lui Grant spinteca marea. Mă simt ca şi cum am putea merge astfel tocmai până în Europa.
El râse şi îi ciufuli părul spulberat de vânt.
- Dacă mi-ai fi zis mai devreme, aş fi făcut plinul de combustibil.
-O, nu fi atât de practic, imaginează-ţi, insistă ea. Am putea fi în larg zile la rând.
-Şi nopţi. Se aplecă şi îi prinse lobul urechii între dinţi. Nopţi cu lună plină, bântuite de rechini.
Ea râse încet şi îşi lăsă mâinile să îi alunece în sus pe pieptul lui.
- Cine pe cine va proteja?

-Noi, scoţienii, suntem prea aţoşi. Rechinii probabil preferă ceva mai fraged - limba lui se strecură în ure-chea ei - cum ar fi nişte delicatese franţuzeşti.
Cu un fior de plăcere, Gennie se sprijini de el, pri-vind cum barca îşi croia drum printre valuri.
Soarele coborâse mult spre apus; vântul îi biciuia, plin de sare şi de mare. însă căldura încă se făcea simţită. Ocoliră una dintre insuliţele pietroase şi pustii şi priviră pescăruşii înălţându-se în văzduh. In depărtare, Gennie

văzu câteva dintre bărcile pescarilor de homari pornind cu un pufăit înapoi spre portul din Windy Point.
Geamandurile cu clopot zăngăniră cu o precizie solidă.
Poate că vara nu avea să se sfârşească niciodată cu adevărat, îşi spuse ea, deşi zilele deveneau tot mai scurte, iar dimineaţa aceea adusese o urmă de îngheţ. Poate că aveau să rămână în larg pentru totdeauna, fără responsabilităţi care să îi cheme înapoi, fără o vocaţie care să îi sâcâie. Gennie se gândi la expoziţia pe care se angajase să o organizeze în noiembrie. New York'ul era prea departe, cerul gri şi copacii golaşi ai lunii noiembrie prea distanţi. Dintr-un motiv de neînţeles, Gennie simţea că era de o importanţă vitală să se gândească la prezent, la acel moment. Atât de multe se puteau întâmpla în două luni. Nu se îndrăgostise în doar o fracţiune din acel timp? Plănuise să fie înapoi în New Orleans deja. Acolo probabil era cald şi umed. Străzile erau aglomerate, tra-ficul, sufocant. Soarele se strecura prin dantelăria balconului ei, proiectând desene pe pământ. Simţi un junghi de dor de casă. Iubea oraşul - mirosurile lui intense, farmecul lui de lume veche şi agitaţia de lume nouă. Insă îi plăcea la nebunie şi aici - impresia de spaţiu gol, stâncile zimţate şi marea nesfârşită.
Aici se afla Grant, iar asta conta cel mai mult. Putea renunţa la New Orleans pentru el dacă asta şi-ar fi dorit. O viaţă aici, cu el, ar fi fost atât de uşor de construit. Şi copii...
Se gândi la vechea casă ţărănească, goală, dar aştep-tând sub geamurile farului. In camerele mari şi aerisite ar fi fost loc suficient pentru copii. Ar fi putut să îşi amenajeze un

studio la etaj, iar Grant ar fi putut să se refugieze în farul lui de fiecare dată când îşi dorea so-litudine. Când venea momentul să organizeze o expo-ziţie, avea să-l poată ţine de mână pe Grant, şi poate că emoţiile şi teama s-ar fi spulberat în cele din urmă. Ar fi plantat flori - tufe bogate şi înalte de muşcate, panseluţe cu petale catifelate şi narcise care ar fi înflorit şi s-ar fi înmulţit în fiecare primăvară. Noaptea

ar fi putut asculta marea şi respiraţia uniformă a lui Grant lângă ea.
- Ce faci, adormi?
Se aplecă să o sărute pe creştet.
- Doar visam, murmură ea. Nu erau decât vise, deo-camdată. Aş vrea ca vara să nu se mai sfârşească.
Grant simţi un fior şi o strânse mai aproape.
-Trebuie să se întâmple la un moment dat. îmi place marea iarna.
Dar Gennie avea să fie tot acolo cu el şi atunci? se întrebă el. O dorea în viaţa lui şi totuşi nu simţea că ar fi putut să o reţină. Nici nu simţea că ar fi putut să plece cu ea. Viaţa lui era atât de strâns înfăşurată în nevoia lui de solitudine, încât ştia că ar fi pierdut o parte din el dacă s-ar fi deschis prea mult. Ea îşi trăia viaţa în lumina reflectoarelor. Cât de mult ar fi pierdut ea dacă i-ar fi cerut să se închidă? Cum ar fi putut să-i ceară aşa ceva? Şi totuşi îi era imposibil să îşi imagineze cum ar fi fost să trăiască fără ea.
Grant îşi spuse că nu ar fi trebuit să lase ca lucrurile să ajungă atât de departe. îşi spuse că nu ar fi renunţat la nici o clipă din timpul pe care îl petrecuse cu ea. în sufletul lui continuă să se dea o bătălie între două extre-me. Când o lăsa să plece, când o zăvora lângă el. Când îşi relua vechea viaţă, când o implora să rămână.
întorcând barca spre ţărm, văzu soarele străpungând apa. Nu, vara nu ar fi trebuit să se termine niciodată. Dar avea să se întâmple.
- Eşti tăcut, murmură Gennie, când el opri motorul şi lăsă barca să alunece spre doc.

- Mă gândeam. Sări din barcă pentru a lega parâma, apoi se întinse după ea. Că nu îmi pot imagina locul ăsta fără tine.
Gennie tresări, aproape pierzându-şi echilibrul când păşi pe ponton.
- E... aproape că a devenit acasă pentru mine.
Grant coborî privirea spre mâna pe care o ţinea într-a lui - acea mână frumoasă şi capabilă de artist.

- Povesteşte-mi despre locuinţa ta din New Orleans, îi ceru el pe neaşteptate, când porniră amândoi pe scândurile de lemn nesigure.
-Se află în Cartierul Francez. Din balconul meu se vede Jackson Square, cu lojele artiştilor peste tot şi tu-riştii şi studenţii îmbulzindu-se. E un loc gălăgios. Râse, amintindu-şi. Mi-am izolat fonic studioul, dar uneori cobor doar ca să ascult oamenii şi muzica.
Se căţărară pe bolovanii aspri şi nu se mai auzi nimic în afară de mare şi pescăruşi.
-Uneori, noaptea, îmi place să ies să mă plimb, as-cultând pur şi simplu cântecele ce răsună din praguri. Inspiră adânc aerul înţepător şi sărat. Miroase a whisky şi a Mississippi, şi a mirodenii.
- Ţi-e dor de oraş, murmură el.
-Sunt plecată de multă vreme. Porniră spre far îm-preună. Am plecat - poate că am fugit - cu aproape şap-te luni în urmă. Era prea mult din Angela acolo, şi nu eram în stare să îi înfrunt prezenţa. E ciudat că trecusem cu bine peste un an, deşi avusesem grijă să fiu cufundată până la gât în muncă. Apoi m-am trezit intr-o dimineaţă şi nu am mai suportat gândul de a fi acolo, ştiind că ea nu era - că nu avea să mai fie niciodată. Oftă. Poate că atât de mult a durat până s-a risipit complet şocul. Când am ajuns în punctul în care eram nevoită să mă forţez să circul cu maşina prin oraş, mi-am dat seama că am nevoie de puţină distanţă.
-Va trebui să te întorci, spuse Grant sec, şi să înfrunţi realitatea.
- Am făcut-o deja. Aşteptă până deschise uşa. Am înfruntat-o, da, deşi încă îmi lipseşte teribil de mult. New

Orleans va fi cu atât mai special fiindcă mi-a rămas atât de mult din ea acolo. Locurile ne pot ţine prizonieri, cred. Când păşiră înăuntru, îi zâmbi. Locul ăsta te ţine pe tine.
-Da. I se păru că simţea iarna furişându-se tot mai aproape şi o trase în braţele lui. îmi oferă ceea ce îmi trebuie.
Gennie coborî genele, ochii ei devenind două fante cu pupilele de un verde-deschis şi strălucitor.

- Dar eu?
Grant îi strivi gura cu a lui cu atâta disperare încât Gennie fu zdruncinată - nu de forţa gestului, ci de emo-ţia ce părea să explodeze din el fără avertizare. Ii cedă fiindcă părea să fie ceea ce aveau nevoie amândoi. Iar când o făcu, el se dădu înapoi, chinuindu-se să se stă-pânească. Gennie era atât de mică - îi era dificil să îşi amintească acest lucru când se afla în braţele lui. îi era frig. Şi Doamne, cât de tare avea nevoie de ea!
-Vino sus, îi murmură el.
Ea urcă în tăcere, conştientă că, deşi atingerile şi tonul lui erau blânde, starea lui de spirit era instabilă. Acest lucru o intriga şi o stârnea în acelaşi timp. Tensi-unea din el părea să crească în salturi uriaşe pe măsură ce urcau spre dormitor. „E ca prima dată", îşi spuse ea, cutremurându-se odată de nerăbdare. „Sau ca ultima."
- Grant...
- Nu vorbi.
O împinse pe pat, apoi îi scoase pantofii. Deşi mâi-nile lui îşi doreau să gonească, să posede, le forţă să ră-mână lente şi uşoare. Aşezându-se lângă ea, Grant şi le puse pe umerii ei, apoi coborî pe braţele ei în timp ce îşi atinse gura de a ei.
Sărutul fu uşor, aproape în glumă, dar Gennie simţi pasiunea torenţială, vibrantă, de dincolo de el. Trupul lui rămase tensionat chiar în timp ce o muşcă mărunt, trăgându-i buza de jos în gura lui, dezmierdând-o cu degetul mare peste încheieturile mâinilor.
Nu era intr-o dispoziţie blândă, însă se străduia să fie blând. Gennie simţi pe el mirosul mării, evocându-i amintiri de la acea primă întâlnire tumultoasă a trupu-rilor lor, când făcuseră dragoste pe iarbă, printre fulgere şi

trăsnete. Era ceea ce îi trebuia şi acum. Şi, descoperi ea, când pulsul începu să îi bubuie sub degetele lui, era ceea ce îi trebuia şi ei.
Trupul ei nu se topi, ci se tensionă ca un arc. Sunetul pe care îl scoase nu fu un oftat, ci un geamăt, când îl trase spre ea şi îşi apăsă agresiv gura deschisă peste a lui. Apoi el deveni ca un fulger, un foc incandescent, o furie rece, când o strivi sub el pe pat. Mâinile lui

înnebuniră, căutând, găsind, trăgându-i hainele ca şi cum nu ar fi reuşit să o atingă suficient de repede. Controlul lui cedă şi, ca într-o reacţie în lanţ, cedă şi al ei, până se treziră încleştaţi într-o îmbrăţişare ce trăda întreaga violenţă a iubirii.

Se supuseră reciproc unui şir nesfârşit de porunci neînduplecate. Degetele apăsau, gurile răvăşeau. Hainele erau smulse într-un uragan de nerăbdare de a poseda pielea fierbinte şi umedă. Atingerea nu îi mai mulţumea, se grăbeau să guste tot ceea ce era fin şi umed, şi sărat de la mare şi de la pasiunea lor comună.
Dorinţe întunecate şi violente, un infern de pofte; se abandonară şi unora şi altora, luând unul de la celălalt. Iar ceea ce se lua se refăcea, din nou şi din nou, iubindu-se cu energia fără limite născută din disperare. Trupul ei căzu sub degetele lui nerăbdătoare. Trupul lui fu cucerit de gura ei avidă. Controlul nu mai era în mâinile nici unuia dintre ei, ci se lăsau mânaţi de impulsurile primitive care îi răscoleau sălbatic.
Răsuflarea sacadată, gâfâită, pielea ce tremura la atingere, gusturi întunecate şi încinse, mirosul mării şi al dorinţei - toate acestea le înceţoşară minţile, făcându-i în acelaşi timp victime şi cuceritori. Privirile li se întâlniră o dată, şi fiecare dintre ei se văzu prizonier în mintea celuilalt. Apoi începură să se mişte în acelaşi ritm, gonind spre delirul absolut.
De-abia se iviseră zorile când Gennie se trezi. Lumina era trandafirie şi caldă, dar geamul era acoperit de o pojghiţă subţire de gheaţă. îşi dădu seama imediat că era singură; atingând aşternuturile de lângă ea, constată că erau reci.

Trupul îi era satisfăcut după noaptea îndelungată de iubire, dar se ridică în capul oaselor şi îl strigă pe nume. Simplul fapt că se trezise înaintea ei o îngrijora - întotdeauna ea era cea care se trezea prima.
Gândindu-se la starea lui de spirit din seara prece-dentă, nu ştiu dacă să se încrunte sau să zâmbească. Nevoia lui urgentă nu pălise nici o clipă. Din nou şi din nou, se întorsese spre ea şi de fiecare dată făcuseră dragoste în aceeaşi notă sălbatică, disperată. Odată,

când mâinile şi gura lui goniseră peste trupul ei - peste tot - avusese impresia că părea hotărât să îşi întipărească în minte tot ceea ce era ea, ca şi cum avea de gând să plece, luând cu el doar amintirea ei.
Clătinând din cap, Gennie coborî din pat. Erau gân-duri neghioabe; Grant nu avea de gând să plece nică-ieri. Dacă se trezise devreme era din cauză că nu putuse dormi şi nu voise să o deranjeze. Cât şi-ar fi dorit să o fi făcut.
„Doar a coborât la bucătărie'1, îşi spuse ea, ieşind pe coridor. „E aşezat la masa din bucătărie, bând cafea şi aşteptându-mă.“ Dar când ajunse la scări, auzi radioul, discret şi indistinct.
Nedumerită, ridică privirea. Sunetul se auzea de deasupra ei, nu de jos.
Ciudat, îşi spuse ea; nu îşi imaginase că folosea vreodată etajul doi. Grant nu îi spusese niciodată ni-mic. împinsă de curiozitate, Gennie începu să urce scă-rile în spirală. Radioul se auzi tot mai tare pe măsură ce se apropia, deşi buletinul de ştiri era dat încet şi pă-rea sinistru de nelalocul lui în farul cufundat în tăcere, în afară de acel weekend petrecut în casa familiei MacGregor, vara ei fusese petrecută în întregime pe in-sulă şi învăluită exclusiv în prezenţa lui Grant.
Se opri în pragul unei încăperi scăldate în lumina soarelui. Era un studio. Grant căutase lumina dinspre nord şi spaţiul. Privirea ei alunecă rapid peste rafturile pline cu ziare şi reviste, peste televizor şi peste singura canapea deformată. Nu erau şevalete, nici pânze, dar era cuibul unui artist.

Grant se afla la masa de lucru, cu spatele spre ea. Gennie detectă un miros aparte - cerneală, îşi dădu ea seama, şi poate şi o urmă de lipici. în dulapul închis cu sticlă de lângă el se afla o mare varietate de instru-mente bine organizate.
Era arhitect? se întrebă ea derutată. Nu, nu se potri-vea şi cu siguranţă nici un arhitect nu ar fi rezistat tentaţiei de a-şi folosi abilităţile pe casa ţărănească aflată atât de aproape. Grant bombănea în barbă, aplecat asupra muncii lui. Poate că imaginea ar fi făcut-o să zâmbească

dacă nu ar fi fost atât de nedumerită. Când mişcă mâna, văzu că ţinea o pensulă de artist - din păr de samur şi foarte scumpă. Şi o ţinea cu uşurinţa născută dintr-un exerciţiu îndelungat.
Dar el spusese că nu picta, îşi aminti Gennie încur-cată. Nu părea să picteze - şi de ce ar fi avut nevoie un pictor de un compas şi un teu? Oricum nu puteai picta cu faţa spre un zid, în orice caz, dar... ce anume făcea?
înainte să apuce să spună ceva, Grant ridică fruntea, în oglinda din faţa lui, privirile li se întâlniră.
Nu putuse să doarmă. Nu putuse să stea lângă ea fără să o dorească. Cumva, peste noapte, reuşise să se convingă că era mai bine să îşi vadă fiecare de viaţa lui. Şi că putea supravieţui despărţirii.
Gennie trăia într-o altă lume, nu doar într-un alt colţ al ţării. Strălucirea făcea parte din viaţa ei - strălucirea şi mulţimile, şi celebritatea. Simplitatea era parte din viaţa lui - simplitatea şi singurătatea, şi anonimatul. Cele două erau imposibil de combinat.
Se ridicase din pat în întuneric, amăgindu-se singur că putea lucra. După aproape două ore de frustrare, începea să vadă rezultate. Dar acum Gennie ajunsese şi aici, într-un colţ din ultima părticică din el pe care fusese hotărât să o ţină departe de ea. După ce pleca, îşi dorise să îi rămână măcar acel sanctuar.
Prea intrigată pentru a-i observa iritarea, Gennie tra-versă încăperea.
- Ce faci?

El nu îi răspunse când ea se opri lângă el, coborând o privire încruntată spre hârtia prinsă pe planşa de lucru. Era străbătută în lung şi în lat de linii albastru-deschis şi împărţită în secţiuni. Chiar şi atunci când văzu desenele în peniţă şi cerneală ce începuseră să capete formă în prima secţiune, tot nu fu sigură ce avea sub ochi.
Cu siguranţă nu o schiţă tehnică, reflectă ea. Ceva mecanic... un tip de artă comercială, poate? Fascinată, se aplecă puţin mai aproape asupra primei secţiuni. Apoi recunoscu silueta.
- Oh! Benzi desenate. încântată de descoperire, se apropie şi mai mult. O, dar asta e o serie pe care

am văzut-o de sute de ori. îmi place la nebunie! Râse şi îşi împinse părul peste umăr. Eşti caricaturist.
-Aşa e.
Nu voia ca Gennie să fie impresionată sau încântată. Era pur şi simplu ocupaţia lui şi nimic mai mult.
Şi înţelese că dacă nu o alunga atunci, azi, nu avea să o mai poată face vreodată. Cu mişcări studiate, puse jos pensula.
- Deci aşa se pregăteşte aşa ceva, continuă ea, fascinată de idee, fermecată de ea. Liniile astea albastre pe care le-ai trasat pe hârtie sunt pentru perspectivă? Cum îţi vin idei pentru aşa ceva şapte zile pe săptămână?
Grant nu voia ca ea să înţeleagă. Dacă înţelegea, i-ar fi fost aproape imposibil să o alunge din viaţa lui.
-Asta e munca mea, spuse el sec. Sunt ocupat, Gennie. Am un termen de predare de respectat.
- îmi pare rău, dădu ea să spună din reflex, apoi surprinse expresia rece şi distantă din ochii lui. îşi dădu brusc seama că îi ascunsese acest lucru, această parte esenţială din viaţa lui. Nu îi spusese - mai mult, făcuse un efort ca ea să nu afle. O durea, descoperi ea, când plăcerea iniţială se stinse. O durea ca naiba. De ce nu mi-ai spus?
Grant se aşteptase la acea întrebare, dar nu mai era sigur că avea răspunsul. în schimb, ridică din umeri.
- Nu am avut ocazia.
-Nu ai avut ocazia, repetă ea calm, fixându-l cu privirea. Nu, presupun că ai avut tu grijă să nu apară. De ce?

Putea să îi explice că era un obicei adânc înrădăcinat în el? Putea să îi împărtăşească adevărul esenţial că se obişnuise să păstreze acel secret, şi aproape orice altceva, doar pentru el, încât o făcuse fără a se gândi? Că apoi continuase să o facă într-un fel de apărare automată. Dacă păstra acest lucru doar pentru el, ar fi însemnat că nu îi oferise totul - fiindcă gândul de a-i oferi totul îl înspăimânta. Nu, era prea târziu pentru explicaţii. Era timpul să îşi amintească politica lui de a refuza să dea explicaţii oricui.

- De ce ar fi trebuit să-ţi spun? replică el. Asta e munca mea, nu are nici o legătură cu tine.

Culoarea dispăru brusc de pe chipul ei, dar Grant, întorcându-se să coboare de pe scăunel, nu o văzu.

-Nu are nici o legătură cu mine, repetă Gennie în şoaptă. Munca ta e importantă pentru tine, nu-i aşa?

-Bineînţeles că da, se răsti Grant. E profesia mea. Ceea ce sunt eu.

- Da, aşa mă gândesc şi eu. Simţi răceala inundând-o până o lăsă complet amorţită. M-ai primit în patul tău, dar nu şi în asta.

Lovit, Grant se întoarse furtunos spre ea. Privirea ră-nită din ochii ei se dovedi a fi cel mai dificil lucru pe care îl înfruntase vreodată.

- Ce naiba are de-a face una cu alta? Ce te interesează pe tine cum îmi câştig eu existenţa?
- Nu mi-ar fi păsat cu ce te ocupi. Nu mi-ar fi păsat dacă nu ai fi făcut absolut nimic. M-ai minţit.
- Nu te-am minţit niciodată! strigă el.
- Poate nu înţeleg eu demarcaţia fină dintre minciu-nă şi rea-credinţă.

-Ascultă, munca mea e ceva privat. Aşa vreau eu să fie. Explicaţia se revărsă tumultoasă din el, fără voia lui, furioasă şi fierbinte. O fac fiindcă iubesc să o fac, nu fiindcă sunt nevoit, nici fiindcă aş avea nevoie de re-cunoaştere. Recunoaşterea e ultimul lucru pe care mi-l doresc, adăugă el, în timp ce ochii i se întunecară de mânie. Eu nu ţin cursuri sau seminarii şi nici nu dau interviuri presei fiindcă nu vreau să-mi sufle nimeni în

ceafă. Aleg anonimatul exact aşa cum tu alegi să te expui, fiindcă asta funcţionează pentru mine. Asta e arta mea, asta e viaţa mea. Şi intenţionez să o păstrez complet neschimbată.

- înţeleg. Era încremenită de durere, zdruncinată de frig. Gennie înţelegea suferinţa suficient de bine ca să ştie ce simţea. Iar dacă mi-ai fi spus, dacă mi-ai fi împărtăşit acest secret, ar fi însemnat să te expui. Adevărul e că nu ai avut încredere în mine. Nu ai avut încredere că îţi voi păstra preţiosul secret sau îţi voi respecta preţiosul stil de viaţă.

- Adevărul este că stilurile noastre de viaţă sunt complet opuse. Durerea îl sfâşie. O alunga din viaţa lui, simţea clar acest lucru. Şi chiar în timp ce o împingea tot mai departe, tânjea să o aducă înapoi. E imposibil să amestecăm nevoile tale şi nevoile mele şi să ieşim întregi din asta. Nu are nici o legătură cu încrederea.

- Întotdeauna are legătură cu încrederea, replică ea. Grant o privea acum aşa cum o făcuse prima dată

- mânios, ca un străin distant care nu îşi dorea decât să fie lăsat în pace. Acum ea îi încălca teritoriul, aşa cum o făcuse cu o viaţă în urmă, în timpul unei furtuni. Atunci, cel puţin, nu îl iubise.

-Ar fi trebuit să înţelegi cuvântul iubire înainte de a-l folosi, Grant. Sau poate ar fi trebuit să înţelegem fiecare cum priveşte celălalt lumea. Vocea îi redevenise calmă, neclintită ca o stâncă, aşa cum era doar când se controla din răsputeri. Pentru mine iubirea înseamnă încredere şi compromis, şi dorinţă. Aceste lucruri nu ţi se aplică şi ţie.

-La naiba, nu-mi spune tu cum gândesc. Compro-mis? îi aruncă el, începând să se învârtă prin încăpere. Ce fel de compromis am fi putut să facem? Ai fi fost dispusă să te căsătoreşti cu mine şi să te îngropi aici? Pe toţi dracii, ştim amândoi că presa ţi-ar fi prins urma la un moment dat, chiar dacă tu ai fi putut să înduri. Te-ai fi aşteptat să mă mut în New Orleans până s-ar fi ales praful de munca mea, iar eu mi-aş fi pierdut pe jumătate minţile din disperarea de a scăpa?

Se răsuci din nou spre ea, întorcând spatele ferestrei dinspre est, ceea ce făcu soarele ce răsărea să se reverse scânteietor în jurul lui.

- Cât ar fi durat până când cineva ar fi devenit suficient de curios cât să îşi bage nasul în viaţa mea? Am motive pentru care ţin asta doar pentru mine, naiba s-o ia de treabă, şi nu e cazul să le explic.

- Nu, nu e cazul. Nu avea să plângă, îşi spuse ea, fiindcă odată ce începea nu avea să se mai poată opri vreodată. Dar nici nu vei afla niciodată răspunsul la vreuna dintre aceste întrebări, aşa-i? Fiindcă nu te-ai obosit niciodată să mi le împărtăşeşti. Nu mi-ai împărtăşit

întrebările şi nu mi-ai împărtăşit motivele. Presupun că ăsta e un răspuns destul de limpede.

Se întoarse şi ieşi din încăpere, coborând scările lungi în spirală. Nu începu să alerge decât când ajunse afară, în frigul dimineţii.

capitolul 12

Gennie îşi privi cărţile şi reflectă. Avea un nouă şi un opt. Ar fi trebuit să joace prudent cu şaptesprezece; o nouă carte ar fi însemnat să îşi asume un risc prostesc. Viaţa era plină de ele, decise ea, şi îi făcu semn dealeru- lui. Cartea de patru pe care o trase o făcu să zâmbească ironic. Cine avea noroc la cărţi...

Ce căuta aşezată la o masă de blackjack la şapte şi un sfert într-o dimineaţă de duminică? Ei bine, îşi spuse ea, era cu siguranţă o modalitate convenabilă de a-şi petrece timpul. Mai productivă decât să se tot plimbe prin cameră sau să lovească într-o pernă. Deja se săturase de ambele activităţi. însă, cumva, norocul de care se bucurase de o oră încoace nu îi îmbunătăţise starea de spirit. In mod sadic, ar fi preferat să fi pierdut usturător.

Astfel ar fi avut un motiv în plus prin care să îşi jus-tifice depresia.

Agitată, îşi strânse fisele şi îşi băgă în geantă câştigurile. Poate avea să reuşească să le piardă mai târziu la masa de zaruri.

în tot cazinoul nu mai erau decât o mână de oameni acum. O doamnă în vârstă, foarte măruntă, era aşezată pe un

scăunel în faţa unui slot machine, introducând sistematic monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Ocazional, Gennie auzea zăngănitul monedelor vărsându-se pe tavă. Mai târziu încăperea gigantică şi destul de elegantă avea să se umple de lume, iar atunci Gennie ar fi putut să se piardă în fum şi gălăgie. Dar deocamdată ieşi pe holul mare de sticlă şi privi marea.
Era acesta motivul pentru care venise aici în loc să se întoarcă acasă, aşa cum intenţionase? Când îşi arun-case în maşină valiza şi echipamentul pentru pictură,

singurul ei gând fusese să ajungă înapoi în New Orleans şi să îşi reia viaţa. Făcuse ocolul aproape înainte de a deveni conştient de el. Insă acum că se afla aici, acum că se scurseseră două săptămâni de când sosise, nu reuşea să îşi ia inima în dinţi şi să facă o plimbare pe plajă. Putea să o privească, da, şi putea să o asculte. Dar nu putea să meargă la ea.
De ce se tortura astfel? se întrebă ea nefericită. De ce insista să rămână aproape de ceva ce avea să-i amin-tească pentru totdeauna de Grant? Fiindcă, recunoscu ea, indiferent de câte ori îşi spunea că o făcuse, încă nu acceptase despărţirea finală. Ii era la fel de imposibil să se întoarcă la el pe cât îi era de imposibil să meargă până la ţărmul acelei ape albastre-verzui. El o respinsese, iar suferinţa lăsase un gol imens în ea.
„Te iubesc, dar..."
Nu, nu putea înţelege aşa ceva. Dragostea însemna că totul era posibil. Dragostea însemna să faci totul po-sibil. Dacă dragostea lui ar fi fost reală, ar fi înţeles şi el acest lucru. Ar fi fost mai bine pentru ea dacă ar fi rezistat impulsului de a-l căuta pe Macintosh în ziar. Atunci nu ar fi văzut acel episod ridicol şi usturător în care Veronica apărea în viaţa lui. O făcuse să râdă, apoi amintirea o făcuse să plângă. Cu ce drept îndrăznea să o folosească în munca lui, când refuzase să i-o împărtăşească? Şi o folosise în repetate rânduri, în zeci de ziare din întreaga ţară, în care cititorii urmăreau povestea de dragoste tot mai intensă a lui Macintosh - implicarea lui până peste cap, îmbătătoare şi năucitoare - cu atrăgătoarea şi seducătoarea Veronica.

Desenele erau amuzante, iar notele de satiră şi cinism le făceau cu atât mai amuzante. Erau umane. Grant luase neroziile şi capcanele îndrăgostirii şi le colorase într-o nuanţă pe care să o poată înţelege orice bărbat sau femeie care trecuse prin aşa ceva. De fiecare dată când citea benzile desenate, Gennie recunoştea ceva ce făcuseră sau ceva ce spusese ea, deşi ştia întotdeauna să sucească acele lucruri într-o perspectivă bizară. In ciuda dorinţei lui de intimitate, Grant continua să împărtăşească

publicului, prin intermediul personajului său, furtuna de emoţii prin care trecea.
O făcea să tânjească să îl urmărească zi după zi. Şi zi după zi o făcea.
- Te-ai trezit devreme, Gennie?
Când o mână o atinse pe umăr, se întoarse spre Justin.
-Am fost dintotdeauna genul care se trezeşte de-vreme, se eschivă ea, apoi îi zâmbi. Am ras tot la me-sele tale.
Justin îi zâmbi la rândul lui, cântărind-o din spatele privirii lui ascunse. Era palidă - în continuare la fel de palidă cum fusese când se cazase atât de brusc la hotelul Comanche. Paloarea nu făcea decât să accentueze cearcănele de nesomn de sub ochii ei. Avea o expresie rănită pe care o recunoscu fiindcă era şi el profund îndrăgostit. Indiferent ce intervenise între ea şi Grant lăsase o urmă adâncă asupra ei.
- Ce-ai zice să luăm micul dejun?
îşi strecură un braţ în jurul umerilor ei înainte ca ea să apuce să răspundă şi începu să o împingă spre bi-roul lui.
- Chiar nu mi-e foame, Justin, protestă ea.
- Chiar nu ţi-a fost foame de două săptămâni. O conduse prin biroul exterior până ajunseră în cel privat, care îi aparţinea, apoi apăsă butonul liftului personal. Eşti singura verişoară a mea la care chiar ţin, Gen- vieve. Sunt sătul să te văd topindu-te pe picioare sub ochii mei.
-Nu mă topesc! replică ea indignată, apoi îşi sprijini capul de braţul lui. Nu e nimic mai rău decât compania cuiva în permanenţă posomorât şi ocupat să-şi plângă de milă, aşa-i?

- E o pacoste nenorocită, consimţi el vesel, trăgând-o în liftul privat. De cât m-ai curăţat acolo?
îi luă o clipă să-şi dea seama că schimbase subiectul.
- O, nu ştiu - cinci, şase sute.
- Pun micul dejun pe nota ta de plată, spuse el, când uşile se deschiseră spre apartamentul ocupat de el şi Serena.

Râsul ei îl bucură la fel de mult ca îmbrăţişarea pe care i-o oferi.
-Tipic bărbătesc, spuse Serena, intrând în cameră. Apari în zorii zilei, la braţul unei femei frumoase, în timp ce soţia ta stă acasă şi schimbă scutecele copilului.
Mac, ocupat să bolborosească, stătea sprijinit de umărul ei. Justin îi rânji.
- Nu e nimic mai rău decât o femeie geloasă.
Arcuindu-şi sprâncenele elegante, Serena se apropie şi mută bebeluşul în braţele lui.
-E rândul tău, spuse ea zâmbind, apoi se prăbuşi într-un fotoliu. Lui Mac îi dau dinţii, îi explică ea lui Gennie. Şi nu rezistă prea eroic.
- Dar tu rezişti, îi spuse Justin, în timp ce fiul lor începu să îşi maseze gingiile dureroase molfăindu-i umărul.
Serena rânji, îşi strânse picioarele sub ea şi căscă larg.
-Am fost asigurată că şi asta va trece. Aţi mâncat ceva?
- Tocmai am invitat-o pe Gennie să ia micul dejun.
Serena surprinse privirea seacă a soţului ei şi înţelese. A spune că o adusese cu forţa să mănânce ar fi fost o descriere mai exactă.
- Bun, spuse ea simplu şi puse mâna pe telefon. Unul dintre cele mai plăcute lucruri atunci când locuieşti într-un hotel e servirea în cameră.
în timp ce Serena comandă micul dejun pentru trei persoane, Gennie începu să se plimbe. îi plăcea acel apartament - atât de cald, plin de culoare şi de personalitate. Dacă avusese vreodată aerul unei camere de hotel, şi-o pierduse de mult.
Bebeluşul gânguri când Justin se aşeză pe canapea să se joace cu el. Vocea joasă şi melodioasă a Serenei se adresă angajatului de la bucătăria aflată mult sub ei.

Dacă iubeai suficient, îşi spuse Gennie apropiindu-se de fereastra ce dădea spre plajă, dacă îţi doreai suficient, puteai să îţi faci cuibul oriunde. Rena şi Justin o făcuseră. Indiferent unde ar fi decis să locuiască şi în ce stil, erau o familie. Nu era nimic mai complicat de-atât.

Ştia că făceau eforturi comune pentru a avea grijă de copilul lor, pentru a administra cazinoul şi hotelul. Erau o echipă.
Existau şi momente dificile, era sigură. Erau inevi-tabile în orice relaţie - în special într-una dintre două personalităţi cu voinţă puternică. Dar treceau peste ele fiindcă fiecare dintre ei era dispus să fie flexibil atunci când era necesar. Ea nu fusese? New Orleans ar fi devenit un loc de vizitat - venind pentru a-şi vedea familia şi pentru a retrezi amintiri de demult, dacă ar fi simţit vreodată nevoia. Şi-ar fi făcut cuibul pe acea coastă aspră din Mâine - pentru el, cu el. Ar fi fost dispusă să ofere atât de mult dacă ar fi fost şi el dispus să ofere ceva în schimb. Poate că problema nu se punea că nu ar fi fost dispus. Poate că Grant pur şi simplu nu fusese capabil să ofere. Aceasta era realitatea pe care ar fi trebuit să o accepte. Odată ce o făcea, putea închide în sfârşit uşa.
- Oceanul e superb, nu-i aşa? spuse Serena din spatele ei.
-Da. Gennie întoarse capul. Mă obişnuisem să îl văd. Desigur, eu am trăit întotdeauna lângă fluviu.
- La asta vrei să te întorci acum?
Gennie se întoarse din nou spre fereastră.
- In cele din urmă, cred că da.
- E alegerea greşită, Gennie.
- Serena, rosti Justin pe un ton de avertizare, dar ea se întoarse spre el cu ochii scânteind şi vocea gravă de exasperare.
- La naiba, Justin, e nefericită! Nimic nu se compară cu un bărbat încăpăţânat şi idiot când e vorba să facă o femeie nefericită, nu-i aşa, Gennie?
Cu un râs timid, Gennie îşi trecu o mână prin păr.
- Nu, nu cred că există nimic.
-Asta funcţionează în ambele sensuri, îi aminti Justin.

-Iar dacă bărbatul e suficient de idiot, continuă Serena cu precizie, femeii îi revine sarcina să-i dea un ghiont.

- El nu nva vrut, spuse Gennie pe nerăsuflate, apoi se opri. Cuvintele o dureau, dar putea să le rostească. Poate era timpul să o facă. Nu cu adevărat, sau, în orice caz, nu suficient. Pur şi simplu nu a fost dispus să creadă că există soluţii prin care am fi putut rezolva eventualele probleme care ar fi apărut. Refuză să îmi împărtăşească lucrurile din viaţa lui - pare hotărât să nu o facă. Mi-a dat impresia că noi ne-am apropiat în acel interval scurt de timp fără voia lui. El nu voia să fie îndrăgostit de mine, nu vrea să depindă de nimeni.
Cât timp ea vorbi, Justin se ridică şi îl duse pe Mac într-o altă cameră. De dincolo de uşă se auziră tonuri de clopoţel de pe telefonul lui mobil.
- Gennie, începu Justin, revenind în încăpere, tu ştii despre tatăl lui Grant şi al lui Shelby?
Ea scoase un oftat prelung şi se cufundă intr-un fotoliu.
- Ştiu că a murit când Grant avea în jur de şaptesprezece ani.
-A fost asasinat, o corectă Justin şi văzu oroarea întunecându-i ochii. Senatorul Robert Campbell. Erai copilă pe atunci, dar poate îţi aduci aminte.
Îşi amintea ceva, vag. Discuţiile, reportajele televizate, procesul... iar Grant fusese de faţă. Nu îi spusese Shelby că atât ea, cât şi Grant fuseseră prezenţi când fusese ucis tatăl lor? Omorât chiar în faţa ochilor lor.
- O, Doamne, Justin, trebuie să fi fost oribil pentru ei.
-Cicatricile nu se vindecă întotdeauna fără urme, murmură el, ducându-şi absent o mână la coaste într-un gest pe care soţia lui îl înţelese. Din câte mi-a spus Alan, Shelby a purtat în suflet teama şi durerea pentru foarte mult timp. îmi închipui că nu ar fi putut fi altfel nici pentru Grant.
Uneori... Privirea îi alunecă spre Serena. Ţi-e teamă să te apropii prea mult, fiindcă atunci poţi să pierzi.
Serena veni lângă el şi îşi strecură mâna într-a lui.
- Dar nu înţelegi, şi asta e ceva ce mi-a ascuns. Gennie apucă spătarul fotoliului şi îl strânse. Suferea pentru

el - pentru băiat şi pentru bărbat. A refuzat să aibă încredere în mine, a refuzat să mă lase să înţeleg. Atâta timp cât există secrete, există distanţă.
- Nu crezi că te iubeşte? întrebă Serena blând.
- Nu suficient, replică Gennie, clătinând violent din cap. Aş muri de foame, dorindu-mi mai mult.
-A sunat Shelby aseară, spuse Serena, în timp ce o bătaie în uşă anunţă micul dejun. Când Justin se duse să deschidă, îi făcu semn lui Gennie să treacă în micuţa zonă de luat masa din faţa ferestrei. Acum câteva zile Grant i-a surprins pe ea şi pe Alan cu o vizită.
-E...
-Nu, o întrerupse Serena, aşezându-se. S-a întors în Mâine acum. Mi-a spus însă că a asediat-o cu întrebări. Desigur, ea nu a avut răspunsuri decât după ce a vorbit cu mine şi a aflat că eşti aici.
Gennie se încruntă spre mare şi nu spuse nimic.
- Shelby voia să ştie dacă îl urmăreşti pe Macintosh în ziare. Mi-a luat mai bine de două ore să mă dumiresc de ce m-a întrebat aşa ceva.
Gennie se întoarse cu o privire speculativă căreia Serena îi răspunse cu o expresie neutră.
-Nu sunt sigură că te înţeleg, spuse ea, păzind din reflex secretul lui Grant.
Serena luă bolul cu cafea pe care chelnerul îl lăsase pe masă.
- Doreşti cafea, Veronica?
Gennie râse plină de admiraţie şi dădu din cap.
- Eşti foarte perspicace, Rena.
-Ador jocurile de puzzle, o corectă ea, şi aveam toate piesele.
-Asta a fost ultimul lucru din cauza căruia ne-am certat.
Gennie îi aruncă o privire lui Justin când acesta se aşeză. După ce îşi puse lapte în cafea, se mulţumi să se joace cu toarta ceştii. în tot timpul cât am fost împreună, nu mi-a spus niciodată cu ce se ocupă. Apoi, când am descoperit întâmplător, el s-a înfuriat - ca şi cum i-aş fi încălcat intimitatea. Eu eram atât de încân-tată. Când credeam că nu făcea nimic cu talentul lui,

nu puteam înţelege. Apoi când am aflat că făcea ceva atât de inteligent şi solicitant... Se întrerupse, clătinând din cap. Pur şi simplu nu m-a lăsat niciodată să intru în sufletul lui.
-Poate nu i-ai cerut suficient de răspicat, sugeră Serena.
- Dacă rn-ar respinge din nou, Rena, m-aş face bucăţi. Nu e o problemă de orgoliu, sincer. E mai mult o problemă de rezistenţă.
- Te-am văzut consumată de emoţii înaintea fiecărei expoziţii, îi aminti Justin. Dar de fiecare dată ai dus-o la bun sfârşit.
- Una e să te expui pe tine şi sentimentele tale în faţa publicului şi alta e să îţi asumi riscul ăsta cu o singură persoană, ştiind că nu ţi-ar mai rămâne nimic dacă el te-ar refuza. Am o expoziţie anunţată pentru noiembrie, spuse ea, jucându-se cu ouăle de pe farfuria ei. Pe asta trebuie să mă concentrez acum.
- Poate vrei să arunci o privire la asta cât mănânci. Justin îi puse în faţă secţiunea de benzi desenate din ziarul pe care îl adusese chelnerul.
Gennie se holbă la ea, nedorindu-şi să vadă, incapa-bilă să reziste. După o clipă i-o luă din mână.
Ediţia de duminică era mare şi viu coloratâ. Acest Macintosh însă era cam mohorât şi arăta pierdut. Din- tr-o singură privire văzu că nuanţele aveau rolul de a sugera depresie şi singurătate. îşi spuse că Grant ştia exact cum să capteze imediat atenţia cititorilor şi să le ghideze emoţiile.
în prima secţiune Macintosh stătea de unul singur, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi cu bărbia cufundată în mâini. Aici nu era nevoie de cuvinte sau explicaţii pentru a proiecta sentimentul de nefericire. Empatia cititorilor era stârnită instant. Cine îl părăsise pe bietul amărât de data asta?
Când cineva bătu în uşă, murmură - nu putea decât să murmure.
- Intră.

Dar nu-şi modifică poziţia când Ivan, imigrantul rus, intră în încăpere purtând ţinuta lui obişnuită de american fanatic

- din vest, de data aceasta, cu tot cu cizmele şi pălăria de cowboy.
-Hei, Macintosh, am două bilete la meciul de baschet. Să mergem să ne uităm la fetele care fac galerie.
Nici un răspuns.
Ivan îşi trase un scaun şi îşi dădu pălăria pe spate.
-Poţi să plăteşti tu berea, e un stil de viaţă american. Luăm maşina ta.
Nici un răspuns.
-Dar conduc eu, continuă Ivan vesel, împingându-l pe Macintosh cu vârful ascuţit al cizmei sale.
-O, bună, Ivan, spuse Macintosh şi îşi reluă expresia posomorâtă.
- Hei, omule, ai vreo problemă1
-M-a părăsit Veronica.
Ivan se aşeză picior peste picior şi începu să îl zgâlţâie pe cel de sus.
- O, da? Pentru vreun alt tip, ei?
-Nu.
- Cum aşa?
Macintosh nu îşi modifică nici o clipă poziţia şi simpla absenţă a mişcării transmise clar mesajul.
- Fiindcă am fost egoist, grosolan, arogant, mincinos, prost şi în general nesuferit.
Ivan îşi studie vârful cizmei.
-Atâta tot?
-Da.
-Femeile, spuse Ivan ridică din umeri. Nimic nu le mulţumeşte.
Gennie citi întreaga scenă de două ori, apoi ridică privirea neputincioasă. Fără un cuvânt, Serena îi luă ziarul din mână şi îl citi şi ea. Chicoti scurt, apoi îl puse jos din nou.
- Să te ajut să-ţi faci bagajele?

Unde naiba era? Grant ştia că avea să-şi piardă minţile dacă îşi mai punea acea întrebare chiar şi o sin-gură dată.
Unde naiba era?
De pe puntea de observaţie a farului lui vedea la câţiva kilometri depărtare. Dar pe Gennie nu o vedea. Vântul îl

lovea în faţă în timp ce privea marea şi se întreba, invocând toţi sfinţii, ce avea să facă.
Să o uite? I se mai întâmpla uneori să uite să mă-nânce sau să doarmă, dar pe Gennie nu o putea uita. Din păcate, memoria lui îi amintea la fel de limpede ultimele zece minute în care fuseseră împreună. Cum putuse fi atât de neghiob! O, îi fusese uşor, îşi spuse Grant dezgustat. Exersase suficient.
Dacă nu şi-ar fi petrecut acele două zile blestemând-o, şi blestemându-se pe el, ba plimbându-se furios pe plajă, ba închizându-se în studioul lui, poate că nu s-ar fi dumirit prea târziu. Până să-şi dea seama că îşi smulsese din piept propria inimă, ea dispăruse. Căsuţa fusese închisă, iar văduva Lawrence nu ştia nimic şi refuza să spună chiar şi ceea ce ştia.
Zburase la New Orleans şi o căutase ca un nebun. Apartamentul ei se dovedise a fi gol - iar vecinii nu auziseră nimic. Chiar şi atunci când reuşise să o identi-fice pe bunica ei sunând la toate familiile Grandeau din cartea de telefon, nu aflase decât că Gennie era plecată într-o călătorie.
Călătorea, îşi spuse el. Da, călătorea cât mai departe de el, cât de repede putea. „O, ţi-ai meritat-o, Camp- bell“, se mustră singur. „Meriţi să fugă din viaţa ta fără să arunce măcar o privire în urmă.“
Sunase la casa MacGregor - slavă Domnului că la telefon îi răspunsese Anna şi nu Daniel. Nici ei nu avu-seseră nici o veste de la ea. Nici un sunet. Ar fi putut fi oriunde. Nicăieri. Dacă nu ar fi fost tabloul pe care îl lăsase în urma ei, ar fi putut chiar să creadă că nu fusese decât un miraj. Pictura i-o lăsase lui, îşi aminti ea, pânza pe care o terminase în după-amiaza când deveniseră amanţi. Dar

nu lăsase nici un bileţel. îşi dorise să o arunce de pe stâncă. O atârnase în dormitorul lui. Poate că reprezen-ta un mod de a-şi turna cenuşă în cap, căci de fiecare dată când o privea, suferea.
Mai devreme sau mai târziu, îşi promise el, urma să o găsească. Numele ei, poza ei, aveau să apară în ziare. Avea să dea de urma ei şi să o aducă înapoi.

Ba pe naiba avea să o aducă înapoi, îşi spuse Grant, trecându-şi o mână prin păr. Ar fi implorat-o, rugat-o, s-ar fi târât în genunchi, orice ar fi fost nevoie pentru a o convinge să îi mai acorde o şansă. Era vina ei, decise el, întorcându-se fulgerător la furie. Era vina ei că se purta ca un maniac. De două săptămâni nu mai reuşise să doarmă decent nici măcar o noapte.
Iar acea singurătate pe care o preţuise întotdeauna ameninţa să îl sufoce. Dacă nu o găsea în curând, urma să-şi piardă şi ce îi mai rămăsese din minte.
Turbat, se îndepărtă de balustradă. Dacă tot nu pu-tea să lucreze, putea să meargă pe plajă. Poate avea să găsească puţină pace acolo.
Totul arăta la fel, îşi spuse Gennie, ajungând la ca-pătul drumului îngust şi accidentat. Deşi vara lăsase în sfârşit loc toamnei, nimic nu se schimbase cu adevărat. Marea încă se izbea tumultoasă de ţărm, măcinând în-cet piatra. Farul încă se înălţa solitar şi puternic. Fusese o prostie din partea ei să-şi facă griji că avea să descopere că ceva important, poate chiar esenţial, se modificase de când plecase ea.
Probabil nici Grant nu se schimbase. Inspirând adânc, coborî din maşină. Mai mult decât orice, nu voia ca el să schimbe acele lucruri care îl defineau ca unicul Grant Campbell. Se îndrăgostise de exteriorul lui aspru, de sensibilitatea lui involuntară - da, chiar şi de grosolănia lui. Poate că era o neghioabă. Nu voia să îl schimbe, voia doar ca el să îi acorde încrederea lui.
Dacă interpretase greşit acea bandă desenată - dacă Grant o alunga... Nu, nu avea să se gândească la aşa ceva. Avea de gând să se concentreze să pună un picior

înaintea celuilalt până ajungea din nou în faţa lui. Era timpul să renunţe la a mai fi laşă în privinţa lucrurilor care erau de cea mai mare importanţă în viaţa ei.
De îndată ce puse mâna pe clanţa uşii, Gennie se opri. Grant nu era acolo. Fără a şti cum sau de ce, era absolut sigură de acest lucru. Farul era gol. Aruncând o privire în spate, văzu camioneta lui parcată la locul ei lângă casa ţărănească. Ieşise în larg cu barca? se întrebă ea, pornind

spre lateralul clădirii. Dar barca se afla pe ponton, legănată blând de apele refluxului.
Atunci ştiu şi se întrebă cum de nu îşi dăduse seama de la bun început. Fără ezitare, porni către stâncă.
Cu mâinile în buzunare şi vântul încercând să-i smub gă jacheta, Grant se plimbă pe ţărm. Deci asta însemna singurătatea, îşi spuse el. Trăise singur atâţia ani fără a o simţi. Era încă un lucru pe care i-l putea arunca în cârcă lui Gennie. Cum era posibil ca o singură femeie să îi fi schimbat esenţa vieţii?
Cu un efort calculat, se strădui să se înfurie. Mânia nu durea. Odată ce o găsea - şi, pe Dumnezeu, avea să o facă -, Gennie urma să dea socoteală pentru multe. Viaţa lui decursese exact aşa cum îşi dorise el înainte să dea ea buzna în ea. Iubire? O, putea să vorbească despre iubire, apoi să dispară doar fiindcă el se purtase ca un idiot.
El nu ceruse să aibă nevoie de ea. Ea îl tot măcinase mărunt până îl slăbise, apoi îşi luase zborul în clipa în care el o rănise. Grant se întoarse spre mare, dar închise ochii. Doamne, cum o rănise! O văzuse pe chipul ei, o auzise în vocea ei. Cum ar fi putut să se revanşeze vreodată pentru aşa ceva? Ar fi preferat să vadă mânie sau lacrimi în locul acelei expresii dărâmate pe care el o pusese în ochii ei.
Dacă se ducea din nou în New Orleans... poate că acum avea să o găsească acolo. Putea să se întoarcă, iar dacă nu reuşea să o găsească, putea să aştepte. Gennie trebuia să se întoarcă mai devreme sau mai târziu, oraşul însemna prea mult pentru ea. La naiba, ce căuta acolo pe plajă când ar fi trebuit să fie intr-un avion zburând

spre sud? Grant se întoarse şi făcu ochi mari. Acum deja avea vedenii.
Gennie îl privi cu un calm ce nu trăda nimic din bubuitul inimii ei. Arătase atât de singur - nu în sensul acelei solitudinii voluntare care îl definea, ci pur şi simplu singur. Poate că doar îşi imaginase acest lucru, fiindcă voia să creadă că se gândise la ea. Strângându-şi tot curajul, Gennie se duse la el.
- Vreau să ştiu ce-ai vrut să spui cu asta.
Băgă mâna în buzunar şi scoase banda desenată decupată din ziarul de duminică.

Grant se holbă la ea. Poate că avea vedenii, poate chiar auzea diverse lucruri, dar... foarte încet, se întinse şi îi atinse faţa.
- Gennie?
Gennie îşi simţi picioarele tăindu-i-se. Hotărâtă, şi le întări. Nu avea de gând să cadă în braţele lui. Ar fi fost atât de uşor şi nu ar fi rezolvat nimic.
- Vreau să ştiu ce înseamnă asta.
Ii îndesă în mână secţiunea decupată din ziar.
Luat prin surprindere, Grant coborî privirea spre propria lui creaţie. Nu îi fusese uşor să obţină publica-rea ei în ziare în timp atât de scurt. Fusese nevoit să apeleze la toate relaţiile pe care le avea şi să lucreze el însuşi ca un maniac. Dacă datorită acelui desen se întorsese acum, efortul meritase.
- înseamnă ceea ce scrie acolo, reuşi el să spună, privind-o din nou fix. Nu e prea multă subtilitate în desenul ăsta anume.
Gennie îi luă ziarul şi îl băgă în buzunar. Era ceva ce intenţiona să păstreze pentru totdeauna.
- M-ai folosit cam din abundenţă în creaţiile tale din ultima vreme. Fu nevoită să îşi dea capul pe spate pentru a-şi păstra privirea într-a lui. Grant îşi spuse că aerul ei regal era mai pronunţat ca niciodată. Dacă făcea un semn de aruncare în dizgraţie, ar fi putut să îl condamne la moarte. Nu te-ai gândit să-mi ceri permisiunea mai întâi?

-E un privilegiu al artiştilor. Simţi ceaţa fină a mării lovindu-l în spate, o văzu umezind părul lui Gennie. Unde naiba ai plecat? se trezi întrebând-o. Unde naiba ai fost?
Gennie îşi îngustă ochii.
-Asta mă priveşte doar pe mine, nu?
- O, nu. O prinse de braţe şi o zgâlţâi. O, nu, nu te priveşte. Nu ai să-mi întorci spatele din nou.
Gennie scrâşni din dinţi şi aşteptă până se opri din zgâlţâit.
- Dacă binevoieşti să îţi aminteşti, tu ai fost cel care mi-ai întors spatele, metaforic vorbind, înainte ca eu să o fac la propriu.
- In regulă! M-am purtat ca un idiot. Vrei să-mi cer scuze? îi strigă el. Am să-ţi ofer orice scuze doreşti. Am

să... Se întrerupse, gâfâind greoi. O, Doamne, altceva mai întâi.
Iar gura lui se năpusti peste a ei, degetele lui înfi- gându-se în umerii ei. Geamătul pe care i-l smulse acel contact fu doar un alt semn al unei nevoi disperate. Era acolo şi era a lui. Nu avea să mai renunţe la ea vreodată.
Mintea începu să i se limpezească şi propriile lui gânduri începură să îl îmboldească. Nu aşa voia să procedeze. Nu aşa trebuia să se revanşeze pentru ceea ce făcuse - sau nu făcuse. Şi nu aşa trebuia să îi arate cu câtă disperare îşi dorea să o facă fericită.
Cu un efort, Grant o desprinse de lângă el şi îşi lăsă braţele să îi cadă pe lângă corp.
- îmi pare rău, începu el rigid. Nu am vrut să te rănesc - nici acum, nici înainte. Dacă vrei să vii înăuntru, am putea să vorbim.
Ce se petrecea? se întrebă Gennie. Cine era acesta? îl înţelegea pe bărbatul care o zgâlţâise, care strigase la ea, bărbatul care o trăsese în braţele lui copleşit de do-rinţă şi de furie. Dar habar nu avea cine era acest bărbat care stătea în faţa ei, oferindu-i scuze stângace. Sprâncenele lui Gennie se împreunară într-o expresie încruntată. Nu făcuse atâta drum ca să dea peste un străin.
Singurătatea unui bărbat

-Ce naiba e cu tine? întrebă ea. Te anunţ eu când mă răneşti. II împunse cu un deget în piept. Şi când îmi doresc scuze. Vom discuta, şi încă mult, adăugă ea, dân- du-şi capul pe spate. Şi vom discuta chiar aici.
- Ce vrei?!
Exasperat, Grant îşi aruncă mâinile în aer. Cum ar fi putut un bărbat să se târască aşa cum scria la carte în timp^ ce era împuns în piept?
- Iţi spun eu ce vreau! strigă Gennie la rândul ei. Vreau să ştiu dacă ai de gând să cauţi soluţii la treaba asta sau să te strecori înapoi în vizuina ta. Te pricepi să te ascunzi, deci dacă asta e ceea ce vrei să faci în con-tinuare, e suficient să îmi spui.
-Nu mă ascund, rosti el pe un ton calm şi printre dinţi. Locuiesc aici fiindcă îmi place aici, fiindcă aici pot să lucrez

fără să-mi bată cineva la uşă sau să-mi sune telefonul din cinci în cinci minute.
Ea aţinti asupra lui o privire prelungă, încărcată de furie.
- Nu la asta mă refer, şi o ştii foarte bine.
Da, o ştia. Frustrat, îşi băgă mâinile în buzunare pentru a_ se abţine să nu o zgâlţâie din nou.
- In regulă, ţi-am ascuns unele lucruri. Sunt obişnuit şă ţin lucrurile doar pentru mine, mi-a intrat în sânge. In plus... In plus ţi-am ascuns unele lucruri deoarece cu cât mă îndrăgosteam mai tare de tine, cu atât eram mai înspăimântat. Ascultă, naiba s-o ia de treabă, nu voiam să depind de nimeni în speranţa...
Se întrerupse şi îşi trecu o mână prin păr.
- In speranţa că ce?
- In speranţa că persoana aceea va fi acolo când voi avea nevoie de ea, continuă el, expirând prelung. Unde se ascunsese acea mărturisire? se întrebă el, cu mult mai surprins de propriile cuvinte decât Gennie însăşi. Ar trebui să îţi spun despre tatăl meu.
Ea îl atinse atunci, privirea ei îmblânzindu-se pentru prima dată.
-Mi-a spus Justin.
Grant încremeni instantaneu şi îi întoarse spatele.

- Şi asta e ceva ce intenţionai să îmi ascunzi, Grant?
- Voiam să-ţi spun personal, reuşi el să rostească după o clipă. Să-ţi explic - să te fac să înţelegi.
- Dar înţeleg, răspunse ea. Sau cel puţin înţeleg suficient. Am pierdut amândoi oameni pe care îi iubeam foarte mult şi de care depindeam, fiecare în felul lui. Mi se pare că am şi compensat acea pierdere fiecare în felul lui. înţeleg cum e când moare o persoană pe care o iubeşti, brusc, chiar sub ochii tăi.
Grant îi auzi vocea devenind gâtuită şi se întoarse. Nu putea face faţă lacrimilor ei acum, nu când era şi el atât de copleşit de emoţii.
-Nu plânge. E ceva ce trebuie să laşi deoparte, fără a uita vreodată, dar să laşi deoparte. Credeam că o făcusem, dar m-a lovit pe neaşteptate când m-am îndrăgostit de tine.

Gennie dădu din cap şi înghiţi un nod. Nu era mo-mentul pentru lacrimi, nici momentul pentru a reflecta la trecut.
- Ai vrut să plec în ziua aceea.
- Poate - da. Privi dincolo de ea spre vârful stâncii. Credeam că era singura soluţie pentru amândoi. Poate că asta e încă valabilă, dar pur şi simplu nu pot trăi aşa.
Derutată, Gennie îşi puse o mână pe braţul lui.
- De ce crezi că a sta despărţiţi ar putea fi cel mai bun lucru pentru noi?
-Am ales să trăim în două lumi complet diferite, Gennie, şi amândoi eram mulţumiţi înainte de a ne cu-noaşte. Acum...
-Acum, spuse ea, încingându-se din nou. Acum ce? Eşti în continuare atât de încăpăţânat încât refuzi să te gândeşti la un compromis?
El o privi fără a înţelege. De ce vorbea despre com-promisuri când el era pe punctul de a-şi strânge toate lucrurile şi a merge cu ea oriunde?
- Compromis?
-Nici măcar nu cunoşti sensul cuvântului! Pentru cineva atât de deştept şi de perspicace ca tine, eşti un neghiob îngust la minte!

Furioasă, se răsuci pe călcâie pentru a pleca.
-Stai! Grant o prinse de braţ atât de rapid încât o făcu să cadă în braţele lui. Nu m-ai ascultat. Am să vând pământul, am să-l donez dacă vrei. Vom locui în New Orleans. La naiba, am să-mi cumpăr spaţiu pe prima pagină şi am să mă declar autorul desenelor cu Macintosh dacă asta te va face fericită. Putem pune poză cu noi în toate revistele din toată ţara.
-Asta îţi imaginezi tu că îmi doresc? Crezuse că reu-şise deja să o împingă la mânie extremă în zeci de ocazii de-a lungul relaţiei lor. Dar nimic nu se comparase cu ceea ce simţea acum. Ticălos simplu şi egoist ce eşti! Nu mă interesează dacă îţi scrii benzile desenate în sânge, la adăpostul întunericului. Nu mă interesează dacă pozezi pentru o sută de reviste sau mârâi la paparazzi. Să vinzi pământul? continuă ea, în timp ce el încercă să ţină pasul. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai face aşa ceva? Totul e doar alb sau negru cu tine. Compromis! ţipă Gennie la el.

înseamnă să oferi şi să primeşti. Crezi că mă interesează unde locuiesc?
-Nu ştiu! Puţinele lui rezerve de răbdare se epuiza-seră. Ştiu doar că ai trăit intr-un stil anume - ai fost fericită. Ai rădăcini în New Orleans, ai familie.
-Voi avea întotdeauna rădăcini şi familie în New Orleans, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă aflu acolo douăsprezece luni pe an. îşi trecu ambele mâini prin păr, dându-l la o parte de pe faţă pentru o clipă, în timp ce se întrebă cum era posibil ca un bărbat atât de inteligent să fie atât de greu de cap. Şi da, am trăit într-un stil anume şi pot trăi într-un stil diferit până la un punct. Nu aş putea să renunţ la a mai fi artist dacă mi-ai cere-o, fiindcă ar însemna să renunţ la a mai fi eu însumi. Am o expoziţie pe care trebuie să o organizez în noiembrie - am nevoie de expoziţii şi am nevoie să fii alături de mine. Dar sunt alte lucruri pe care pot să ţi le ofer în schimb, dacă eşti dispus să faci şi tu jumătate din efort. Dacă tot am făcut neghiobia ridicolă de a mă îndrăgosti de tine, de ce aş vrea să renunţi la tot ceea ce eşti acum?

Grant se holbă la ea, impunându-şi să rămână calm. De ce era atât de logic ceea ce spunea ea şi atât de ilogic ceea ce spunea el?
-Ce îţi doreşti? începu el, apoi ridică o mână înainte ca ea să apuce să ţipe la el. Compromis, răspunse tot el.
- Mai mult. Ridică bărbia, dar privirea îi rămase mai mult nesigură decât arogantă. Am nevoie să ai încredere în mine.
- Gennie. O luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale ei. Am. Asta tot încerc să îţi spun.
- Nu ţi-a ieşit prea bine până acum.
- Nu. O trase mai aproape. Lasă-mă să încerc din nou. O sărută, poruncindu-şi să fie blând şi atent cu ea. Insă braţele lui se închiseră şi se strânseră în jurul ei, gura lui o devoră flămândă. Ceaţa mării scânteia peste amândoi, aşa cum stăteau îmbrăţişaţi pe plajă. Eşti punctul central al lumii mele, îi murmură el. După ce ai plecat, mi-am ieşit din minţi. Am zburat la New Orleans şi...

-Chiar ai făcut-o? Năucită, se dădu în spate pentru a-l privi. Te-ai dus după mine?
- Mânat de mai multe scopuri, bombăni el. Mai întâi aveam de gând să te strâng de gât, apoi aveam de gând să mă târăsc în genunchi, apoi aveam de gând să te aduc cu forţa înapoi şi să te încui la etaj.
Zâmbind, ea îşi sprijini capul pe pieptul lui.
- Şi acum?
-Acum. O sărută pe păr. Vom face un compromis. Te las să trăieşti.
- E un început bun. Oftând, închise ochii. Vreau să privesc marea în toiul iernii.
El îi ridică faţa spre a lui.
- O vom privi.
-Mai e ceva...
- înainte sau după ce fac dragoste cu tine?
Râzând, Gennie se desprinse din braţele lui.
-Ar fi bine înainte. Cum nu ai pomenit nimic de căsătorie până acum, sarcina îmi revine mie.
- Gennie...
Singurătatea unui bărbat

- Nu, de data asta facem totul după regulile mele.
Scoase moneda pe care io dăduse Serena înainte de a pleca din hotelul Comanche.
- Şi, într-un fel, e tot un compromis. Cap, ne căsătorim. Pajură, nu.
Grant o prinse de încheietură înainte să apuce să arunce moneda.
-Nu am să te las să te joci cu aşa ceva, Genvieve, decât dacă e o monedă cu două capete.
Ea zâmbi.
-Aşa şi e.
Surprinderea fu prima lui reacţie, urmată de un rânjet.
-Arunc-o. îmi plac riscurile.

A»-:

In aceeaşi colecţie au apărut:

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Dn sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor

Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1

29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2

41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie

Judy Astley, Iubiri clandestine

65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendâme
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, Imblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale

82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Dn albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisajewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua jansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură deo noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei

123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Maryjo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Maryjo Putney, Mătase şi secrete
Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut pericubs
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Maryjo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă

164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Maryjo Putney, Mireasa din China
Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Maryjo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Maryjo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Maryjo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Al doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă

205. Sandra Brown, Arşiţa nof>ţ»
206. Maryjo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, Întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia
228. Marek Halter, Khadija - Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria lui Jared MacKade 234-
Marek Halter, Fatima - Iubirile Orientului
235. Maryjo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul
241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului
243. Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere

Amanda Quick, Un înger păzitor
245. Nora Roberts, Ameţitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cheia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Nâtre-Dame
249. Nora Roberts, Un pariu pe soartă
250. Sidney Sheldon, Spune-mi ce visezi
251. Amanda Quick, Ochi de vis
252. Anne Golon, Angelica. Lumini şi umbre
253. Winston Graham, Ross Poldark. începuturi
254. Nora Roberts, Provocarea sorţii
255. Sidney Sheldon, Stăpânul jocului
256. May Balogh, Inimă de piatră
257. Winston Graham, Demelza
258. Nora Roberts, Posibilităţi nenumărate
259. Amanda Quick, Surori secrete
260. May Balogh, Cântec tăcut
261. Winston Graham, Jeremy Poldark

SERIA „FAMILIA MACC. REC OR"
După ce o tragedie neaşteptată îi dă peste cap viaţa,; H‘faiîttoasa pictoriţă Genvieve Grandeau porneşte în-j tr-o călătorie prin ţară, ca să scape de atenţia nedo- j rită a ziariştilor şi să-şi regăsească inspiraţia. Ajunsă în micuţul târg Windy Point, este surprinsă la că-] derea nopţii de o furtună puternică pe un drum pustiu, iar singura salvare pare să fie farul izolat la care! ajunge cu greu. Insă bărbatul care ii deschide uşa nu ; este bătrânul paznic pe care se aştepta să-l Întâlnească. Grant Campbell este un singuratic - nepoliticos, morocănos şi lipsit de răbdare cu turiştii rătăciţi. Dar Gennie nu este o femeie uşor de intimidat - in plus,; combinaţia i se pare irezistibilă. Desigur, Grant este totodată inteligent, blând şi... extrem de chipeş. Acea noapte declanşează între ei o atracţie căreia nu i se; pot opune, însă pentru Gennie dragostea înseamnă; dăruire, sinceritate, încredere şi mai ales lipsa oricărui Upiţ Şi pentru a avea o şansă, trebuie să-l convingă] pe Grant că dragostea poate fi lumina unui far

care . > să-i călăuzească spre viitor, alungând pentru amândoi H toate umbrele trecutului.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dra-j WîltV ' , • , , A I , goste, şi majoritatea au intrat in topurile de van- zări realizate de New York Times. Cărţile ei au fost